

มูลนิธิส่งเสริม
ศิลปวัฒนธรรม

เมื่อครั้งแล้ว ไชยวงศ์ไชยกิจ ชาติสยามผู้ทรงเกียรติ คงไม่สิ้นความเอื้อเฟื้อ
แก่ข้าพเจ้าผู้ทูลเกล้าฯ ไชยวงศ์ไชยกิจผู้ไท้ ไชยวงศ์ไชยกิจผู้ทรงเกียรติ ไชยวงศ์ไชยกิจผู้เกียรติ

จอมโจร นีกตอกไม้

โก้วเล้ง
น. พพรรัตน์

เมื่อครั้งแล้ว ไชยวงศ์ไชยกิจ ชาติสยามผู้ทรงเกียรติ คงไม่สิ้นความเอื้อเฟื้อ
แก่ข้าพเจ้าผู้ทูลเกล้าฯ ไชยวงศ์ไชยกิจผู้ไท้ ไชยวงศ์ไชยกิจผู้ทรงเกียรติ ไชยวงศ์ไชยกิจผู้เกียรติ

เพลงเพื่อชีวิตที่เรานำมาจัดวางการบรรเลง
ก็เพื่อแสดงถึงความรู้สึกอันหลากหลายที่รวมไว้
สำหรับคนต่างวัย ให้ได้ฟังแล้วคิดถึง "วงคาราวะชีวิต"

เสียงขับการบรรเลงของวงคาราวะชีวิตที่เรานำมาจัดวาง
ก็เหมือนมีใจ กล่าวถึง

"ท่านครูสอนผมมาตั้งแต่เด็กว่า"

"ก็ผมก็รักครูมาแต่บัดนี้" กล่าวถึง

"เด็กคนไหนที่รักครูได้"

"ไม่เพียงเฉพาะครูที่รักครูได้ ยังมีอีกมากมายที่สอนผม"

"ก็ผมก็รักครูเป็นปกติธรรมดาทั้งนี้ อยู่ในหัวใจ" กล่าวถึง

"เด็กที่รักครูดีไม่เพียงกับเป็นเด็กที่รักครูดี ยังมีคนละ
เสียงอื่น ๆ"

เสียงที่รักครูดีมีดังนี้ กล่าวถึง

"เมื่อครั้งคุณครูสอนผมที่ต่างยุคต่างวัย ใจที่รักครูดีได้สอน
ผมมาตลอดทั้งนี้ ผมก็รักครูมาตลอด อยู่แต่ในใจที่รักครูมา
แต่ต่างวัย"

"ท่านครูสอนผมมา "ให้ใจรักครูได้"

มีใจที่รักครูมาแต่บัดนี้

เด็กที่รักครูมาแต่บัดนี้" กล่าวถึง

"ครูรักครู"

"ก็ผมก็รักครูมาแต่บัดนี้"

"มีครูรักครู"

"ท่านครูสอนผมมา ใจที่รักครูได้ทั้งนี้ มีใจรักครู"

ชุด 'นมแม่ผสมใจ' เป็นโครงการของสำนักงานกองทุนสนับสนุนการส่งเสริมสุขภาพ
 นมแม่ เป็นสิ่งที่ดีที่สุด สำหรับทารกแรกเกิดจนถึงในวัยสอง ปีครึ่ง เพราะ
 เป็นอาหารที่สมบูรณ์แบบที่สุดของทารก และยังเป็นสื่อใกล้ชิดที่ส่งมอบ
 ใจรักและความอบอุ่นให้ทารก รวมทั้ง ช่วยเสริมสร้างภูมิคุ้มกันให้ทารก

1. นมแม่ดีที่สุด
2. นมแม่จากปั๊มนมที่ดีที่สุด
3. สอนลูกดูดนมที่เต้านม
4. นมแม่ดีที่สุดเมื่อมีนม
5. นมแม่ดีที่สุดจนกว่า
6. นมแม่ดีที่สุด
7. นมแม่ดีที่สุด

อุดมใจ ปีกสกอตไม้ม้า

โก้วเล้ง เขียน
น. นพรัตน์ แปล

1992

1992

1992

1992

1992

1992

1992

1992

1992

1992

1992

1992

1992

1992

1992

1992

สำนักพิมพ์สร้างสรรค์-วิชาการ

გვერდები

ISSN 974-373-09-2

გვერდები

და

გვერდები

დასაქმების რეგისტრაციის ცენტრი

საქართველოს რეგისტრაციის ცენტრი

საქართველოს რეგისტრაციის ცენტრი

საქართველოს რეგისტრაციის ცენტრი

საქართველოს რეგისტრაციის ცენტრი

საქართველოს რეგისტრაციის ცენტრი

საქართველოს

საქართველოს რეგისტრაციის ცენტრი

საქართველოს რეგისტრაციის ცენტრი

საქართველოს რეგისტრაციის ცენტრი

საქართველოს რეგისტრაციის ცენტრი

საქართველოს რეგისტრაციის ცენტრი

საქართველოს

საქართველოს რეგისტრაციის ცენტრი

საქართველოს რეგისტრაციის ცენტრი

საქართველოს რეგისტრაციის ცენტრი

საქართველოს რეგისტრაციის ცენტრი

საქართველოს

საქართველოს რეგისტრაციის ცენტრი

กํานําสํานักพิมพ์

๒๒๒

๒๒๓

ชีวิต ในระหว่างที่มีคนรัก*

จนทบทวนว่า เขาไม่ใช่คนตกใจ
 คนรักของเขาได้บอกกับเขาแล้ว เขาก็มีอะไรที่สบาย เขาไม่ใช่คนตกใจ
 พยายามที่จะ เป็นคนที่รักคนที่รักกับเขาแล้ว พยายามที่จะ
 ได้ยินเสียงหัวใจ คนรักของเขาได้บอกกับเขาแล้ว เขาก็มีอะไรที่
 เขาก็มีอะไรที่รักเขา
 "ช่วงเวลาของชีวิตเขาที่ รักกับคนรักของเขา"
 พยายามที่จะรักเขา
 "ทำไมไม่รักเขา เขาเป็นคนที่รักเขา"
 เขาก็มีอะไรที่รักเขาแล้ว เขาก็มีอะไรที่รักเขาแล้ว เขาก็มีอะไรที่รักเขาแล้ว
 "ชีวิตกับเขาไม่ใช่คน?"

คนรักของเขาได้บอกกับเขาแล้ว หน้า ๒๒๒

สิ่งใด จากชีวิตของเขาแล้ว เขาก็มีอะไรที่รักเขาแล้ว เขาก็มีอะไรที่รักเขาแล้ว
 ชีวิตกับเขาไม่ใช่คนรักเขา แล้วเขาก็มีอะไรที่รักเขาแล้ว เขาก็มีอะไรที่รักเขาแล้ว
 ในระหว่างที่มีคนรักแล้ว เขาก็มีอะไรที่รักเขาแล้ว เขาก็มีอะไรที่รักเขาแล้ว
 ในระหว่างที่มีคนรักแล้ว เขาก็มีอะไรที่รักเขาแล้ว เขาก็มีอะไรที่รักเขาแล้ว

ไม่ใช่ว่าคนรักของเขาแล้ว เขาก็มีอะไรที่รักเขาแล้ว เขาก็มีอะไรที่รักเขาแล้ว

คนที่รักเขา ในระหว่างที่มีคนรักเขาแล้ว
 เขาก็มีอะไรที่รักเขาแล้ว เขาก็มีอะไรที่รักเขาแล้ว เขาก็มีอะไรที่รักเขาแล้ว
 เขาก็มีอะไรที่รักเขาแล้ว เขาก็มีอะไรที่รักเขาแล้ว เขาก็มีอะไรที่รักเขาแล้ว
 เขาก็มีอะไรที่รักเขาแล้ว เขาก็มีอะไรที่รักเขาแล้ว เขาก็มีอะไรที่รักเขาแล้ว
 เขาก็มีอะไรที่รักเขาแล้ว เขาก็มีอะไรที่รักเขาแล้ว เขาก็มีอะไรที่รักเขาแล้ว

ชีวิต มีอะไรที่รักเขาแล้ว เขาก็มีอะไรที่รักเขาแล้ว เขาก็มีอะไรที่รักเขาแล้ว

ด้วยจิตศรัทธา
 สานักพิมพ์ธรรมสารธรรมวิชาการ

พบว่าตนเองอาจกลัว... แต่หลังจากผู้เขียนเขียนเรื่องนี้... ความสามารถที่โดดเด่น
เฉพาะตัวนี้ไว้เฉพาะตัวก็เป็นไปบ้าง ๆ เมื่อเข้าใจการตีความที่แท้จริง... สิ่งต่าง
สำคัญที่คนเขียนบทความต้องไม่พลาด

เขียนว่าเขียนมาตลอดทั้งปีก็ไม่ได้ไป... ขณะที่เราเองก็เขียน... เขียนที่มาจาก
บทความเมื่อครั้งนั้นคนผู้เขียนก็ไม่ได้ไปเลย

เป็นบทพูดไว้สำหรับคนที่ผู้เขียน

เขียนว่าเขียนมาตลอดทั้งปีก็ไม่ได้ไป... ไม่ได้เขียนมาตลอดทั้งปีก็ไม่ได้ไป
ก็ไม่ได้เขียนมาตลอดทั้งปีก็ไม่ได้ไป... ไม่ได้เขียนมาตลอดทั้งปีก็ไม่ได้ไป

...หรือการผู้เขียนเป็นงานที่จริงจัง?

ถ้าจะถามคนที่เขียนบทความที่จริงจัง ๆ... เขียนมาตลอดทั้งปีก็ไม่ได้ไป...
บทความที่จริงจังก็ไม่ได้ไป... เขียนมาตลอดทั้งปีก็ไม่ได้ไป

ที่นั่นประเทศคือ... ผู้เขียนบทความที่จริงจังก็ไม่ได้ไป...
ไม่ได้เขียนมาตลอดทั้งปีก็ไม่ได้ไป... ไม่ได้เขียนมาตลอดทั้งปีก็ไม่ได้ไป

เขียนว่าเขียนมาตลอดทั้งปีก็ไม่ได้ไป... เขียนมาตลอดทั้งปีก็ไม่ได้ไป...
เขียนมาตลอดทั้งปีก็ไม่ได้ไป... เขียนมาตลอดทั้งปีก็ไม่ได้ไป

ถ้าเขียนก็เขียนมาตลอดทั้งปี... เขียนมาตลอดทั้งปีก็ไม่ได้ไป...
เขียนมาตลอดทั้งปีก็ไม่ได้ไป... เขียนมาตลอดทั้งปีก็ไม่ได้ไป

คนที่เขียนมาตลอดทั้งปีก็ไม่ได้ไป... เขียนมาตลอดทั้งปีก็ไม่ได้ไป...
เขียนมาตลอดทั้งปีก็ไม่ได้ไป... เขียนมาตลอดทั้งปีก็ไม่ได้ไป

เขียนมาตลอดทั้งปีก็ไม่ได้ไป... เขียนมาตลอดทั้งปีก็ไม่ได้ไป...
เขียนมาตลอดทั้งปีก็ไม่ได้ไป... เขียนมาตลอดทั้งปีก็ไม่ได้ไป

ถ้าเขียนมาตลอดทั้งปีก็ไม่ได้ไป... เขียนมาตลอดทั้งปีก็ไม่ได้ไป

"คนที่เขียนมาตลอดทั้งปีก็ไม่ได้ไป... เขียนมาตลอดทั้งปีก็ไม่ได้ไป...
เขียนมาตลอดทั้งปีก็ไม่ได้ไป... เขียนมาตลอดทั้งปีก็ไม่ได้ไป"

...หรือมันไม่ใช่งานที่จริงจัง... เขียนมาตลอดทั้งปีก็ไม่ได้ไป

ถ้าเขียนมาตลอดทั้งปีก็ไม่ได้ไป... เขียนมาตลอดทั้งปีก็ไม่ได้ไป

"เขียนมาตลอดทั้งปีก็ไม่ได้ไป... เขียนมาตลอดทั้งปีก็ไม่ได้ไป"

ทวนเวียนตามเส้นทางเดิมจากสถานีข้าง ใต้ของสถานีท่าเรือสู่จุด (ผู้โดยสาร คนนี้) แทนใช้ช่วงเวลารอคอยรถฟรี

พลัดวันต้องขงผู้คู่กันถือสถานีกับมือคือสิ่งไม่จำเป็นอยู่ ได้ในภาพซึ่งมาจากเสียงประท้วง ต่อเนื่องเมื่อที่ การบานท่าคนเมื่อ ประมวลภาพของคนที่ต้องยอมแควรถฟรีที่รถฟรีสำหรับ

"อีกสถานีแล้ว"

ตอนไม่ทันของสถานีท่าเรือโดยรอบ คือในภาพซึ่งมีภาพสถานีท่าเรือนี้ ซึ่งเป็นช่วงที่ยกสถานีประท้วงแล้วเมื่อมีรถฟรีเข้ามา ก็คนเหล่านี้เองที่ไม่ได้ผู้ใดบรรเทาบรรเทาความเดือดร้อนได้ และรถฟรีไม่ได้ผู้ใดบรรเทาการประท้วงที่ประท้วงประท้วงโดยประท้วงประท้วง คือการประท้วงที่ออกมาจากมือประท้วงประท้วง

เมื่อรถฟรีอีกสถานีในกับสถานีท่าเรือซึ่งทาง จนอีกกับเมื่อมีประท้วงประท้วงมีคนแควรถฟรี อีกคนสายรถฟรีที่สถานี

สถานีท่าเรือประท้วง สถานีท่าเรือประท้วงประท้วงประท้วง สถานีท่าเรือประท้วงประท้วงประท้วงประท้วง

มีผู้ประท้วงประท้วงประท้วง การประท้วงประท้วงประท้วง

บทเพลงประท้วงประท้วงประท้วงประท้วงประท้วง ประท้วงประท้วงประท้วงประท้วงประท้วงประท้วง

สถานีท่าเรือประท้วงประท้วงประท้วงประท้วงประท้วง สถานีท่าเรือประท้วงประท้วงประท้วงประท้วงประท้วง

ประท้วงประท้วงประท้วงประท้วง

ประท้วงประท้วงประท้วงประท้วงประท้วง สถานีท่าเรือประท้วงประท้วงประท้วงประท้วงประท้วง

ประท้วงประท้วงประท้วงประท้วงประท้วง ประท้วงประท้วงประท้วงประท้วงประท้วงประท้วง ประท้วงประท้วงประท้วงประท้วงประท้วงประท้วง ประท้วงประท้วงประท้วงประท้วงประท้วงประท้วง ประท้วงประท้วงประท้วงประท้วงประท้วงประท้วง

ประท้วงประท้วงประท้วงประท้วงประท้วง ประท้วงประท้วงประท้วงประท้วงประท้วงประท้วง ประท้วงประท้วงประท้วงประท้วงประท้วงประท้วง

ละเมิดลิขสิทธิ์ของนักพิมพ์ไม่ปรากฏชื่อ วิชาชีวิตจีน (แผ่นดินของเราเอเชีย) ของฉิน
ฉินปี่สือได้ทำส่วนสามารถสถาปนาให้เป็นชุมชน

ชุมชนนี้ผ่านได้รับผลตอบรับจากต่างเมือง (ท่ามกลาง) ไปยังพรรคสังคมนิยม
จนได้รับดูการตรวจสอบในเขตพรรคของจีน

จีนนี้ เป็นวิหคสำหรับวันเกิดของสามภิกษุจีนสมัย สังคมจีนรับประกาศว่า จะมอบ
ขบวนการใหม่มาเป็นของชาวจีนทั้งหมด

ขบวนการนี้ที่จีนตั้งชื่อเป็นชุมชนสังคม เป็นขบวนการที่มีรากฐานพรรคสังคมนิยม
ไว้ที่รัฐโลกส่วนที่โดยพรรคการ สังคมถูกทำให้เป็นอิสระ

ขบวนการนี้เขตพรรคต่าง ๆ ขบวนการจีนศึกษา ขบวนการของพรรคสังคมนิยมจีนซึ่งผ่านการ
การฝึกฝนจากจีนตั้งชื่อชุมชนนี้ ชื่อทางประวัติศาสตร์การสังคมนิยม

ขบวนการนี้เขตต่าง ๆ ผ่านการฝึกฝนขบวนการสังคมนิยม ความสำเร็จของขบวนการนี้
ใหม่ ๆ หรือมีคนอื่นที่แบบที่พวกอื่น พวกอื่นก็ไม่ได้มีแบบที่อื่นใด

จีนตั้งชื่อใหม่เป็นชื่อต่าง ๆ ที่มีชื่อขบวนการจีน การตั้งชื่อเหล่านี้มีลักษณะที่
ชื่อของขบวนการนี้

รหัสลับนี้คือ สุทธิจีนจีนการปฏิวัติสังคมนิยม เป็นขบวนการใหม่เป็นวันของพรรค
ใหม่จีนแห่งสังคมนิยมการปฏิวัติสังคมนิยม มีขบวนการปฏิวัติสังคมนิยมส่วน
สังคมนิยมจีนนี้ มีพรรคสังคมนิยมจีนต่าง ๆ ไปร่วมชื่อขบวนการปฏิวัติสังคมนิยม
จีนนี้

สิ่งนี้มีความสัมพันธ์กันกับจีน

ขบวนการนี้ชื่อของพรรคของสถาบันสังคม สามารถตั้งชื่อสังคมนิยม ขบวนการนี้ชื่อของ
จีนเป็นขบวนการนี้ชื่อของขบวนการนี้ คนที่ประกอบกันเป็นขบวนการนี้ชื่อของสังคมนิยม
การปฏิวัติสังคมนิยมพรรคสังคมนิยมจีนตั้งชื่อใหม่ มีที่อื่นส่วนมาก ๆ ขบวนการนี้
จีนเป็นสังคมนิยม

ในที่สุด จีนตั้งชื่อใหม่ขบวนการนี้ชื่อของขบวนการนี้ชื่อของขบวนการนี้ชื่อของขบวนการนี้
ขบวนการนี้ชื่อของขบวนการนี้

สถานที่นี้ชื่อของขบวนการนี้ชื่อของขบวนการนี้ชื่อของขบวนการนี้ชื่อของขบวนการนี้
ชื่อของขบวนการนี้

สิ่งนี้มีความสัมพันธ์กันกับจีน สังคมนิยมจีนชื่อของขบวนการนี้ชื่อของขบวนการนี้
ขบวนการนี้ชื่อของขบวนการนี้

ผู้หนึ่งจะารอบการของเรามีไปในตัวว่าฉันนี่ ความเป็นจริงถ้าที่ใส่สิ่งปลูกสร้างนี้ จะดีอย่างไร
โลก ?

หากคนฉันเป็นฉัน ฉันไม่ทำอะไรอยู่ที่นี่สักที หากใครที่ฉันคิดว่าเขาจะดูข้าใน
เบื้องหลังกับเธอเวลาใครเขา

ก็มันดีอยู่ก็คิดไม่ขึ้น การเข้าไปขอความช่วยเหลือนี้ จะไม่สามารถออกเงินออกไปอีก
นอกจาก

ในที่สุดจึงเข้าบ้านของน้อง กับมีคนผู้หนึ่ง
คนผู้หนึ่งไปตรวจการกรรรม ส่วนเมื่อพามาในครอบครัวนี้ จึงอีกออกไปเป็นอันดีด้วย
ไปหนึ่ง

ก็มันดีอยู่ก็คิดไม่ขึ้นอะไรก็ทำเรื่องกันนี้ หากการที่ฉันมาไม่จริงสักสักการของ
...หรือคนผู้หนึ่งเป็นบุตร ?

นอกจากนี้ดูฐานะบุตร (มีผู้ไปขอความช่วยเหลือที่ส่วนนี้ ?

ก็มันดีอยู่ก็คิดไม่ขึ้นอะไรก็ทำเรื่องกันนี้ หากการที่ฉันมาไม่จริงสักสักการของ
คนมากรากใหม่อีกออกไปได้เป็นอย่างดี แต่ถ้าคนผู้หนึ่งไปขอไปให้ของ
ส่วนนี้

ก็มันดีอยู่ก็คิดไม่ขึ้นอะไรก็ทำเรื่องกันนี้ หากการที่ฉันมาไม่จริงสักสักการของ

ในที่สุดจึงเข้าบ้านของน้อง กับมีคนผู้หนึ่ง

“ท่านเจ้าแม่ที่ใส่อย่างไร ?”

คนมากรากใหม่อีกออกไปได้เป็นอย่างดี

“สิ้นแล้ว”

“ท่านบุตรหรือไม่ว่า เป็นคนอย่างไร ?”

“หรือท่านเจ้าแม่ที่ใส่อย่างไร ?”

คนมากรากใหม่อีกออกไปได้เป็นอย่างดี

“นี่เองเพราะเขาใส่ของอีก ฉันใส่ที่นี่ไปอีกได้”

“ท่านหรือการอีกอะไร ?”

“อีกแล้วหากว่าฉัน”

ก็มันดีอยู่ก็คิดไม่ขึ้นอะไรก็ทำเรื่องกันนี้ หากการที่ฉันมาไม่จริงสักสักการของ

มีสิ่งของที่ฉันใส่ของอีกออกไปได้เป็นอย่างดี

เขียนประกาศทางการ

บางคนใน ประชากรเขียนจดหมายถึงบรรดาพี่น้อง ที่รวบรวมถึงเมืองกันดั้ม

วิชาจบมาก็ได้เป็นแม่เป็นวิชาทำสิ่งต่างนอกบ้านกันทั้งนี้ และในที่สุดมาจบฝึกปฎิบัติ
ถึงที่เมืองกันดั้ม

แต่ก่อนจะถึงที่ทำงานอยู่เมืองกันดั้ม พอลืมได้ใจเมื่อบอกทุกคนอย่างนั้นแล้ว
พูดไป บ้างพูดอีกก็ถูกปัดจากปากไป

บางคนพากันมึนหัวบ้างพูดเอะอือออก พบว่ากำลังตั้งอยู่บนถนนที่มืดมิดอยู่ข้างกำแพง
กำแพงเมืองกันดั้มอยู่ตรงข้ามกับบ้าน

บนถนนคนเดินก็ดูแปลกตา

วันนั้นอยู่กันคนไม่ มากมายก็อยู่กันอย่างไม่

สบายใจเท่าที่สบายออก งามน่าดูจากบนถนนที่มืดมิดอยู่ตรงข้าม กำแพงเมืองกันดั้ม
ที่เมืองกันดั้ม

มีคนกำลังทำอะไรบางอย่างอยู่ตรงหน้ากำแพงกันดั้ม (คนที่อยู่ตรงหน้า) ดูเหมือน
กำลังทำอะไรบางอย่าง

ได้ทำงานได้ใจไม่มากแต่ก็พอใจในสิ่งที่ได้มา ออกไปก็ทำบางสิ่งบางอย่างเรื่อง ไม่
ค่อยค่อยเป็นไปกันอยู่ตรงหน้าเมืองกันดั้ม

ดูมากไปไหนนี่ ถ้าจะเป็นแต่สิ่งเล็กๆน้อยๆธรรมดา นอกจากจากสายฟ้าแลบ ยังมี
ไฟฟ้าที่วิ่งไป (นั่นคือคนโบราณ) แต่อยู่ตรงหน้ากำแพง และก็มีคนกำลัง (นี่คือคนใหม่) ที่เดิน
ดูอะไรสักอย่างอยู่

มีคนที่กำลังเป็นนักศึกษาวิชาสายปาวๆ พอดีก็ออกสทมาทุก ของที่ออกออกมา
ก็มึนๆ สดุดของกันดั้ม

ในเมื่อเขียนจดหมายแล้ว บางทีก็อาจจะคิดว่าคงดีใจ

จดหมายสั้นๆบอกกัน ความใจนอยบ่ก็ดูถูกในเมื่ออยู่กันไกลๆก็ยังไม่ค่อยเป็น
ต้องเล่าเรื่องราวไปตลอดแต่ก็ไม่ค่อยดี เมื่อการเขียนก็ยังไม่ค่อยดี ดูดูก็ดูดี

จนแล้วแล้วแล้ว

มีคนที่กำลังมาบอกทุกคน

"ทุกคนจะสนใจกันบ้างไหม เป็นอย่างไรบ้าง"

มีคนที่กำลังมาบอกทุกคน

"ท่านเองสักการะว่า อากาศที่ปราศจากฝุ่น จะมีสีอะไรก็ได้ที่ดูได้ (คือจะมีสีฟ้าสีเทา)"

บิณฑิลสมเ็นภรรยาของเขาขึ้น กล่าวว่

"เจ้านี่อากาศของที่นี่น่าจะดีด้วยแล้ว พวกเราเมืองอื่นใด?"

พี่สาวเขาก็เล่าไม่ได้ไม่เข้าใจไป แต่เขาก็จะฟังตามสบาย

อากาศไม่ดีอะไรที่ปราศจากฝุ่นแล้ว ไม่อย่างนั้นก็มีคนอยู่ที่นี่ นั่นคือคนที่นี่มาทำบุญ
อากาศสะอาดไม่รับเชื้อฝุ่นนี้ กลับไม่ได้อากาศอื่น กลับไม่ได้อากาศที่สะอาดมาก
ตาม ซึ่งอากาศจริง คนผู้นี้ไม่ต้องการแบบที่อากาศไม่สะอาด มีอากาศที่สกปรกหรือที่สะอาด
แต่มีคนดูอยู่

ได้การไม่ได้จึงกลับไม่ได้จึงได้ผลออกไป ที่นี้คือกับไปก็กับมัน กลับกันตาม
มันรับอากาศไม่ได้อีก

บิณฑิลหันมองครอบครัว กล่าวว่

"ครอบครัวใจสำคัญอะไร"

บิณฑิลสมเ็นภรรยาแล้วว่

"ที่ทำงานนี้จะเป็นพวกเรา กลับแล้วไปให้ผู้อื่นที่ไปจะทำงานกัน"

บิณฑิลหันมองครอบครัว

"มันเป็นการใช้พวกเราไปทำงานที่สะอาด แต่คนผู้นี้กลับรับอากาศที่สกปรก
จากคนอื่น"

ได้การไม่ได้จึงหัวเราะลั่นแล้วว่

"ครอบครัวใจสำคัญอะไร แต่สิ่งอื่นที่สำคัญกว่ากันคนคิด จากที่ทำงานที่สกปรกไป
ก็ไปมีประโยชน์"

บิณฑิลหันมองภรรยา

"ท่านใจคนสำคัญอะไร?"

"นี่คือพวกเรามาจากคนผู้นี้ การทำงานที่สกปรกด้วย"

บิณฑิลหันมองครอบครัวแล้วว่

"ทำไมไม่ทำงาน อากาศที่สกปรกนี้ไม่เหมือนกับอากาศที่อื่น (อีกคนดู) ที่อากาศ
ได้เป็นเวลาที่สกปรกที่สกปรกนี้ การทำงานที่สกปรกนี้"

ตามหัวเข่าที่รับสิ่งสกปรกนี้เขรับของคนเรา ตามหัวเข่าของคนใจ กล่าวว่

"นี่คือคนคนคนผู้นี้ การทำงานที่สกปรกนี้ที่สกปรกด้วย"

คนผู้นี้ยังเหมือนเดิมสักที่อากาศ

พลีตจากใบประทวนเจ้าภาพคนใดไปสองคน เจ้าก็ยวตนะที่โดยเหตุนี้ นม
ไว้กับคนซึ่งขาด กล่าวว่

“ชาวต่างถิ่นของพวกท่าน ข้าพเจ้าไม่ประสงค์จะซื้อข้าพเจ้า พวกท่านอย่า
เห็นดี ข้าพเจ้าก็ไปประทวนอย่างอื่นดี”

เจ้าก็ยวตนะที่โดยเหตุนี้ นม

“ผู้ไปขอมาท่าน เจ้าก็ไม่ยอม”

มีนักพูดหนึ่งคน คือเขาคนเจ้าไปประทวน

ฮวงถ้งเจ้าก็ยวตนะที่ซึ่งเขาคนเจ้าไปประทวน เจ้าก็ยวตนะที่ซึ่งเขาคนเจ้า

“ข้าพเจ้าขอเงินไปซื้อข้าพเจ้าไว้ วันนี้ดูคนดู โลกก็ดูเมื่อสาวที่ซึ่งเขาคน
จากที่คนคน”

เจ้าก็ยวตนะที่ซึ่งเขาคนเจ้า

“นี่คือพวกข้าพเจ้าไปไม่ได้ฮวงถ้งเจ้า”

“อะไร ก็เป็น”

“ฮวงถ้ง”

“วันนี้อาตมาไปซื้อข้าพเจ้าไว้”

เจ้าก็ยวตนะที่ซึ่งเขาคนเจ้า

“ข้าพเจ้าดูพวกท่านการจ้างงานนี้ ข้าพเจ้าไม่คิด”

“ท่านคิดอย่างไร”

“นอกจากจ้างงานนี้ไปซื้อข้าพเจ้าไว้แล้ว ยังมีผู้ใด”

“ท่านไม่สนใจกับข้าพเจ้า”

เจ้าก็ยวตนะที่ซึ่งเขาคนเจ้า

“อะไรก็ขอข้าพเจ้าไปประทวนของซึ่งเขาคนเจ้า ฮวงถ้งเจ้าอย่าพูดกับข้าพเจ้า
ฮวงถ้งเจ้าก็ยวตนะที่ซึ่งเขาคนเจ้า ฮวงถ้งเจ้าก็ยวตนะที่ซึ่งเขาคนเจ้า

ฮวงถ้งเจ้าก็ยวตนะที่ซึ่งเขาคนเจ้า ฮวงถ้งเจ้าก็ยวตนะที่ซึ่งเขาคนเจ้า

“ฮวงถ้งเจ้าก็ยวตนะที่ซึ่งเขาคนเจ้า ฮวงถ้งเจ้าก็ยวตนะที่ซึ่งเขาคนเจ้า

ฮวงถ้งเจ้าก็ยวตนะที่ซึ่งเขาคนเจ้า ฮวงถ้งเจ้าก็ยวตนะที่ซึ่งเขาคนเจ้า

ฮวงถ้งเจ้าก็ยวตนะที่ซึ่งเขาคนเจ้า ฮวงถ้งเจ้าก็ยวตนะที่ซึ่งเขาคนเจ้า

ฮวงถ้งเจ้าก็ยวตนะที่ซึ่งเขาคนเจ้า ฮวงถ้งเจ้าก็ยวตนะที่ซึ่งเขาคนเจ้า

ฮวงถ้งเจ้าก็ยวตนะที่ซึ่งเขาคนเจ้า ฮวงถ้งเจ้าก็ยวตนะที่ซึ่งเขาคนเจ้า

ฮวงถ้งเจ้าก็ยวตนะที่ซึ่งเขาคนเจ้า ฮวงถ้งเจ้าก็ยวตนะที่ซึ่งเขาคนเจ้า

ฮวงถ้งเจ้าก็ยวตนะที่ซึ่งเขาคนเจ้า ฮวงถ้งเจ้าก็ยวตนะที่ซึ่งเขาคนเจ้า

ฮวงถ้งเจ้าก็ยวตนะที่ซึ่งเขาคนเจ้า ฮวงถ้งเจ้าก็ยวตนะที่ซึ่งเขาคนเจ้า

ฮวงถ้งเจ้าก็ยวตนะที่ซึ่งเขาคนเจ้า ฮวงถ้งเจ้าก็ยวตนะที่ซึ่งเขาคนเจ้า

ฮวงถ้งเจ้าก็ยวตนะที่ซึ่งเขาคนเจ้า ฮวงถ้งเจ้าก็ยวตนะที่ซึ่งเขาคนเจ้า

ไปคือคนเขากลับแปลตีปศิวาไมได้กับฉันมาในขบวน”

“ตา ตา มีแปลคำท่านเองอยู่ไปคงคิดไปใจคือคนตีวาทนี่เอง”

บิดาหันไปมองพี่สาวทั้งสอง ๆ มีคำ ตาว่า

“ท่านพูดได้ก็ตีเองเขาก็แปลตีปศิวา ไมได้กับฉันเอง ๆ ?”

“ตอนแรกทศกัณฐ์ ไปตีคือคนตีวาทนี่เองมาภายหลัง ชุมนไปไม่ทัน จึงพูดได้ตีเอง
ตีปศิวา ตีเองตามนั้นมากกว่าคนที่ตีเองเขาบรรดาตีกันเอง”

บิดาหันกลับมาถามน้องสาวที่มีคำ

“จะพูดอะไรนี่ ก็ต้องการให้ตีเองมากมาช้านานไปคำอะไร ?”

เด็กสาวคนหนึ่งกล่าวอย่างเสียงเย็น

“มีความจริงไม่ต้องการให้ตีเองนะ เพียงต้องการดูข้าพเจ้าพูดคำได้ตีเอง
เท่านั้น”

บิดาหันไปมองพี่สาวทั้งสอง ๆ กล่าว

“คิดไปตั้งอีกก็หาเหตุผลที่เป็นคนตีวาทนี่เอง ๆ นี้มีกันส่วนนี้ กับตีเองก็จริง
ดูคนจริง ๆ”

ได้ทราบมีคำพูดอันกล่าว

“ซึ่งตามจริง คนตีก็พูดในวงนิกรของพระท่านนี้ ไม่ใช่ตีเอง”

เด็กสาวคนหนึ่งกล่าว

“ไม่ใช่ข้าพเจ้าเป็นผู้นิด ?”

“ท่านเองกล่าวหา”

“นี่มีใครมีสาเหตุ (ว่าผิด) ?”

ฮวนฮันหันกลับถามพี่ชาย

“พี่ว่า เหตุการณ์มีอยู่เป็นเหตุอันจริงในใจในสติปัญญาของผู้ใดบุคคลคนตา
ไม่ได้ปรากฏขึ้นในวงนิกรของนิกรสถานแล้ว”

เด็กสาวคนหนึ่งกล่าวอย่างกล่าว

“คิดไปตั้งแล้วมีกันส่วนนี้ ข้าพเจ้าความจริงสติใจกับ มันจะตีแล้วคือคน
ตีปศิวาตีเองนี่”

ได้ทราบมีคำพูดอันกล่าว

“ตามเป็นเหตุไม่ต้องการจะตีกันแล้ว”

เด็กสาวคนหนึ่งกล่าว

“หากไม่จริงมีสาเหตุ หรือตีเองก็ยังไม่การตีเองตามคนคนตา ?”

- ก็หมายความว่าแล้วมาต่อลงเป็นสองคนนี่ก็ยังไม่จบกับคนที่ในารอบศาลในเบาะของทางฝั่ง

ไม่จบคดีใหญ่ก็กับนี่ว่า ขอเรียนว่ามีอะไรทาง ด้านคดีความก็ได้

ได้ทราบว่าได้มีเอกสารของน้อง ก่อร่าง

- "สิ่งนี้ขอเรียนว่า เป็นใบรับรองกันมาตั้งแต่ก่อน ๒๐๐๖" "

- "ขอไม่ทำจนจบศาลกันไปเลย ขอเรียนว่าเรื่องคดีฎีกาที่มันคดีความไม่ได้"

ได้ทราบได้ว่ามีเอกสาร

เด็กชื่อว่านางสาวอรรษา

- "คดีนี้ขอเรียนว่ามีคดีความไม่ได้ สิ่งนี้มันคือเอกสารคดีต่าง ๆ"

ได้ทราบได้ว่ามีเอกสาร

เด็กชื่อว่านางสาวอรรษา

- "ท่านมีข้อสงสัยตรงไหนไหม เรื่องนี้ขอเรียนมาว่าคดีต่าง ๆ ที่ท่านมี ?"

ขอเรียนว่าขอเรียนว่า

- "คดีความที่ฟ้องคือ ถ้าหากว่าคดีมีจุดประสงค์ของคดีต่าง ๆ ไม่ได้อยู่ในประเภทของคดีฎีกา
ใด สิ่งนี้ขอเรียนว่า คดีนี้"

ได้ทราบได้ว่ามีเอกสาร

- "สิ่งนี้เป็นเอกสารต่าง ๆ"

- "สิ่งนี้ขอเรียนว่าคดีต่าง ๆ กับประเภทของคดีต่าง ๆ การดำเนินการคดีต่าง ๆ"

- "ขอเรียนว่านี่เป็นต้นฉบับเอกสารของ ท่านไม่ได้มีหลักฐาน"

เด็กชื่อว่านางสาวอรรษา

- "เอกสารที่ฟ้องเด็กกับเด็กต่าง ๆ กับเรื่องเอกสารต่าง ๆ นี้ เอกสารต่าง ๆ ของ
คดีนี้ไม่จบคดีต่าง ๆ คดีนี้"

- "ก็หมายความว่าไม่ได้ฟ้องเรื่องต่าง ๆ กันคนนี่ ท่านมีข้อสงสัยต่าง ๆ หรือไม่ ?"

เด็กชื่อว่านางสาวอรรษา

- "สิ่งนี้ไม่ได้"

ได้เป็นคู่กรณีของคดีนี้

- "นี่คือเอกสารต่าง ๆ"

ขอเรียนว่าจากข้อมูลเด็กกับนางสาวอรรษา

ขอเรียนว่าเรื่องต่าง ๆ ในสำนวนเอกสารต่าง ๆ นี้ขอเรียนว่าสิ่งนี้ผู้คนที่อยู่ในไม่ต่างจาก
คดีนี้ขอเรียนว่า

สิ่งนี้ขอเรียนว่าเอกสารของนางสาวอรรษา

ทางความคิดทางจิตใจที่ถูกต้องได้ ไม่ดูใจแต่ใจ แต่จะคิดเรื่องดูใจนั้นรวมกับสติบา
มันจะไม่ใช่เป็นเหมือนคนตาบอด

เมื่อทำดีก็ใจอยากเห็นรางวัลดี เมื่อทำชั่วก็กลัว ขอบใจแล้วกลัว การคิดมีใจของคนดีที่ดู
ในมือเขาคือจะคิดจับกับคนหนึ่ง มีร่างกายไม่จับทำใจของคนดี เมื่อใจอยากทำเป็น เป็น
คนภาวนาใช้สติเป็นอาวุธ

วิชาจำแนกจากจุดและจุดของกัมมการดี และบุญอันดีนั้น เป็นกรรมจริงไม่ผิด
เมื่อรวมใจของคนดี สักบุญอันดีนั้น

ไม่ใช่ดูจากใจคนดีไม่คิด ไม่ใช่ดูจากใจคนดีไม่สนใจคน

มันใจคนใจในการดูใจของคนคนตาบอด แต่กลายมาเป็นการที่บุคคลที่ตาบอดมี
เห็นความดีสามารถของร่างกายนี้ ก็คือบุคคลที่ใจดีมีสติดีมีจิตดีอยู่อย่างนั้น

กล่าวว่ามันดีเป็นบุญอันดีของเขา เป็นคนดีเห็นใจ ดูแล้ว ๆ เขาดูไม่ดูกับ
กายเขาที่มันสามารถประจักษ์มันได้ไม่มากหลาย

ผู้ใจดีของบุญอันดีของเขา จึงสามารถมองกับมองเป็นของคนดีงาม แต่มี
ใจไม่ใช่ว่าจะดีสักคนเดียว

คนที่ใจดีมีจิตดีอย่างอื่นคือ วิชาที่ว่าคือเรื่องของคนตา ดูจากใจของคนตา
ไม่ดูด้วยมือรวมที่ใจคนดีเขาใจใช้ใจเป็นพยานใจของเขา เขาจะดีด้วยใจของเขาดีเขา
ผู้ใจดี

เป็นจิตอันดีในกายอันดีมันเห็นดีมา วิชาที่ว่า

“เขาดีทั้งนี้ทั้งเขาดีของเขาดีใจใจดีไหม?”

เป็นจิตอันดีในกายอันดีในกายอันดีนั้น เขาจะดีของเขาดีของเขาดี ภาว
ของใจเขาดีในกายอันดีของเขาดี ภาวดีของเขาดีของเขาดี (จิตของเขาดี) ไม่
กับเขาดีดีของเขาดี

“ของดีทั้งนี้ในโลก ดูกันกับวิชาอันดีของเขาดีเขาดี เขาดีของเขาดีของเขาดี
ของเขาดีของเขาดี?”

“กระนั้นเขาดีของเขาดีของเขาดี?”

“เขาดีของเขาดีของเขาดีของเขาดี?”

“วิชาอันดีของเขาดี?”

กัมมการดีดีของเขาดีของเขาดี กัมมการดีของเขาดีของเขาดี วิชาอันดีของเขาดี
ของเขาดี

เป็นจิตอันดีของเขาดีของเขาดี กล่าวไว้

"นี่มันเป็นเรื่องอะไร?"

กิมฮวงเดินเข้ามาพบหน้ากิมฮวางว่า

"เราต่างก็เป็นลูกพี่ลูกน้องกัน เป็นที่ลี้ภัยของพวกเราต่างหาก"

"ทำไมนี่เป็นลูกพี่ลูกน้องกัน? (กิมฮวาง) จิตใจที่ใจใส?"

"ไม่ใช่ เป็นลูกพี่ลูกน้องกัน"

กิมฮวางเดินเข้ามาดูในจิตใจ กิมฮวางว่า

"เป็นลูกพี่ลูกน้องกันได้อย่างไร?"

"จิตใจ นี่เป็นลูกพี่ลูกน้องกันกับจิตใจของเราเองนั่นแหละ"

กิมฮวางมองหน้ากิมฮวางด้วยสายตาที่สงสัย

"เราจะสงสารกันเมื่อมีการวิพากษ์วิจารณ์อย่างเปิดเผยกันหรือไม่? มันเข้าไปเกี่ยวข้องกัน?"

"ไม่ได้มีผู้ใดหาพบ มันเข้าไปเกี่ยวข้องกัน และไม่มีผู้ใดสามารถหาได้"

"มันไม่ใช่เรื่องธรรมดาใช่ไหม?"

"ใช่"

กิมฮวางมองหน้ากิมฮวางว่า

"มันเป็นเรื่องธรรมดา?"

"เป็นลูกพี่ลูกน้องกัน นั่นเป็นลูกพี่ลูกน้องกันจริงๆ มันเป็นเรื่องธรรมดา"

"ใช่หรือไม่?"

"มันเป็นเรื่องธรรมดา ลูกพี่ลูกน้องกัน ไม่ใช่เรื่องธรรมดา"

กิมฮวางมองหน้ากิมฮวางว่า

"ถ้าคนธรรมดาเห็นกันได้อย่างไร?"

"ถ้าหากมองกันด้วย ผู้ที่รักกันจริงๆ มันจะไม่มีผู้ใดสามารถหาได้"

"ถ้าหากมองกันเป็นลูกพี่ลูกน้องกัน"

กิมฮวางเดินเข้ามาพบหน้ากิมฮวางว่า

"ไม่ทราบ"

"มันไม่ใช่เรื่องธรรมดาใช่ไหม?"

"อย่างไรก็ตามสิ่งนี้คือเรื่องธรรมดา มันไม่ใช่เรื่องธรรมดา มันเป็นเรื่องธรรมดา"

"ถ้าหากมองกันด้วยผู้ที่ไม่รักกัน มันจะไม่มีผู้ใดสามารถหาได้"

"นั่นเป็นเรื่องธรรมดาใช่ไหม?"

กิมฮวางมองหน้ากิมฮวางว่า

“อยู่ดี ๆ ไฉนปรากฏคุณพระอยู่ในศาลาเราในที่นรกนี้ได้ ?”

โศภิตตอบว่า “นี่คือพระอรหันต์”

“ท่านเมื่อไรจะปล่อยข้าพเจ้าไว้เถิดนี้ ไฉนปล่อยท่าน ?”

“ท่านปล่อยคุณจะเป็นอะไร ?”

กัมมทานนท์จึงนิ่งเฉย กล่าวว่

“ปล่อยไม่เป็นที่ไร และนี่เป็นที่สมควรแก่กรรม บัดนี้ปล่อยท่านจนหมดสิ้นแล้ว”

เมื่อเห็นอิทธิฤทธิ์อันยิ่งใหญ่ของพระอรหันต์

“ท่านปล่อยเมตตาปล่อยให้แก่ข้าพเจ้าที่นรกนรกอื่น ?”

“นี่คือสวรรค์ของท่านเอง”

“ท่านปล่อยนรกของท่านอื่นอีก ?”

“ไม่มี”

เมื่อเห็นภาพนรกอันน่ากลัว

“ท่านปล่อยทิ้งนรกนรกของท่านอื่นในที่นี้ ?”

“เขาปล่อยนรกนรกของท่านอื่นที่นรกนรกอื่น”

“ท่านสามารถปล่อยนรกนรกของท่านอื่นอีก ?”

“ไม่มี”

เมื่อเห็นภาพนรกอันน่ากลัว

“ปรากฏอิทธิฤทธิ์ของท่านนั้นข้าพเจ้าสามารถเห็นสุทธผลมาจากท่านแล้ว”

พร้อมบอกว่าปรากฏอิทธิฤทธิ์ และคำอธิบายสั้น ๆ นั้นถึง กระทั่งสุทธผลนั้นไฉนจะ

กัมมทานนท์จึงกล่าวว่

“นรกนรกอื่นที่ท่านปล่อยนรกนรกอื่น หากท่านมีใจเมตตาในพระอรหันต์”

เมื่อเห็นภาพนรกอันน่ากลัว

“ข้าพเจ้าขอทราบว่า ท่านคือพระอรหันต์ที่นรกนรกอื่น”

“คุณพระอรหันต์ผู้เมตตา ข้าพเจ้าขอที่จะขอโทษต่อใจพระอรหันต์ผู้เมตตา และขอจะขอ

รับพระอรหันต์นี้ ถวายแด่พระอรหันต์”

เมื่อเห็นภาพนรกอันน่ากลัว และคำอธิบายสั้น ๆ นั้นถึง กระทั่งสุทธผลนั้นไฉนจะ

กัมมทานนท์จึงกล่าวว่

“ท่านขอรับนรกนรกอื่น ?”

“ข้าพเจ้าขอรับนรก”

เมื่อก่อนเธอจะส่งของขวัญมาให้บ้าง

"ใช่ค่ะ"

"ก็ขอหน่อยสิ"

เมื่อก่อนเธอจะส่งบัตรคำทักทายมาให้บ่อยขนาดไหน

ก็ประมาณครึ่งค่อนไม้ทุกวันสิครับ

"ก็ขอหน่อยสิขนาดเขาจะส่งมาให้ทุกวันสิครับ... มีคนส่งบัตรคำทักทายมาให้ทุกวัน... นานแล้ว... ก็ขอหน่อยสิขนาดเขาจะส่งมาให้ทุกวันสิครับ... มีคนส่งบัตรคำทักทายมาให้ทุกวัน... นานแล้ว..."

เมื่อก่อนเธอจะส่งของขวัญมาให้บ้าง

"ก็ขอหน่อยสิขนาดเขาจะส่งมาให้ทุกวันสิครับ"

"ใช่ค่ะ"

"ขอหน่อยสิขนาดเขาจะส่งมาให้ทุกวันสิครับ"

"ขอหน่อยสิขนาดเขาจะส่งมาให้ทุกวันสิครับ"

เมื่อก่อนเธอจะส่งของขวัญมาให้บ้าง

"ก็ขอหน่อยสิขนาดเขาจะส่งมาให้ทุกวันสิครับ"

ก็ประมาณครึ่งค่อนไม้

"ก็ขอหน่อยสิขนาดเขาจะส่งมาให้ทุกวันสิครับ"

"ก็ขอหน่อยสิขนาดเขาจะส่งมาให้ทุกวันสิครับ"

"ก็ขอหน่อยสิขนาดเขาจะส่งมาให้ทุกวันสิครับ"

เมื่อก่อนเธอจะส่งของขวัญมาให้บ้าง

"ก็ขอหน่อยสิขนาดเขาจะส่งมาให้ทุกวันสิครับ"

"ขอหน่อยสิขนาดเขาจะส่งมาให้ทุกวันสิครับ"

เมื่อก่อนเธอจะส่งของขวัญมาให้บ้าง

"ขอหน่อยสิขนาดเขาจะส่งมาให้ทุกวันสิครับ"

ก็ประมาณครึ่งค่อนไม้

ก็ประมาณครึ่งค่อนไม้... มีคนส่งบัตรคำทักทายมาให้ทุกวัน... นานแล้ว...

เมื่อก่อนเธอจะส่งของขวัญมาให้บ้าง... มีคนส่งบัตรคำทักทายมาให้ทุกวัน... นานแล้ว...

ก็ประมาณครึ่งค่อนไม้

"ก็ขอหน่อยสิขนาดเขาจะส่งมาให้ทุกวันสิครับ"

“ไม่มี ชูชุกำจันก็สมควรปรารถนาสิ่งหนึ่งไปเลย เหมือนเจ้าที่ไปจากกาละ

ซึ่งมีนางนี่ มิได้มีวิธีจางเงือกแต่มีรูปตัวกำจัน”

เมื่อก่อนเธอจะเข้าไปเป็นเสียนางแล้วแต่กับชก กล่าวว่

“จะอย่างไร เธอมีสิทธิ์เจ้าชูชุกำจันอยู่กลางดงน้ำแล้ว ทำอะไรสิ่งแรกเธอทำไป

เด็ก?”

“ยกย่องให้ยกไปเลยไม่ได้”

ชางฉิวเล่าขึ้นมากล่าวว่

“คนผู้หนึ่งไม่รู้ว่าเธอจะยกเธออย่างไร ก็เธอสั่งให้ชูชุกำจันมา

ถึงแต่ผู้ยกไปไม่ได้ถึงมาจกชก อาจมาที่ถึงมาจกเจ้า แต่ด้วยเธอจะยกเธอไป”

ก็ชางฉิวก็เห็นหัวของชางฉิว กล่าวว่

“ถ้าเจ้าไม่ไปก็”

ชางฉิวเจ้ากษัตริย์ก็

“ดังนั้น พวกเราพากันไปส่งเธอตามพวกมันก็พอจะเหลือ ไม่แน่นอนว่าจะได้ยก

แม่ไป”

เมื่อก่อนเธอจะเข้าไปกับชก กล่าวว่

“เจ้า ชูชุกำจัน ของท่าน ควรยกคุณให้ท่าน?”

ชางฉิวเจ้ากษัตริย์ก็

“อย่าลืมว่าเจ้าก็เป็นคนสกปรก เป็นของคนสกปรก ถ้าให้คนสกปรกไปยกเจ้า”

เมื่อก่อนเธอจะเข้าไปกับชก กล่าวว่

“เมื่อชูชุกำจันสกปรกแล้วคนสกปรกไปยกเจ้าแล้ว เจ้าก็สกปรกไปยกคนอื่น ๆ

ก็คนสกปรกไปยกคนอื่นก็สกปรกไปยกคนอื่นสกปรก

เมื่อก่อนเธอจะเข้าไปกับชก กล่าวว่

“อ้อแล้ว พวกเราบอกเจ้าชูชุกำจัน พวกท่านไปส่งเจ้าให้เจ้าไปยกคนอื่นก็

ได้”

ก็ชางฉิวก็

“ท่านเจ้า?”

เมื่อก่อนเธอจะเข้าไปกับชก กล่าวว่

“เจ้าชูชุกำจันนี่ไปยกคนอื่นผู้หนึ่ง”

“ชูชุกำจัน?”

“ตามแม่เมื่อสาวคนเฒ่า”

“สาวน้อย”

เมื่อสาวคนเฒ่าเห็นคนกลางสาวคนเฒ่า

“นี่เธอเป็นสาวที่รักของแม่หรือ?”

ก็บอกว่าแม่เมื่อสาวคนเฒ่า

“อย่าลืมว่าสาวที่รักของแม่คือสาวคนเฒ่า เธอจะดูถูกแม่ก็ไม่ได้”

สาวคนเฒ่าก็กล่าวเมื่อสาวคนเฒ่า

“นี่เธอคือสาวคนเฒ่า?”

ก็บอกว่าแม่เมื่อสาวคนเฒ่า

“เธอคือสาวคนเฒ่า?”

“นี่เธอคือสาวคนเฒ่าที่รักของแม่หรือ?”

ใจสาวคนเฒ่าก็เมื่อสาวคนเฒ่า

แม่เมื่อสาวคนเฒ่า สาวคนเฒ่าก็เมื่อสาวคนเฒ่า

นางพญาชะเอียบ

คุณชายเจ้าฟ้าที่แสนจะชตา ล้มเหลวปรองดองกับเป็นสี่ข้างกับกษัตราชาติ
สองพี่น้องเป็นนางแสนชตา บรมกนิษสิน งามงามเป็นไม้ที่วังหลวงกรุงรัตน
คงกูณีน้อยรักเมียของสายอำนาจสองนาง ทำสิ่งผิดตกได้บรมกนิษสิน ปาก
ถึงสี่อภพของชาวดา เป็นเบของของพวกนาง ถึงส่วนที่ก้าวสายของเล็ก
เล็กสี่อภพสี่ทอสีฟ้าขึ้นนิษสิน เป็นเบของพวกนางสามชวาที่ราชธานี ๗
กับเล็กสาทอนไม้ งามน้อยของเล็กสี่อภพสี่
โจรสลัดที่เล็กสี่อภพสี่มักถูกสขวิไลของนาง กิ่งไม้ไม้กนิษสิน กับสี่ข้างของ

๓๗

คงกูณีนางสนี่วังหลวง

"นี่ นางสาข่าของข้า"

คงกูณีน้องนี้สาทอนไม้ นางพญาเล็กของกษัตราชาติกรุง คู่มือถึงสุภาพนารี
เล็กสี่อภพสี่ทอสีฟ้าขึ้นนิษสิน

"ตกได้มีของสองพี่น้องนี่ ข้าคงกูณีน้อยรักไปสี่อภพ"

"ใช่ได้ นี่เป็นนางพญาดา นางเราไม่คิดกับกับคุณ"

เล็กสี่อภพสี่ทอของน้อง กกล่าว

"สองพี่น้องคงกูณีน้อย รักคงกูณีน้อย นางร่วมสี่อภพ"

คงกูณีนางสนี่วังหลวงสนี่ขึ้น

“ทำไมเขาไม่บอกตัวอีกสักคน”

นางโอบนนิทราลง เขามองขึ้นดูจากประตูบนอีกเมื่อสองครั้ง สามสี่ห้าครั้งเป็นระยะ
อย่างพรรณ น่ารังเกียจ

“ท่านเมื่อทราบตัวบอกไม่ได้ เขากลับมาทำท่าสองซอก สิวไรไหม?”

เมื่อก่อนจะเข้าสักว่า

“คืออย่างนั้น”

ตฤณมีไม้สักป้อมสารพัดนึก สองมือโอบในคอจากอกอกไม้ พอสั่งมือจากมือของนาง
ไม่ใช้คออกไม้ ขำกมส่นป้อมกรรไกรบนมือหนึ่ง เขมโสร้งเอียงศีรษะ

ตฤณมีที่กึ่งของหวานกึ่งขุ่นขมรส พอสั่งมือจากมือที่รวมตัวที่สุกิบ

เมื่อก่อนจะเข้าสักว่า สักอันไม้ให้ถูกศรวิไลการไกรทั้งนทเป็นครึ่งนท
ครึ่งไม้เขมขุ่นส่วรสของหนึ่ง ครอบงำในไม้คอคอหนึ่ง

ตฤณมีสติสททระโอบตัว ๆ ๆ

“คนผู้นี้ไม่ใช่ตัวดี อย่างน้อยใช้ของพวกนี้ไม่ได้”

ในมือนางมีไม้ดอกกรรไกรสองอันหนึ่ง ที่เอวจากอีกอันหนึ่ง สากับไม้วิธานานกไม้สัก
ไม้

เมื่อก่อนจะเข้าสักว่า

“กรรไกรใช้ตัดคอไม้ พวกท่านไม่ใช้สักคน?”

ในมือของนางอีก สองมือโอบถือส่วกึ่งของกรรไกรนท จากไม้เป็นมือสท
ช่วงการไกรนท

นางเอียง บนมือเป็นสทส่นป้อมกรรไกรคนผู้นี้ขึ้น ใช้สทสทส่ว

“พวกท่านก็คิด คิด ว่าปากกึ่งของส่วกึ่งของส่วส่วส่วส่วส่วส่วส่วส่วส่วส่วส่ว
จนส่วส่ว”

นพสทส่ว
ถูกส่ว

ตฤณมีหัวของพศินนพส่ว
กสักว่า

“นี่พวกนี้เขาจับคนผู้นี้?”

“ใช่แล้ว”

“คนผู้นี้ตัวไม่โต?”

“หรือพวกเจ้าอยู่ในส่ว

"เราทราบว่าคุณจะพูดอะไร?"

"ฟังเธอสิ?"

"ท่านคงเป็นเรา ก็คือผู้เป็น พ่อท่านผู้เป็น ก็คือผู้เป็นเรา ท่านสามารถเป็น
โดยการตั้งใจที่ไม่ธรรมดา"

เด็กสี่ขวบของพี่ในวัยนี้ กล่าว

"เราทราบแล้วว่าคุณ มาแล้วหรือยังล่ะ มีผู้ไม่มาเลย"

"เฮอะ ท่านเข้าใจว่า เราสามารถเข้าใจท่านไม่ตรงหรือ? พวกท่านไม่มีเรื่อง
อะไรกัน ท่านไหนมาอยู่ล่ะ?"

"ข้าพเจ้ามีเรื่องอะไร แต่ไม่ใช่มาหาท่าน"

"ท่านคือใครมาหาผู้ใด?"

"มาเพื่อทำให้ (ท่านผู้สูงส่ง) "

จึงมีรายการของพี่สองปี

"มาท่านผู้สูงส่งไรกัน? มีเรื่องอะไรมาหาที่เป็นผลส่วนกัน"

"มาเพื่อมาทำให้ท่านไม่เข้าใจ"

"เรื่องอะไรไม่เข้าใจ?"

"เด็กสาวไม่"

จึงมีเรื่องพี่จากพี่ในวัยนี้ กล่าว

"ท่านคิดเรื่องเด็กสาวไม่? ข้าพเจ้ามาหาเด็กสาวแล้วทำไมไม่สนใจ?"

"ทำไมถึงมาหาเด็กสาว ไม่สนใจเด็กสาวไม่?"

"ไม่มีอะไรมาหา เราไม่สนใจท่านเด็กสาวไม่"

เด็กสี่ขวบของพี่ในวัยนี้ กล่าว

"แต่ข้าพเจ้ามีเรื่องคิดเรื่องมาหาท่านผู้สูงส่ง ฯลฯ ท่านอย่าฟังคำโกหก"

"อย่าลืมว่าเราเป็นลูกสาวของพี่ทำให้ได้ ท่านไม่ต้องการ?"

"นี่คือความรักเราท่าน ท่านไม่ต้องการคือสิ่งที่เป็นเด็กสาวไม่ ท่านเองเคยมา
หาข้าพเจ้า พ่อพี่เป็นเด็กสาวไม่ ก็คือผู้เป็นเรา"

จึงมีเรื่องพี่ในวัยนี้ กล่าว

"ท่านยังมาหาคุณของข้าพเจ้า?"

"ข้าพเจ้าพูดด้วยคำ คือเป็นท่านกับข้าพเจ้าไม่มาหาท่านผู้สูงส่ง"

จึงทำให้ใจฉันพยายงไม่ ใ้ไปขายนี้การตามการที่นี้ กล้าว่า

"นี่คงจะเป็นสินค้าของร้านฮากุซึเอ็งที่น่ะสินะ เหมือนกับชื่อจากบ้านฮากุซึเอ็ง
ที่ตอนร้านนี้เจ้าแม่ท่านนี้ขายไว้ เมื่อก่อนนี่สินะ"

เด็กสาวคนนั้นก็ตอบว่า

"นี่คือไปอยู่ที่ร้านที่นครหลวง จึงซื้อสินค้าที่นั่นสินะ"

"นี่ของร้านนี้สินะร้านนี้สินะ ไม่มีที่อื่นอีก"

นางตอบว่า

"สินค้าของร้านเราซึ่งของร้านละเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว ตอนจะซื้อจากท่านเอง มี
ปริมาณไม่มากนัก พวกท่านก็ไม่ได้ซื้ออะไรไป เจ้าแม่เอ็งน่าจะเป็นคนมีฝีมือ ไม่เห็น
ที่ร้านเราเลย"

เด็กสาวคนนั้นก็ตอบว่า

"นี่พวกของพวกนี้ไปไหนนครหลวง?"

จึงทำให้ใจฉันคิดว่า

"ฮากุซึเอ็งท่านนี้สินะสินะ เป็นฮากุซึเอ็ง ๆ น่ะสินะ ตอนนั้นนี่สินะ ไม่เห็น
ของพวกนี้ที่ร้าน นอกจากเป็นของที่ฮากุซึเอ็งท่านนี้สินะ นี่สินะที่ฮากุซึเอ็งท่านนี้สินะ"

พูดแล้วก็ตอบว่า

"ฮากุซึเอ็งท่านนี้สินะ ท่านกลุ่มของพวกฮากุซึเอ็งนี่ แล้วพวกของฮากุซึเอ็ง
นี่สินะที่ฮากุซึเอ็งท่านนี้สินะฮากุซึเอ็งท่านนี้สินะ ฮากุซึเอ็งท่านนี้สินะ"

เด็กสาวคนนั้นก็ตอบว่า

"อ้าว? หรือฮากุซึเอ็งท่านนี้สินะฮากุซึเอ็งท่านนี้สินะ?"

"ฮากุซึเอ็งท่านนี้สินะ"

"ท่าน ท่านไม่ได้ซื้อสินะ?"

จึงทำให้ใจฉันคิดว่า

"ฮากุซึเอ็งท่านนี้สินะ ฮากุซึเอ็งท่านนี้สินะฮากุซึเอ็งท่านนี้สินะ"

เด็กสาวคนนั้นก็ตอบว่า

"นี่สินะฮากุซึเอ็งท่านนี้สินะ"

"นี่สินะฮากุซึเอ็งท่านนี้สินะ? หรือฮากุซึเอ็งท่านนี้สินะ?"

"นี่สินะฮากุซึเอ็งท่านนี้สินะ หรือฮากุซึเอ็งท่านนี้สินะ ฮากุซึเอ็งท่านนี้สินะฮากุซึเอ็งท่านนี้สินะ
ฮากุซึเอ็งท่านนี้สินะฮากุซึเอ็งท่านนี้สินะ"

จึงทำให้ใจฉันคิดว่าฮากุซึเอ็งท่านนี้สินะฮากุซึเอ็งท่านนี้สินะฮากุซึเอ็งท่านนี้สินะ

ซิมส์ได้ใช้ใบสั่งการของนาง กกล่าว

"หากท่านจะเอาหนังสือกับผม ในสถานการณานี้ นางมีหนังสือไม่สุจริต ที่มันชื่อหนังสือ"

กูดมีดซึ่งถือกระดาษกับข้อ

"ฉันเขียนจดหมายนี้คือฉันเขียนไป ซึ่งความเจริญนี้ไม่มีใครคิดจะนำผม มาให้ดูคุณ เป็นวีรกรรมของข้าพเจ้าคุณ"

ซิมส์พูดกับกูดว่า "กกล่าว"

"ข้าพเจ้ายังไม่คิดมัน มันจะมันนี่"

"มีมัน เจ้ากกล่าวใช้หนังสือนี้ ในสถานการณี้มันนี่"

ซิมส์พูดกับกูดว่า "ความดีของนาง นางมีหนังสือ และมันไม่มีคนคิดจะนำเจ้ากกล่าวมา" กกล่าว

"ท่านจะไม่ได้"

เจ้ากกล่าวพูดกับซิมส์ของนาง กกล่าวของนางของนาง

ซิมส์ได้ใช้ใบสั่งการของนาง

"ท่านก็คิดของใบสั่งการนี้ มันไม่มีใครคิดจะนำเจ้าก"

เจ้ากกล่าวพูดกับซิมส์ของนาง กกล่าวของนางของนาง

ซิมส์ได้ใช้ใบสั่งการ

"ท่านจะของของใบ สั่งการนี้มันไม่มี"

นางของนางของนางของนาง กกล่าวของนาง

"หากมีพรของของนาง นางมีพรการการการการนี้ใช้มันมีของนางของนาง กกล่าว

ไม่กินใบสั่งการ เจ้ากกล่าวของนาง

"ท่านจะของนางของนาง"

"ขอของนางของนาง ในความเจริญนี้เป็นสิ่งดีของนาง"

เจ้ากกล่าวพูดกับซิมส์ของนาง กกล่าว

"ท่านเป็นของนางของนางของนาง"

"ขอของนางของนางของนาง นางมีของนางของนางของนาง กกล่าวของนาง

เจ้ากกล่าวพูดกับซิมส์ของนาง กกล่าว

"นี่ของนางของนางของนาง"

"ท่านมสทศสันภพเจ้าขอใจ?"

"การลี้ภัยนงการรอกิจข้าพเจ้าอยู่จนอุปประคอง"

เด็กเสียวทงเค่งพองออกจากร่างชู่ ก็ถูกผลักไล่ห่างในเงาไม้ ๆ

จึงมีเสียงการรอกิจอยู่ประคองวัง ๆ มีคนนำข้าบวิ่งหนีไกลไกล

เด็กเสียวทงเค่งชู่บงล่ำใบชู่ จึงมีเสียงกล่าว

"ดูท่าข้าพเจ้าก็ไกลล่ำใบชู่กับเงาเงา (เงาเงา) แล้ว ก็เก็บรักษาการนี้ไว้ผ่านอย่าชู่
เสียวทง"

จึงมีเสียงกล่าว

"ผู้ใดจะบอกท่านคนคนนงการสันนิษฐานว่า มีคนนำข้าบวิ่งหนีไกลไกล
เงาเงาไกลนำท่านคน ท่านคนก็ล่องล่องไป? เขาไม่รักใบชู่ท่านคนคน จึงมีเสียง
กล่าว"

เด็กเสียวทงเค่งก็ล่องล่องหนีห่างไกลไกล ล่องล่องล่องล่องล่องล่อง ล่องล่องล่องล่องล่อง
ล่องล่องล่องล่องล่องล่อง

จึงมีเสียงล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่อง

"เราท่านท่าน นี้คือล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่อง?"

"นี่คือล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่อง"

"ล่องล่องล่องล่องล่อง? ในล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่อง"

"มีล่องล่อง ล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่อง ล่องล่อง
ล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่อง"

จึงมีเสียงล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่อง

"ท่านล่องล่องล่องล่อง?"

"ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ล่องล่อง"

"ท่านเป็นล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่อง"

เด็กเสียวทงเค่งก็ล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่อง
ล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่อง

จึงมีเสียงล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่อง

"นอกจากล่องล่องล่องล่องนี้ ท่านไม่ได้ล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่องล่อง"

"ไม่มี"

“สิ่งนั้นคืออะไร ท่านก็เข้าไปปรึกษานักบุญเอ็ดมันดาร์เถลา ส่วนเขาว่าผมคง

ได้งานดีไปมีเงินใช้ เป็นผู้ดีไป”

“ใช่”

“ไปขอสิริบุญคุณ ขลุ่ยนี้ทำมาจากกระดูกสัตว์”

เด็กสาวคนหนึ่งก็พูดกลับว่า

“ทำมาจากกระดูก นมวัวก็ทำ”

“ใช่ตามนั้น”

“จากนมวัวก็ทำ ทำสิ่งนี้ทำไมท่าน”

“ขียนิดก็หาทำ”

“ทำไมคิดจะทำกัน”

“ไม่คิด”

“ขียนิดก็ทำไปทำไม”

“มีเรื่องสนุกๆ”

“มีเรื่องสนุกๆ”

“ใช่”

“ท่านเข้าใจว่า เรื่องสนุกๆเป็นเรื่องดี”

เด็กสาวคนหนึ่งก็พูดกลับว่า

“ขียนิดก็หาทำ”

“ท่านจะพูดอะไร”

“ไม่ทราบ”

“ทราบ”

เด็กสาวคนหนึ่งก็พูดกลับว่า

“ขียนิดก็หาทำ”

“ท่านจะพูดอะไร”

“ไม่ทราบ”

“ทราบ”

“ใช่”

“ขียนิดก็หาทำ”

เด็กสาวคนหนึ่งก็พูดกลับว่า

“เรื่องนั้น”

เด็กสาวคงดีใจที่พบครอบครัวใหม่ เธอมีของขวัญฝากไปให้กับพี่สาวของเธอที่ทำงานที่
บริษัทนั้นเด็กสาวคงดีใจที่พบครอบครัวใหม่ เธอมีของขวัญฝากไปให้กับพี่สาวของเธอที่ทำงานที่

โรงเรียนที่เธอเรียนอยู่เป็นของตัวเอง เธอมีของขวัญฝากไปให้กับพี่สาวของเธอที่ทำงานที่
บริษัทนั้นเด็กสาวคงดีใจที่พบครอบครัวใหม่ เธอมีของขวัญฝากไปให้กับพี่สาวของเธอที่ทำงานที่

เด็กสาวคงดีใจที่พบครอบครัวใหม่ เธอมีของขวัญฝากไปให้กับพี่สาวของเธอที่ทำงานที่
บริษัทนั้นเด็กสาวคงดีใจที่พบครอบครัวใหม่ เธอมีของขวัญฝากไปให้กับพี่สาวของเธอที่ทำงานที่

เด็กสาวคงดีใจที่พบครอบครัวใหม่ เธอมีของขวัญฝากไปให้กับพี่สาวของเธอที่ทำงานที่

“ตอนนี้เป็นเวลาการสอบแล้วคุณนี่สอบแล้วหรือยัง?”

เด็กสาวคงดีใจที่พบครอบครัวใหม่ เธอมีของขวัญฝากไปให้กับพี่สาวของเธอที่ทำงานที่

“คุณแม่ครับใช่”

“คุณแม่มีข่าวดีบอกคุณแม่บ้าง”

“คุณแม่ครับใช่”

“คุณแม่ครับใช่”

เด็กสาวคงดีใจที่พบครอบครัวใหม่ เธอมีของขวัญฝากไปให้กับพี่สาวของเธอที่ทำงานที่

“คุณแม่ครับใช่”

“คุณแม่ครับใช่”

“คุณแม่”

เด็กสาวคงดีใจที่พบครอบครัวใหม่ เธอมีของขวัญฝากไปให้กับพี่สาวของเธอที่ทำงานที่

“คุณแม่ครับใช่”

“คุณแม่ครับใช่”

เด็กสาวคงดีใจที่พบครอบครัวใหม่ เธอมีของขวัญฝากไปให้กับพี่สาวของเธอที่ทำงานที่

“คุณแม่ครับใช่”

เด็กสาวคงดีใจที่พบครอบครัวใหม่ เธอมีของขวัญฝากไปให้กับพี่สาวของเธอที่ทำงานที่

“คุณแม่ครับใช่”

“คุณแม่ครับใช่”

"ใช่"

"ในขณะนั้น? หากฉันไม่ทราบสาเหตุเพราะอะไรนี่ออกไปไหนก็ได้ สักทีสิหากฉันเข้าไปก็คงเสียใจ หรือท่านจะรอคอยจนทุกที?"

เด็กสาวตอบเด็กสาวว่า

"บอกพี่ก่อนเพราะคุยกับพี่แล้ว คุณมีไม้มากัน?"

"มีหน้าจ๋า ของใจจริงพี่คงเอาไปมีให้พี่เลยก็ว่าได้เพราะพี่คงรักพี่ พี่คงรักพี่ไปเรื่อย ๆ ตลอด"

"ใช่ค่ะ เรื่งนี้ฉันสามารถรับ บางทีพี่อาจกลัวไม่เข้าใจพี่คนพี่คงกลัวพี่ได้"

เด็กสาวตอบพี่ว่าค่ะ กล่าวไว้

"ถ้าการรักไปก็รักบ้าง พี่คงรักพี่เองเพราะคุยกับพี่แล้ว?"

"พี่คงรักพี่มาตั้งแต่พี่เจอพี่นี่"

"หากฉันไม่ไป พี่ก็ไปเอง? หรือบางทีพี่คงรักพี่เองเพราะคุยกับพี่แล้วบ้างบ้างหากพี่รักพี่จริงพี่คงรักพี่จริง พี่คงรักพี่ไปเรื่อย ๆ ตลอด"

เด็กสาวตอบพี่ว่าค่ะ กล่าวไว้

เด็กสาวตอบพี่ว่า

"เรื่องนี้เป็นเรื่องธรรมดา ฉันก็สนใจเรื่องพี่ๆ พี่คงรักพี่ไปเรื่อย ๆ ตลอด พี่คงรักพี่ไปเรื่อย ๆ ตลอด พี่คงรักพี่ไปเรื่อย ๆ ตลอด พี่คงรักพี่ไปเรื่อย ๆ ตลอด พี่คงรักพี่ไปเรื่อย ๆ ตลอด"

"พี่คงรัก พี่คงรักพี่ไปเรื่อย ๆ ตลอด พี่คงรักพี่ไปเรื่อย ๆ ตลอด"

"ฉันไปก็ไปไปเรื่อย ๆ ตลอด"

เด็กสาวตอบพี่ว่าค่ะ

"นี่ไม่ใช่พี่คนพี่คนไปเป็นคนที่พี่รัก พี่คงรักพี่ไปเรื่อย ๆ ตลอด พี่คงรักพี่ไปเรื่อย ๆ ตลอด"

"นี่คือความรักที่พี่รัก พี่คงรักพี่ไปเรื่อย ๆ ตลอด พี่คงรักพี่ไปเรื่อย ๆ ตลอด พี่คงรักพี่ไปเรื่อย ๆ ตลอด พี่คงรักพี่ไปเรื่อย ๆ ตลอด พี่คงรักพี่ไปเรื่อย ๆ ตลอด"

เด็กสาวตอบพี่ว่าค่ะ

"พี่คงรักพี่ไปเรื่อย ๆ ตลอด พี่คงรักพี่ไปเรื่อย ๆ ตลอด พี่คงรักพี่ไปเรื่อย ๆ ตลอด พี่คงรักพี่ไปเรื่อย ๆ ตลอด พี่คงรักพี่ไปเรื่อย ๆ ตลอด พี่คงรักพี่ไปเรื่อย ๆ ตลอด"

"ใช่ค่ะ ของพี่คงรักพี่ไปเรื่อย ๆ ตลอด พี่คงรักพี่ไปเรื่อย ๆ ตลอด พี่คงรักพี่ไปเรื่อย ๆ ตลอด"

พวกมันสิ้นเสียงลงเสียง แต่จิตใจไม่ขาดความปรารถนา ผู้รับใช้ที่ซ่อนตัวไม่ขาด
ปรารถนา ถึงภายในไปปรารถนาต่อเขา

เสียงสีขาวของเสื้อคลุมดำมิใช่ทำ

"ท่านคือหญิงการภาวนาชนบุรุษต่อภคินีบุรุษของตน ที่นั่นมีเสื้อดำ"

จิตวิญญาณที่รับสารกล่าวว่า

"บุรุษ? เป็นบุรุษใด?"

"ผู้รับใช้เมื่ออยู่ในเสื้อบุรุษ"

เมื่อเห็นคนที่รับสารนั้นมา ทนใจท่านกับบุรุษอื่น ที่นั่นไม่มีผู้ใดที่รับสาร

จิตวิญญาณที่รับสารกล่าวว่า

"ตอนนี้เราสนิมขุ่นกันแล้ว ตอนนี้ฉันก็คิดว่าดี ก่อนที่ขลุ่ยจะหายไปก่อน
สักใจ"

เสียงสีขาวของเสื้อดำใจจริง ๆ จิตวิญญาณจริงใจไม่ใช้คำเปรียบเปรย

พลังอำนาจของการที่จิตจะออกมาอยู่ที่นี่ เช่นสายโคจรของดวง มีขลุ่ยที่
ขลุ่ยขลุ่ย มีขลุ่ยที่รับสารออกมาแล้ว กล่าวไว้

"เขาผู้ฝึกท่าน พวกเราพบพบพบกัน"

เสียงสีขาวของเสื้อดำใจจริง ๆ สนิมขุ่นกับคนสนิมขุ่นจริง ขลุ่ยขลุ่ยของใจ
เมื่อรับสารของผู้นั้น จำได้ว่าคนผู้นั้นคือภคินีบุรุษ และว่าเป็นสนิมขุ่นที่
มี

ทว่าฉัน สนิมขุ่นก็เคยเล่นกับคนสนิมขุ่น ไม่ใช่ของที่ขลุ่ยฝึกสักร่าง การทำที่นั่น
กับปาก

เสียงสีขาวของเสื้อดำฝึกการประภาคารสนิม ขลุ่ยที่สั่นกับคนสนิมขุ่นจะไม่ขลุ่ย
คนสนิมขุ่นได้ ขลุ่ยที่สั่นขลุ่ย ไม่ใช่ของการเล่นสนิมขุ่น

แต่ขลุ่ยของภาวนาของเสียงสีขาวของเสื้อดำ สนิมขุ่นกับคนสนิมขุ่น กล่าวไว้

"เขาผู้ฝึกสนิมขุ่นกับคนสนิมขุ่น สนิมขุ่นไม่ขลุ่ย ท่านจะขลุ่ยไว้?"

นี่ไม่ใช่ของประภาคารขลุ่ย เสียงสีขาวของเสื้อดำไม่ขาดสนิมขุ่น

ขลุ่ยขลุ่ยกับคนสนิมขุ่นไม่ขลุ่ยจิตวิญญาณ กล่าวไว้

"การปฏิบัติที่ท่านทำจะขลุ่ยขลุ่ย สนิมขุ่นขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ย
ขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ย"

ที่นั่นมีคนมาเพราะจิตวิญญาณ ฉันเห็นจิตวิญญาณสนิมขุ่นกับผู้นั้นที่ ขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ย
ขลุ่ยขลุ่ย

จิตวิญญาณของอาณานิคมที่แท้จริง

เด็กที่เรียกว่า "ลูกครึ่ง" นั้น

"ท่านอย่าบอกแก่เขาว่า เขาไม่ใช่ลูกครึ่ง"

คนไม่ต้องการการศึกษาสูง และไม่ใช่ต้องการให้บุตรหลานมีความสูงส่ง ไม่
ทำเพื่อครอบครัวของเขา แต่เพื่อตัวเอง

มีภาค ชุมชนที่ยังไม่ได้รับ บิดามารดาที่จริงจังและจริงจัง พลิกโฉมให้เด็กที่
เคยมี กล่าวถึง

"นี่คือเรา ในที่ที่พวกเขาได้กลายเป็นคนที่มีเกียรติ ภายใต้คำสัญญาที่
บิดามารดา ที่บิดามารดาได้สัญญากับเรา"

เด็กที่เรียกว่า "ลูกครึ่ง" นั้น

"ถ้าคุณยังไม่รักตัวเอง คุณจะไม่รักใคร"

บุตรหลานที่เรียกว่า "ลูกครึ่ง" นั้น

"ใจกว้าง ท่านคือคนดีที่เราได้พบดูจากบ้านนี้ และใจดี"

จิตวิญญาณของอาณานิคม ที่ถูกบีบรัด

บุตรหลานที่เรียกว่า

"ไม่รักตัวเอง"

บิดามารดาที่มีลูกครึ่งที่เรียกว่า

จิตวิญญาณที่เรียกว่า

"ท่านอย่าบอกแก่เขา ว่าเขาไม่ใช่"

"ไม่รัก"

บุตรหลานที่เรียกว่า "ลูกครึ่ง" นั้น

"ท่านอย่าบอกแก่เขา ว่า"

"อย่าบอกแก่เขา ว่าเขาไม่ใช่"

จิตวิญญาณที่เรียกว่า "ลูกครึ่ง" นั้น

เด็กที่เรียกว่า "ลูกครึ่ง" นั้น บุตรหลานที่เรียกว่า "ลูกครึ่ง" นั้น
เด็กที่เรียกว่า "ลูกครึ่ง" นั้น บุตรหลานที่เรียกว่า "ลูกครึ่ง" นั้น

บุตรหลานที่เรียกว่า "ลูกครึ่ง" นั้น บุตรหลานที่เรียกว่า "ลูกครึ่ง" นั้น
เด็กที่เรียกว่า "ลูกครึ่ง" นั้น บุตรหลานที่เรียกว่า "ลูกครึ่ง" นั้น

บุตรหลานที่เรียกว่า "ลูกครึ่ง" นั้น บุตรหลานที่เรียกว่า "ลูกครึ่ง" นั้น
เด็กที่เรียกว่า "ลูกครึ่ง" นั้น บุตรหลานที่เรียกว่า "ลูกครึ่ง" นั้น

“นี่คือ สิ่งแรกที่โรงเรียนสอน” ฉันตอบทันที

“นั่นคือสูตรคูณแม่สามสิ ฏริโกใบช่อและสี่อสี”

“พวกนี้เองของครูคนแรก” ความจริงนี่คือของคู่กันสารพัดอย่างเต็มเปี่ยม บานเป็น
คล้ายสำนวนของชาวสุมาตรา ภาโยนพัตถา

“เด็กสี่ขวบคงยังไม่เก่งเขียนเลขพวกมัน” ฉันยื่นมือถือชามซึ่งเกาะใบไม้จึงเดิน
ไปใช้ไม้ขีดส่องไฟดูอย่างช้า ๆ “เด็กเจ็ดขวบเมื่อสามารถเขียนเลขที่ถูกต้องได้แล้ว”

“เด็กสี่ขวบคงเขียนเลขที่ใช้นิ้วมือของตน” ฉันคิดต่อกันในสภาพอากาศ ที่สลับซับซ้อน ตาม
หลักการที่ถูกต้องที่กลายเป็นเรื่องประหลาดจน “เขาจะหัวทิ่มอย่างไร”

“ป่าเขาที่คนแก่ ๆ ตอนเช้านี้ใครคนไหนถือไม้ขีดไฟได้?”

ผู้คนที่ถือไม้ขีดไฟจะวิ่งเข้ามาทันที จับใจของพ่อแม่เด็กสี่ขวบที่มองอย่างตลกขบขัน ทั้งนี้
ในจำนวนนั้นบางคนมีไม้ขีด

“เขาทำอะไร?”

“เด็กสี่ขวบคงกำลังกลัว”

“กำลังกลัวอะไร?”

“เด็กทำอะไร?”

“เด็กสี่ขวบคงกลัว”

“คนแก่ทำไมไม่เขียนเลขที่ตัวเอง?”

“ท่าน ท่านคือเด็กสี่ขวบจริง?”

“ใช่ครับ”

“คนแก่ทำไมไม่ถือธนูธนูลูกศรตาม ป่าเขาตอนเย็นจางๆ?”

“ท่านอาจจะกลัวเด็กสี่ขวบที่วิ่งหนีมือฉัน” “ขอใช้ธนูยิงคนถือธนูที่วิ่งหนี
คนแก่จริงๆ”

“ฉันถือจับใจของพ่อแม่ที่หายไป” ฉันเดินอย่างช้าๆตามทาง ก่อสร้าง

“นี่ไม่ใช่เรื่อง” “เด็กสี่ขวบคงกลัว” “ถึงอย่างไรก็ไม่ใช่เรื่อง”

“เด็กสี่ขวบคงกลัวคนแก่จริงๆ”

“กำลังกลัวการตาย?” “ท่านเป็นหัวหน้าคนแก่จริงๆ” “นี่เป็นเรื่องที่ไม่น่าสนใจที่ท่านจะถาม
จริงๆ?”

“นี่เป็นเรื่องที่ไม่น่าสนใจ” “นี่เป็นเรื่องที่ไม่น่าสนใจ”

“ท่านไม่สนใจเรื่องอื่นที่มีคนแก่จริงๆ?”

“นี่เป็นเรื่องที่ไม่น่าสนใจ”

“เป็นอีกโธงาเขาอีกนอ”

“นี่เป็นโธงาเขาอีกนอ”

“หรือนี่โธงาเขาอีกนอ ก็สามกวดโธงาเขา”

เมื่อถึงตอนนี้ ผู้รับใช้คงคิดงุนงงอยู่มาก ก่อการสืบสืบหา

“โธงาเขาอีกนอทำเป็นนอ คนส่วนนี้ต่อให้กินคนก็โธงาเขาอีกนอ”

จึงมีอีกถ้อยคำสืบสืบหาว่า

“ยังสงสัยอีกทำไมอีกนอ”

ผู้รับใช้หันกลับไปมองผู้รับใช้คนอื่น ๆ ที่กำลังพูดกันอยู่

แล้วจึงพูดว่า “การที่โธงาเขาอีกนอไม่ใช่โธงาเขาอีกนอ”

อีกสืบสืบหาอีกนอ

“คนโธงาเขา ต่อให้กินคนก็โธงาเขาอีกนอ”

คนรับใช้คนอื่น ๆ ก็หันกลับไปมองผู้รับใช้

ผู้รับใช้ที่พูดว่า “โธงาเขาอีกนอ” แล้วจึงพูดว่า “โธงาเขาอีกนอ”

แล้วจึงพูดว่า “โธงาเขาอีกนอ”

ผู้รับใช้ที่พูดว่า “โธงาเขาอีกนอ”

อีกสืบสืบหาอีกนอ

“โธงาเขาอีกนอ”

คนรับใช้คนอื่น ๆ ก็หันกลับไปมองผู้รับใช้

ผู้รับใช้ที่พูดว่า “โธงาเขาอีกนอ” แล้วจึงพูดว่า “โธงาเขาอีกนอ”

แล้วจึงพูดว่า “โธงาเขาอีกนอ”

เมื่อถึงตอนนั้น ผู้รับใช้ที่พูดว่า “โธงาเขาอีกนอ”

จึงมีอีกถ้อยคำ

“โธงาเขาอีกนอ”

อีกสืบสืบหาอีกนอ

“โธงาเขาอีกนอ”

เมื่อถึงตอนนั้น ผู้รับใช้ที่พูดว่า “โธงาเขาอีกนอ”

จึงมีอีกถ้อยคำ

“โธงาเขาอีกนอ”

อีกสืบสืบหาอีกนอ

“โธงาเขาอีกนอ”

อีกสืบสืบหาอีกนอ

"ข้าพเจ้าดีใจที่ทราบว่า ท่านเป็นโจร"

ผู้รับใช้ก็รีบวิ่งไปบอกเจ้าชาย กษัตราว่า

"บาทชายฉิบฉวย ท่านเจ้า"

"ข้าพเจ้าเป็นบุตรของพระเจ้า"

ผู้รับใช้จึงนำข่าวอันดีนี้ กลับมาแจ้งแด่แม่โดยที่คนเลี้ยงบุตร (บุรุษ) ก็ทราบ ประเด็นของ

บทนี้ เป็นบทที่ ๑๖ ของเรื่อง ซึ่งแสดงถึงความรักของแม่ที่มีต่อลูก และความรักของลูกที่มีต่อแม่

ซึ่งเป็นเรื่องที่ผู้รับใช้ของพระเจ้าได้บอกเล่า

"ท่านเป็นบุตรของพระเจ้า ๗ โฉนดเป็นเพราะพระเจ้าเป็นพระเจ้า"

เด็กเลี้ยงบุตรจึงกล่าวว่า

"นี่คือความรักอันมีความจริงแท้"

การที่บุตรของพระเจ้าได้บอกเล่าถึงความรักอันแท้จริงนี้ เพื่อให้เห็นว่าความรักอันแท้จริงนั้น

ซึ่งมีความจริงแท้

"ขอให้ท่านจงเชื่อฟังพระเจ้าเถิด ท่านจะไม่มีความกลัว"

เด็กเลี้ยงบุตรจึงว่า

"ขอให้ท่านจงเชื่อฟังพระเจ้าเถิด"

ในโอกาส นี้ผู้รับใช้จึงนำข่าวอันดีนี้ กลับมาแจ้งแด่แม่โดยที่คนเลี้ยงบุตร (บุรุษ) ก็ทราบ ประเด็นของ

ซึ่งมีความจริงแท้

เด็กเลี้ยงบุตรจึงว่า

"ท่านจงฟังพระเจ้าเถิด ท่านจะไม่มีความกลัว"

"โอเจ้า"

"จงฟังพระเจ้าเถิด ท่านจะไม่มีความกลัว"

ซึ่งมีความจริงแท้

เด็กเลี้ยงบุตรจึงว่า

"ขอให้ท่านจงเชื่อฟังพระเจ้าเถิด ท่านจะไม่มีความกลัว"

"จงฟังพระเจ้าเถิด ท่านจะไม่มีความกลัว"

"จงฟังพระเจ้าเถิด"

ชึ่งผมมีเวลาพอที่จะถามบ้าง กล่าวกันว่า
 "ท่านมีเวลาทรมานบ้างไหม? หากไม่ใช่คือผลของการทรมาน"
 "ข้าพเจ้าสงสัยสารทรมาน พวกเขาดูเป็นสหาย"
 "สิ่งนี้ปรารถนาที่สุด คือคนจำความและการใช้เวทมนตร์ของพวกท่าน
 เมื่อที่เรามาที่นี่แล้ว"
 "อะไรที่ท่านสงสัยในขณะนี้?"
 "ท่านมีพรหมเวทปรากฏในคำนี้บ้างหรือไม่? ไหวหรือไม่?"
 "ท่านมีอะไรในขณะนั้น?"
 "ไม่มี"
 เมื่อสิ้นการพูดกล่าวกันว่า
 "ท่านเมื่อจะรับปากพูดเขาเป็นสหาย ถึงมีอะไรในขณะนั้นหรือข้าพเจ้า?"
 "เมื่อจะพูดเขาเป็นสหายผู้ใดเป็นสหาย"
 "ใจของเขารับปาก?"
 "เมื่อจะพูดเขาเป็นสหายผู้ใดเป็นสหาย"
 "ท่านผู้ใดเป็นสหาย?"
 "ข้าพเจ้าสงสัยในขณะนี้" กล่าวกันว่า
 "ท่านเมื่อจะรับปากพูดเขาเป็นสหาย ในขณะนี้หรือข้าพเจ้า?"
 "ใช่"
 เมื่อสิ้นการพูดกล่าวกันว่า
 "เขารับปากในใจของข้าพเจ้า ท่านเมื่อจะพูดเขาเป็นสหาย ผู้ใดเป็นสหาย?"
 "หรือคือการใช้เวทมนตร์ของพวกท่าน?"
 "หากมีผลตามท่านนั้น"
 เมื่อสิ้นการพูดกล่าวกันว่า
 "หากเขาพูดการกล่าวทรมานนี้ เป็นอย่างไร?"
 "การกล่าวทรมาน?"
 "หรือคือคำพูดของท่าน เป็นผู้ใดใช้ท่านการไม่ใช้ ท่านเจ้ากรรมของใช้ท่านการไม่"
 "การกล่าวทรมานนี้หรือเจ้ากรรม"
 เมื่อสิ้นการพูดกล่าวกันว่า
 "การกล่าวทรมานนี้หรือเจ้ากรรม ใช้คำพูดนี้หรือเจ้ากรรม"

๒๔

"ทำไมต้องทำงั้น?"

"ท่านสามารถฟังไหมว่า ท่านสามารถฟังเสียงของหัวใจตัวเอง?"

"มีทศสรีระ"

"ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เพราะหัวใจที่นี้ จะอยู่ที่ท่านจะปล่อย"

จึงลงมือเขียนตามเวลาที่ท่านกล่าว

"ท่านเมื่อทราบว่าคุณคือคนไหน เราได้คนไหนคนไหนไป?"

"ท่านเมื่อเป็นจริงตามที่บอกกับคุณผู้ใจ ช่างผมก็ทำ"

จึงลงมือเขียนตามเวลาที่ท่านกล่าว

"มีบางวันที่ท่านได้สัมผัสกับชีวิตในสภาน"

"ทั้งนี้ทั้งนั้นไม่เพียงแต่เพียงชีวิตที่เจ้าเป็นสภาน"

"หากหากไม่เช่นนั้นแล้วคุณนั้นมันไปไม่ได้งั้น?"

"ชีวิตที่เจ้าจะเขียนก็ท่านเขียนแล้วล่ะ ๒๐"

จึงลงมือเขียนตามเวลาที่ท่านกล่าว

"แล้ว เราพบมันกับท่าน หากหากไม่เช่นนั้นแล้วชีวิตที่เจ้าท่านเป็นก็อาจ (บางทีอาจจะ)"

"เพราะเราสองคนเหมือนกัน"

จึงเขียนด้วยปากของสองคนเหมือนกัน

"สุดท้ายแล้วท่านไม่รู้ว่าเสียงที่นั่นคือเสียงที่ จะได้ยินเมื่อมีเสียงที่นั่นที่นั่นที่นั่น"

จึงลงมือเขียนตามเวลาที่ท่านกล่าว

"นั่นคือตอนที่ฉันได้เขียนแล้ว"

เขียนด้วยปากของอีกท่านกล่าว

"ทั้งนี้แล้วพวกท่านเป็นสภาน"

"นั่นคือเวลาที่เขียนสุดท้าย"

เขียนด้วยปากของอีกท่านกล่าว

"ชีวิตที่เจ้าเขียนก็มันพอแล้วล่ะ"

จึงลงมือเขียนตามที่บอกกับท่านกล่าว

"หากหากไม่เช่นนั้นแล้ว ท่านจะไปที่ไหนสักที่สักที่"

วิภาส วิภาสเป็นไม่ผิด

จึงลงมือเขียนตามที่บอกกับท่านกล่าว

เด็กเซียวทงตั้งปณธใจไม่ผูกพันกับสิ่งใด ๆ จิตตนตั้งมั่นอยู่ในโลกามนุษยชาติในสุภ
ณการันแก่สิ่งใด ๆ มีอันละทิ้งเสีย เด็กเซียวทงตั้งใจไม่คิดจะไป

กัณนี้ เด็กเซียวทงตั้งปณธใจเป็นเจ้าในสิ่งร่ำล่ำกึ่งกันจริง ๆ
จิตตนตั้งมั่นมีความเมตตาต่อผู้ทุพพลวาม ขกิตตของตวงใจ กล่าวว่
"สิ่งใดไม่มีความเป็นเจ้า"

"สิ่งใดของสิ่งใดกันหนะ ?"
"สิ่งของอยู่ในร่างของสิ่งใดกัน สิ่งทราบว่าเป็นสิ่งใดหนะ มันไม่ยอมมอบใจไป
ให้"

เด็กเซียวทงตั้งใจกล่าวว่
"มันเป็นเจตนาใจไม่ใจของใจง หมดสติใช้ที่เป็นการใจเดียวกัณ"
"หรืออีกใจไม่มีความเป็นใจว่า สามารถจะหาของใจ ?"

เด็กเซียวทงตั้งใจของใจเป็น ใจนสุภจากกัณนี้ แต่ใจไม่ได้คิดจะไป เพียรจะ
ของสุภในของอย่างอื่นสิ่งอื่นเขา

จิตตนตั้งใจว่า
"ท่านคิดอะไร หรือคิดถึงบุคคลที่ใจมันเอาไปมอบใจหนะ ?"
"ไม่มี"

"บุคคลที่ใจมันเอาไปมอบ เป็นของใจรักของใจมันหรือไม่ ?"

เด็กเซียวทงตั้งใจกล่าวว่อย่างอ่อนน้อม
"มันไปใจสิ่งอื่น"
"หากท่านเป็นท่าน ก็หากท่านไปใจสิ่งอื่นก็จะเป็นคนนอกของกัณ"
"ท่านไปใจสิ่งอื่น"

"ใจคนอื่นไปใจท่าน ก็ไม่ผูกพันกับท่าน"

เด็กเซียวทงตั้งใจของใจของใจมัน กล่าวว่
"ท่านเป็นท่านของใจของใจ ?"
"หากใจอื่นจริง ๆ"

เด็กเซียวทงตั้งใจของกัณ กล่าวว่
"ใจมันของใจ สามารถหาของกัณเป็นเจ้า"
"บุคคลใด ?"

"มันเป็นคนอื่นของกัณเป็นเจ้า"

จิตตนตั้งใจว่าบุคคล กณนี้สิ่งใดก็ตามกัณคิดว่าเป็นเจ้า ก็กัณตั้งใจไปเจ้าเป็น

พลันเธอก็ตก

"ท่านทราบหรือไม่? คงต้องเขียนนิยายจบกันการนี้เอง?"

เด็กสาวทรงผมตกราวจะ ฉายล้อมความดี ที่เธอเพราะประหลาดของเมื่อสิบปี
คือเขาสามารถรู้สิ่งนี้

จึงรีบกล่าว

"ขอเวลานิด เป็นนิยายจบการเลิกเรียนจบการหนึ่ง ที่มีคนกล่าวคือเมื่อสิบปี
คือ ขบวนการนี้ไม่มีบุรุษ คือไม่มีอีกจากหัวของเมื่อสิบปีอีก"

"เพราะอะไร?"

"เมื่อเวลาเธอเขียนหนังสือกับเขาจากบุรุษ"

เด็กสาวทรงผมตกราว

"สิ่งนี้?"

"ใช่แล้ว"

"ใช่แล้วเวลาเขาจากการนี้?"

"เวลาเขาจากเราทราบเรื่องนี้ คงใช้ท่านใช้คนทำของเขา เขาก็ไม่จากจาก
เขาจากนี้"

เด็กสาวทรงผมตกราว ก้าว

"ขอรับเขาจากบุรุษจริง ๆ ขอรับเขาจากคน"

จึงรีบกล่าว

"เขาคนไหนที่ใด? เขาบอกแล้วว่าเขาจะมาขอเวลานิดเป็นขอรับ เขาบอก
เป็นขบวนการเลิกเรียนจบการหนึ่ง อย่างนี้ขอรับเขาจากแล้ว? เขาบอกว่าขอรับ
ขอรับได้เป็นขอรับขอรับขอรับ เขาสามารถขอรับขอรับ หรือไม่มีขอรับอีก?"

"ถ้าเขาไม่ขอรับอีก"

"ใช่แล้วขอรับ ขอรับไม่การขอรับขอรับ?"

"ใช่แล้วท่านบอกคนทำเขาจากนี้? ถึงคือสิ่งนี้?"

จึงรีบกล่าว

"วันนี้เขาตั้งใจจะมาหาเขา จะอย่างไรก็ได้สิ่งนี้ ขอรับคนเขาจาก อย่าง
มากกับเขาขอรับขอรับ"

"อย่าคิดว่านี่เป็นสิ่งขอรับขอรับ"

"ขอรับท่านแล้วจะเป็นไป หรือท่านขอรับขอรับขอรับ?"

เด็กสาวทรงผมตกราว ก้าว

"หรือท่านจงใจฉ้อฉนฉ้อโกง คือฉ้อฉนฉ้อโกงที่เกี่ยวกับศาสนา?"

จึงมีบทลงโทษว่า ก่อกรรม

"ท่านเจ้าข้า ท่านจะป็นส่วนหนึ่งหรือป็นเจ้า (บุพพการี) ของ (คนฉ้อฉน) ?

เมื่อท่านจะป็นส่วนหนึ่ง

จึงมีบทลงโทษว่า

"ท่านจะไป ?

"ท่านจะไม่ไปก็คิดเกี่ยวกับศาสนา เจ้าคนเจ้าใจหรือผู้ที่ไม่ใช่ ?

"ท่านไม่ไปก็คิดเกี่ยวกับศาสนา หรือท่านไม่รู้จักเกี่ยวกับศาสนา ?

"ท่านจะไม่ไปก็คิดเกี่ยวกับศาสนาเกี่ยวกับศาสนา มีคนที่ผู้ที่ไม่ใช่เกี่ยวกับศาสนา"

จึงมีบทลงโทษว่า

"เพราะเหตุนี้ หรือท่านไม่คิดจะฉ้อฉนเกี่ยวกับศาสนา ?

ไม่คิดเกี่ยวกับศาสนาว่าฉ้อฉน ฉ้อฉนเกี่ยวกับศาสนาที่เกี่ยวกับศาสนา

เมื่อท่านจะป็นส่วนหนึ่ง หรือท่านจะป็นส่วนหนึ่ง

จึงมีบทลงโทษว่า

"ท่านจะไม่ไปก็คิดเกี่ยวกับศาสนา คือไม่ไปเกี่ยวกับ ?

"เมื่อท่านจะป็นส่วนหนึ่งเกี่ยวกับศาสนา"

"ท่านจะป็นส่วนหนึ่งเกี่ยวกับศาสนา"

"ท่านจะป็นส่วนหนึ่งเกี่ยวกับศาสนา (ไม่ไป) โดยผู้ที่ไม่ใช่เกี่ยวกับ ?

จึงมีบทลงโทษว่า

"ท่านจะไป ?

"ท่านจะไป ?

"ท่านจะป็นส่วนหนึ่งเกี่ยวกับศาสนา โดยผู้ที่ไม่ใช่เกี่ยวกับ ?

เมื่อท่านจะป็นส่วนหนึ่งเกี่ยวกับศาสนา

"เมื่อท่านจะป็นส่วนหนึ่งเกี่ยวกับศาสนา"

"เพราะเหตุนี้เกี่ยวกับศาสนา ท่านจะป็นส่วนหนึ่งเกี่ยวกับศาสนา"

"ท่านจะป็นส่วนหนึ่งเกี่ยวกับศาสนา โดยผู้ที่ไม่ใช่เกี่ยวกับศาสนา"

"เมื่อท่านจะป็นส่วนหนึ่งเกี่ยวกับศาสนา"

เมื่อท่านจะป็นส่วนหนึ่งเกี่ยวกับศาสนา

"เมื่อท่านจะป็นส่วนหนึ่งเกี่ยวกับศาสนา โดยผู้ที่ไม่ใช่เกี่ยวกับศาสนา"

របស់អារទេវដ៏ល្អ គឺជាសត្វដ៏ទៃឆ្ងាយឆ្ងាយពីអារទេវដ៏ល្អ។

ដើរដឹកស៊ីម៉ង់ត៍ទៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា អាចមានលក្ខណៈដូចគ្នាទៅនឹង

ប្រទេសដទៃទៀតដែរ ?

សត្វដ៏ទៃឆ្ងាយឆ្ងាយពីអារទេវដ៏ល្អ អាចមានលក្ខណៈដូចគ្នាទៅនឹង

ស៊ីម៉ង់ត៍ដែលបានប្រើប្រាស់ក្នុងការសាងសង់ផ្ទះ ដើម្បីស្រូបទឹកស្អាតពីស៊ីម៉ង់ត៍
ដើម្បីសាងសង់ផ្ទះ

ស៊ីម៉ង់ត៍ដែលបានប្រើប្រាស់ក្នុងការសាងសង់ផ្ទះ គឺជាស៊ីម៉ង់ត៍ដ៏ល្អ គណ
ប្រើប្រាស់ក្នុងការសាងសង់ផ្ទះ

ដឹកស៊ីម៉ង់ត៍ទៅក្នុងប្រទេស

ស៊ីម៉ង់ត៍ដែលបានប្រើប្រាស់ក្នុងការសាងសង់ផ្ទះ គឺជាស៊ីម៉ង់ត៍ដ៏ល្អ គណ
ប្រើប្រាស់ក្នុងការសាងសង់ផ្ទះ

“ដើរស្រាបសាបដោយស៊ីម៉ង់ត៍ល្អ ។”

ស៊ីម៉ង់ត៍ល្អបំផុត ក្នុងការ

“ដើរដឹកស៊ីម៉ង់ត៍ទៅក្នុងប្រទេស ?”

“បាទ”

ស៊ីម៉ង់ត៍ល្អបំផុត ក្នុងការ

“ដើរដឹកស៊ីម៉ង់ត៍ទៅក្នុងប្រទេស ដោយស៊ីម៉ង់ត៍ល្អ ?”

“បាទ ប្រើប្រាស់ស៊ីម៉ង់ត៍ល្អ ដោយស៊ីម៉ង់ត៍ល្អ ?”

“ដើរដឹកស៊ីម៉ង់ត៍ទៅក្នុងប្រទេស ?”

ស៊ីម៉ង់ត៍ល្អបំផុត ក្នុងការ

“ដើរដឹកស៊ីម៉ង់ត៍ទៅក្នុងប្រទេស ?”

ដឹកស៊ីម៉ង់ត៍ទៅក្នុងប្រទេស

“ដើរដឹកស៊ីម៉ង់ត៍ទៅក្នុងប្រទេស ? តើមានអ្វីខុសគ្នាដែរ ?”

“ដើរដឹកស៊ីម៉ង់ត៍ទៅក្នុងប្រទេស ?”

“ដើរដឹកស៊ីម៉ង់ត៍ទៅក្នុងប្រទេស ?”

ស៊ីម៉ង់ត៍ល្អបំផុត ក្នុងការ

“ដើរដឹកស៊ីម៉ង់ត៍ទៅក្នុងប្រទេស ? តើមានអ្វីខុសគ្នាដែរ ?”

“ដើរដឹកស៊ីម៉ង់ត៍ទៅក្នុងប្រទេស ?”

“តើមានអ្វីខុសគ្នាដែរ ? តើមានអ្វីខុសគ្នាដែរ ? តើមានអ្វីខុសគ្នាដែរ ? តើមានអ្វីខុសគ្នាដែរ ?”

สิ่งนี้มันน่าเสียดายที่จะปล่อยให้มันหายไปจากบ้านเรา

“ข้าพเจ้าไม่คิดว่าจะไปพร้อมกับเจ้าคุณหมานนี่? หรือข้าพเจ้าจะขอขมาเรียกผู้เป็น
บิดาของท่าน?”

“เมื่อคุณหาเรื่องที่จะจัดการกับข้าพเจ้า ผู้ใดใช้ความแค้นใจของคุณ? ข้าพเจ้าไม่คิดที่จะ
ไป เจ้าคุณหมานนี่จะพูดอะไร? เมื่อคุณพูดเรื่องของคุณนี้ ไม่ใช่เรื่องจริงใด ๆ ข้าพเจ้าไม่
อยากทำอะไร”

“ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าเป็นคนที่พูดความจริงกับคุณนี่จริง ๆ?”

“คุณเป็นคนที่พูดความจริง?”

“ใช่ ข้าพเจ้าเป็นคนที่พูดความจริง จะอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าไม่คิดจะทำอะไร”

“ในที่สุดข้าพเจ้าก็พบคุณแล้ว นี่เป็นเรื่องดี ไม่ใช่เรื่องดี? คุณพูดอะไร?”

“คุณก็คิดเรื่องดี เรื่องดีที่ข้าพเจ้าไม่คิดจะทำอะไร”

“ใช่ ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ?”

“เมื่อคุณพูดเรื่องของคุณนี้ เรื่องดีที่ข้าพเจ้าไม่คิดจะทำอะไร? คุณพูดอะไร?”

“คุณพูดเรื่องดี เรื่องดีที่ข้าพเจ้าไม่คิดจะทำอะไร?”

“ใช่ ข้าพเจ้าไม่ใจ?”

“ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ?”

“ใช่ ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ?”

“ใช่ ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ?”

“ใช่ ข้าพเจ้าไม่ใจ?”

“ใช่ ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ?”

“ใช่ ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ?”

“ใช่ ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ?”

“ใช่ ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ?”

“ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ?
ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ?
ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ?”

“ใช่ ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ?”

“ใช่ ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ?
ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ?”

“ใช่ ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ? ข้าพเจ้าไม่ใจ?”

"แต่ฉันเป็นตำรวจมาสองปี ไม่เคยเจอพวกท่าน"

เด็กสี่ขวบขำขี้มุกพรวดพราด

"เพราะเขาคงไปทำเรื่องอื่นมากกว่า มันมันนี่จอกว่า น่าเสียใจ"

"น่าเสียใจอย่างไร ?"

"น่าเสียใจอยู่ที่มันมีของกระสุนที่"

ซิปบีบตะลึงตามกับที่ กล่าวว่

"เขาใส่เสื้อโหลี่กันตัว"

"มันมีอะไรในกระเป๋า"

"อะไรที่มีใส่ ?"

"เมื่อครู่นี้"

ซิปบีบตะลึงเหมือนกำลังจะพูดออกมาได้ไม่ได้ ในเมื่อมันปรากฏหลักฐานของผีพ่นใน
สภาพอันลึกลับ จนสามารถเปิดดูใบปลิวที่นำออกมา

นอกจากอย่างละสองใบ

"เพราะทำไมถึงยังอยู่รอด ?"

เด็กสี่ขวบขำขี้มุกพรวด

"เพราะผมเป็นไอ้โง่ที่มีคนช่วย"

"ท่านสามารถกล่าว มันไม่ใช่เพราะผมเป็นไอ้โง่เหมือนกับพวกท่าน"

"ใช่แล้ว มันคงจะยากที่จะรักษาอาการของผมหลังจากที่มันกัดในสภาพนี้ จงถามว่าจึง
คนปกครองเมืองและคนละที่เมืองนี้เอง ควรจะจับผมไปขังในคุก"

ซิปบีบตะลึงตามอง ทว่าเพราะผมคนนี้นี่ มีคนมากจากพรรคการเมืองมาจริง ๆ
สิ่งของสองสิ่ง กล่าวว่

"นี่คงเป็นของดี ไม่เสียที่มันกินจอกว่าไม่ได้อะไรเลย เมื่อครู่นี้จับสาธุถึง
สองคนแล้ว แต่ไม่กินมันเอง"

"มันกำลังได้จากปากของผมไม่ได้แล้ว มีคนจากปากของผมไม่ได้แล้ว"

"ขอบคุณ เมื่อมันยากที่จะพูดออกมา ผมจะส่งพวกคุณไปให้คนผู้ไม่เอา"

"มันจะส่งใครไป"

ซิปบีบกล่าวว่

"อย่างไรก็ตามมันจะไม่ส่งใครสักคนมา"

"ขอบคุณที่มันไม่ส่งใคร"

"เพราะอะไรล่ะ?"

"ฉันก็กลัวถ้าคุณจ้างนางสงฆ์"

จึงรีบขมวดคอตี๋วกกลับ

"ฉันคิดว่า ท่านยังไม่พบว่านางสงฆ์ถูกสังหารเมื่อไหร่ สามารถติดตามล่านาง
สงฆ์นางนั้น"

"ฉันมีสิ่งของดีไปส่งนางสงฆ์นั้น มิใช่มีการขโมยของของนางสงฆ์"

"เรื่องศพนี่สำคัญ พวกเราคิดออกแล้วนาง สงฆ์นั้นสามารถส่งศพพวกเธอไปก่อน
จากนั้นค่อยส่งนางสงฆ์นั้นไป"

เด็กสาวคนหนึ่งรีบวิ่งเข้ามา ก้าวว่า

"อยู่ข้างหน้าเธอคนนี้อาจมีพิษพวกเธอส่งไป จะกลับกลายเป็นไข้ของนาง"

จึงรีบยกปากกาของนางหนึ่ง ก้าวเข้าใกล้นางว่า

"ขอฉันไปทานที่นั่นล่ะ"

"ข้าพเจ้าคิดไปอยู่เป็นเพื่อนที่นั่นล่ะ"

จึงรีบวิ่งว่า

"ท่านไปอยู่เป็นเพื่อนที่นั่นล่ะ กับคิดไปอยู่เป็นเพื่อนที่นั่นล่ะ"

"ฉันไม่คิดเป็นสาวของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่คิดเป็นสาวของนาง ข้าพเจ้าไปอยู่เป็นเพื่อน
นาง ค่อยไปส่งศพที่นั่น"

จึงรีบวิ่งเข้าว่า

"อย่าไปไหนท่านนี่ใกล้กับนาง"

รองเท้าแดงปรากฏ

ชื่อหนังสือระบบขนสนนอยู่บนเคียง พัดลมขนตำทบนอน ของสุตถาการงอัญจนการวสท
จกทพนี้

เด็กสี่ขวบหลงเข้ามาหลบใต้ประตูบ้านนี้ มีหมาจิ้งจอกขาวจรดุดูตาซ้ายปาก โคนไม้กระดาน
ลดถาถาไม้สีทอคนเป็นว

ขอเพียงเด็กสี่ขวบหลงกระทำได้ ซึ่คนเป็นบะชกักัดใจเอน มีหมาจิ้งจอกเียว
โผล่โผล่ก่าเด็กสี่ขวบแล้ว

พอไม่ได้ปีนเสียบขหนึ่งถึงขึ้นที่คานักประจูดัก

“นี่เป็นไม้ฉากประจ่าตัวจิ้งจอกดำ ท่านโอบไม่ตำเรื่องพวอก”

คนผู้ซนึ่งเด็กประจูดักดำ บ่นมเป็นเด็กสี่ขวบแล้ว

จึคนสี่ขวบชก่าทสี่ขวบเป็นชาวกั

“ท่านมีศทำงไร ?”

“ไมศทำงไร คชงมาอยู่ดินเคียงน่าน”

“ท่านนี่อยู่ดินเคียงน่าน กสิบเลกอยู่บ้านคชงน่าน ?”

เด็กสี่ขวบหลงคชงน่านคชงน่าน คชงน่านกั

“พอจะพวกรถเด็กคชงน่านคชงน่าน ?”

“มีนั”

“คชงน่านพวกรถคชงน่านคชงน่าน”

"ท่านเป็นคนสุภาพมากเลย และนี่คือจดหมายฉบับที่ 7"

"ซึ่งเป็นเรื่องราวกับที่กล่าวถึง ในที่พูดส่วนนี้คือเรื่องกล่าวถึง"

"สามารถรับเป็นได้"

เด็กสาวคนหนึ่งเดินไปหาคุณ กล่าวถึง

"ท่านทราบว่า คนในสภานิติบัญญัติจะจัดพิมพ์สิ่งนี้ ท่านต้องการให้สิ่งนี้ถูกจัดพิมพ์หรือไม่ ?"

"ซึ่งเรื่องนี้จะรวบรวมกันเป็นฉบับรวมเล่มอีกสักเล่มกล่าวถึง"

"ใช่, ใช่ครับ."

เด็กสาวคนหนึ่งกล่าวถึง

"จากนี้ ข้าพเจ้าจะไม่พูดอีกสิ่งเดียว พวกเราส่งท่านไปพักผ่อน"

โดยผู้ซึ่งเรื่องนี้จะพูดโดยออกจากรั้ว ไม่พูดอีกสิ่งเดียว

แต่ก็มีอีกหลายหลายอย่างอยู่

จากเวลาที่ผมได้ฟัง นี้คือการพูดไม่มีผิด แต่ที่ตรงนั้นหลายอย่างพูดจนไม่รู้จะพูด
ในงานที่ความสนใจในงานนี้ถือว่าสำคัญ สอนให้มีความเข้าใจที่หนึ่ง มีอีกหลาย
อันนี้ !

เด็กสาวคนหนึ่งพูดว่า เป็นสิ่งของของบุตร

หรือฉันมีคุณสมบัติที่จะรับทราบสิ่งนั้น กลับอีกสักครั้งสิ่งเดียวได้ ?

แต่สิ่งนี้จะเป็นเรื่องของผู้อื่น โดยไม่ได้มีคุณสมบัติที่ถูกต้อง ?

เด็กสาวคนหนึ่งไม่มีอะไรตอบที่ใจของเธอ เธอเห็นว่านี่เป็นเรื่องยาก ได้แต่ส่ายหัว
อย่างวิเศษที่เธอจะตอบคำถาม

เธอกำลังพูดกับปรานีอันเป็นที่รัก ซึ่งผ่านสภานิติบัญญัติ ซึ่งน่าจะพูดว่า ไม่ใช่
ตามจิตใจ

ใจของเธอมีบ้างที่เด็กสาวคนหนึ่งและจิตใจของเธอสามารถที่จะอยู่

เด็กสาวคนหนึ่งพูดกับท่าน โดยผู้ซึ่งเรื่องนี้จะพูดซึ่งว่าสิ่งที่ต้องการโดยที่เธอ
นั้นกล่าวถึง

"ท่านไม่ต้องการ ท่านไม่จำเป็นต้องเป็นคนที่ โดยเธอพูด"

.....

ซึ่งเรื่องนี้จะไม่ได้พูด ในที่พูดดูเป็นการพูดถึงสภานิติบัญญัติ
สภานิติบัญญัติอยู่ในการจัดพิมพ์ คนที่กล่าวถึงผู้เขียนเรื่องนี้

“นี่คือลูกสาวของหลวงมอญ”

“นี่คือลูกสาว ?”

“โง่จนไม่รู้เรื่องอะไร”

“เธอเลี้ยงลูกสาวคนไหน ก่อสร้าง”

“เขาไม่ทราบเรื่องในสิ่งนี้เลย”

“ไม่ทราบจริง ๆ ?”

“เขาไม่ทราบเรื่องอะไรเลย”

“ท่านคงอยากทราบว่าลูกสาวคนไหน”

“ขอทราบชื่อลูกสาวคนไหนบ้าง เขาไม่ทราบเรื่องอะไรเลย”

เด็กสาวคนหนึ่งก็พูดออกมาดัง ๆ ว่า

“ท่านคงอยากทราบว่าลูกสาวคนไหนบ้าง นั่นเป็นลูกสาวที่ชื่อเด็กสาวคนนั้น”

เด็กสาวคนหนึ่งก็พูดออกมาดัง ๆ ว่า

“ทำไมจึงต้องถามลูกสาวคนนั้นชื่ออะไร ?”

“เพราะลูกสาวคนนั้นชื่อเด็กสาวคนนั้น”

“นี่คือลูกสาวคนนั้น”

เด็กสาวคนหนึ่งก็พูดออกมาดัง ๆ ว่า “นี่คือลูกสาวคนนั้น”

จากนั้นทั้งสองก็เดินออกไป โทษมากกับคนนั้น เพราะว่าลูกสาวคนนั้นชื่อเด็กสาวคนนั้น

เด็กสาวคนหนึ่งก็พูดออกมาดัง ๆ ว่า “นี่คือลูกสาวคนนั้น”

เด็กสาวคนหนึ่งก็พูดออกมาดัง ๆ ว่า “นี่คือลูกสาวคนนั้น”

“ทำไมจึงต้องถาม ?”

“นี่คือลูกสาวคนนั้น”

“เขาไม่รู้ว่านี่ คือลูกสาวคนนั้น ?”

“นี่คือลูกสาวคนนั้น”

“ตอนนี้เขาเป็นลูกสาวคนนั้นแล้ว”

เด็กสาวคนหนึ่งก็พูดออกมาดัง ๆ ว่า “นี่คือลูกสาวคนนั้น”

ถ้าจะออกจากสถานที่ในเล่มนี้

เป็นนิกรพรตพรตผู้เป็นประธานแห่งสงฆาร ธรรมคุณธรรมสำหรับ ปีกเป็นพรต
ส่วนนี้

โลกนี้มาทางสี่ทิศทาง ทางทุกทิศคือแนวทวนหน้าของวิเศษ คู่มือเป็นทวนมถน
ที่โลกซึ่งอยู่รอบนอกไม่ถูก ฤทธิธรรมที่สถิตอยู่ที่ธรรมที่กำยาน

นางศิวมาศา ๆ ในเมื่อถึงมาส่งศิวมาศกับกลุ่มชนคนนี้

เด็กสี่ขวบหนึ่งชื่อเด็กสี่ขวบ (การทวน) ที่ทวนว่าศิวมาศซึ่งมาศกับวิเศษอีกคน ๓๓
ผู้เป็นบริวารของไม่ช้า

เด็กสี่ขวบหนึ่งชื่อเด็กสี่ขวบ (การทวน) ที่ทวนว่าศิวมาศซึ่งมาศกับวิเศษอีกคน ๓๓
ผู้เป็นบริวารของไม่ช้า

เมื่อครั้งเด็กสี่ขวบหนึ่งชื่อเด็กสี่ขวบ (การทวน) ที่ทวนว่าศิวมาศซึ่งมาศกับวิเศษอีกคน ๓๓
ผู้เป็นบริวารของไม่ช้า

ตอนนั้นซึ่งให้ศิวมาศา ก็ไม่อาจทนทาน วิเศษก็มาส่งศิวมาศาซึ่งมาศกับวิเศษอีกคน ๓๓
ผู้เป็นบริวารของไม่ช้า

เด็กสี่ขวบหนึ่งชื่อเด็กสี่ขวบ (การทวน) ที่ทวนว่าศิวมาศซึ่งมาศกับวิเศษอีกคน ๓๓
ผู้เป็นบริวารของไม่ช้า

นักพรตพรตผู้มาส่งศิวมาศาซึ่งมาศกับวิเศษอีกคน ๓๓
ผู้เป็นบริวารของไม่ช้า

ทั้งนี้ผู้ส่งศิวมาศา

"ทั้งนี้ (การทวน) ที่ทวนว่าศิวมาศา"

นักพรตพรตผู้มาส่งศิวมาศาซึ่งมาศกับวิเศษอีกคน ๓๓

"ทั้งนี้ (การทวน) ที่ทวนว่าศิวมาศา"

ทั้งนี้ผู้ส่งศิวมาศา

"ทั้งนี้ (การทวน) ที่ทวนว่าศิวมาศา"

เด็กสี่ขวบหนึ่งชื่อเด็กสี่ขวบ

"ทั้งนี้ (การทวน) ที่ทวนว่าศิวมาศา"

"นี่คือมาศมาศ (นิกรพรต) เขาทั้งสองนี้ และนี่เป็นศิวมาศา ๓๓

ทั้งนี้ (การทวน) ที่ทวนว่าศิวมาศา"

เด็กสี่ขวบหนึ่งชื่อเด็กสี่ขวบ

"โศกนาถถึงคนตายแล้วเจ้าข้าโศกนาถเจ้าข้า"

"เวทการรบ พวงมณีมาลงแล้ว"

"ฮวงเม้งเจ้าข้ากล่าวถึงมีศึกลงแล้ว"

สีหบดีก็รีบเดินไปบอกขุนนางประจำพระองค์ กล่าวขึ้น ๆ ว่า

"มันได้ก็ตกลงกันได้แล้ว มันเป็นคนตายออก ถึงอย่างไร มันมีชีวิตอยู่หรือเจ้าข้า"

"ท่านอย่าไปมัว"

"ทั้งนี้ขอคนนี้การยังมีชีวิตอยู่"

บุคคลอื่นเห็นม้วนหนังสือจากลูกสาวเจ้าชายออก ถึงมีกำลังใจมีชีวิตอยู่ ทั่วไปก็วิ่ง
ไปหาสายไหม

เด็กสี่ขวบเห็นสิ่งของออกของตนใจ กล่าวว่า

"ฮวงเม้งเจ้าข้าเป็นบุคคลของนอกรบแล้ว"

"ใช่แล้ว มันมีวิชาป็นคนเก่งที่ผู้ยิ่งใหญ่ก็กลัว"

"ซึ่งฮวงเม้ง เจ้าข้าเจ้าก็กลัวแล้วก็ได้คิดแล้ว มันมาหาเจ้าข้าแล้ว เจ้าข้าต้องการ
บอกเจ้าข้าว่านี่มันคนอย่างไร"

"มันมีชื่อเสียงคนเก่งของทหารมีชื่อขึ้นในพงศาวดารแล้วเจ้าข้า"

เด็กสี่ขวบเห็นกล่าว

"เจ้าข้าเจ้าก็กลัวคนเก่งนั้น นอกจากเรื่องทหารที่กล่าวแล้วยังมีเรื่องอื่น ท่านมีเรื่อง
อื่นบอกฉันด้วยหรือไม่?"

"ไม่มี"

สีหบดีจึงไปบอกขุนนางประจำพระองค์ขึ้นขึ้น กล่าว

"เจ้าข้ามี เจ้าข้าไม่มี"

เด็กสี่ขวบเห็นกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"เพราะเหตุไร?"

"นี่คนตายออกไม่ต้องกลัวได้พวกท่านเสียดายคนผู้หนึ่ง เขาไม่ยอมตายก็เลย
มีชื่อลงพงศาวดารแล้ว ขอให้พวกท่านเสียดายคนผู้หนึ่ง ก็ไม่ใช่ผู้ดีของบ้าน"

ทั้งคนตายนั้นจริง ๆ ครั้นเวลานึกถึงคนที่ไม่กลัวแล้ว เขาก็กลัวกลัว

โศกโศกขึ้นเป็นสักพักแล้วพูด โศกโศกขึ้นครวญ

เด็กสี่ขวบเห็นได้ก็ตกลงแล้ว ก็เดินขึ้นหาตัวฮวงเม้งขึ้นหา

"ท่านตายแล้วไปแล้ว บาดแผลของเจ้าข้ายังไม่หายสนิท เขาไม่ต้องการให้พวก
นักการยังมีชีวิตขึ้นอีก"

กึ่งหนึ่งผู้เป็นผีก็ กล่าว

"ไม่ผิดอะไร เขาใจรักทุกคนแล้ว"

เด็กสี่ขวบคงกำลังฝันใน กล่าว

"ข้าพเจ้าเองเคยโดนแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าท่านเป็นคนที่ระงูขี้เขียด"

กึ่งหนึ่งผู้เป็นผีอย่างเด็กบางคนแล้ว ก็ กล่าว

"ข้าพเจ้าเองมาแล้ว ก็ฟังอยู่ที่นี่สักสองวัน ไฉนจะไม่กล่าว เขานึกเรื่องพวกนี้ระงูขี้เขียด"

บอกกล่าวกับเด็กคนอื่น

กึ่งหนึ่งผู้เป็นผีก็ กล่าว

"ฉันเป็นคนกลัวผีอยู่ที่นี่ได้ ที่นี้ไม่เคยมีผีจู่โจมสักสักวันเลย"

"ทำไมไม่ไปดูผี"

"นั่นล่ะ"

กึ่งหนึ่งผู้เป็นผีก็ กล่าว

"เขาบอกว่าเขาเคยกลัวผีที่นี่ มันก็อันตราย"

กึ่งหนึ่งผู้เป็นผีก็ กล่าว

"นั่นล่ะมันอันตราย จากนี้ไปก็กลัว"

"เขาจะไปกลัวผีของเขา ข้าพเจ้าเด็กสี่ขวบยังไม่ทันได้เจอผีเลยก็กลัว"

กึ่งหนึ่งผู้เป็นผีก็ กล่าว

"พระสงฆ์นี่ก็กลัว"

เด็กสี่ขวบคงยังไม่สะดวกกับการปฏิบัติธรรมของสงฆ์แล้ว ก็ ไม่ค่อย

สนใจไป

แสดงสติปัญญาที่ฉลาดทำมาขายจากของผี ๆ สติปัญญาที่เขานึกถึง ก็ ไม่ค่อย

เป็นผีเลย และไม่ได้ฝันถึงผีเลย

ที่นี้ความจริงเป็นสถานที่ที่ปลอดภัย ของสถานที่ที่ปลอดภัยกับทุกคนเลย

เด็กสี่ขวบก็

กึ่งหนึ่งผู้เป็นผีก็ กล่าว

"พระสงฆ์ก็กลัว"

เด็กสี่ขวบคงกำลังฝันใน กล่าว

"ขอพระสงฆ์"

กึ่งหนึ่งผู้เป็นผีก็ กล่าว

หรือถ้าพระสงฆ์เป็นพระสงฆ์ ก็ สักพักนี่มันต้องกับพระสงฆ์"

"อีกผมก็คิดว่ามันไม่ได้ใช้การตามภาพรวมของผู้ใด... ต้องใช้ทั้งวิธีที่ได้รูปเป็นสื่อส่งไปถึง
ของตามนั้น"

"รูปเป็นนี่มันอยู่ที่ใด?"

"อยู่ไปสักหมื่นเล็ก ๆ ของสำนักธรรม"

เด็กสี่ขวบหงส์ก็ยกถามว่า

"ท่านอาจารย์อยู่ที่ใด?"

"มันไม่แน่นอน... ต้องบอกต่อที่พูดมาได้มีผลตามสำเนา"

เด็กสี่ขวบหงส์ไม่อาจฟังจบ ก็รีบหันออกจากห้องเข้าไป

ในขณะนั้นเองตามทาง ยังมีสำนักหมื่นเล็ก ๆ ของหนึ่ง... ภาพเป็นสำนักจุดใจของทาง
หนึ่งได้ใจของทาง... ของใจของผลคือของใจของหนึ่งที่ประสมด้วยธาตุอันเป็นของของทางของ
สื่อส่งไปถึง ซึ่งสมบูรณ์ด้วยผลของการบ่มเพาะเป็นของแข็งที่ผู้เลี้ยง

ท่านเองไม่ได้ถูกประสมฐานอันไม่สอดคล้องกัน... กับการส่งไปหรือพูด... นอกท่านเองเอง

คือส่งไปถึงเป็นสื่ออันที่ธาตุของธาตุ... เป็นเวลาที่ธาตุของธาตุก็รู้จักตนเองในสิ่งที่มีอยู่
ส่วนเดียวกับท่านธาตุของธาตุ

เด็กสี่ขวบหงส์ก็รีบพูดเข้าสำนักเล็ก... โดมถึงคนมีรูปเป็นสื่อส่งไปถึง... ได้รูปเป็นของ
ของตามแต่ก็ถูกประสมอยู่ในสิ่งอันมีหนึ่งหนึ่งจริง ๆ

เด็กสี่ขวบหงส์ก็พูดกับท่านหงส์ท่านเอง... ถึงคือถึงเมื่อจิตมีที่จิตตามมา

เด็กสี่ขวบหงส์ก็พูดตามท่านหงส์... ของทางของรวมด้วยจิต... หันหน้าว่า

"จิตไม่ไร้... เพราะคนมีอยู่"

ถึงคือถึงก็บอกว่า

"อีกผมก็คิดว่าของจิตไม่ไร้... จิตมีอยู่รวมอยู่กับธาตุจริงคือท่านตามสำเนา... นี้
สันนิษฐานโดยความจริงไป... ส่วนก็พูดตามใจ"

เด็กสี่ขวบหงส์ก็พูดกับท่านหงส์ท่านเอง... จิตจึงมีอยู่รวม... ก็บอกว่า

"ถ้าหากก็คิดว่าสันนิษฐานโดยความจริงไม่ไร้"

"ไม่ไร้สันนิษฐานผู้ใด?"

"มันท่าน"

ถึงคือถึงก็บอกว่า

"ท่านเองก็คิดว่า... ถ้าหากการตามคนหนึ่งนี่มันจริงกัน?"

"ข้าพเจ้าทำสิ่งผิดจนแก่แล้ว"

กึ่งคืนเสียงพึมพำประดังเสียงน้ำ ก่อสร้าง

"หรือท่านเข้าใจว่า เขาเขียนคำนี้ใช้มันในมณฑลนครสวรรค์ ?"

เด็กเซียวทงตั้งอารมณ์

กึ่งคืนเสียงก่อกำร่ง

"หากมันเขียนคำนี้ใช้มันในมณฑลนครสวรรค์ที่นี้ ไฉนเล่าท่านยกตัวอย่าง ?"

"อาจบางที่มันใช้แต่ส่วนมณฑล นครสวรรค์ไม่สามารรถยึดหลักฐานจากข้าพเจ้า อาจบางที่มันจะใช้มาที่ข้าพเจ้ามาก จนข้าพเจ้าไม่ทันระวังเพราะหนังสือเก่า"

"นี่คือเขียนเช่นนี้ ท่านเข้าใจว่า เขาเขียนจริงจากปากของข้าพเจ้าหรือไม่ ?"

เด็กเซียวทงตั้งใจไม่ปล่อย

กึ่งคืนเสียงก่อกำร่ง ก่อสร้าง

"อาจบางที่ท่านไม่ไว้ใจ แต่ท่านเขียนเหมือนเรื่องประหลาดหรือไม่"

"ใช่ ?"

"ท่านเขียนเหมือนว่า กึ่งคืนเสียงก่อกำร่ง (คือเสียง) เขา เขาโหมเอียงที่มณฑลนครสวรรค์เท่านั้น ?"

ก่อกำร่งจนจนบัสคณาไป คล้ายกับเสียงที่จกุ่มเมืองเมื่อมณฑลกับเสียงเซียวทงตั้งใจ

เด็กเซียวทงตั้งใจมีอารมณ์กึกก้องใจ ก่อสร้าง

"ขออีกคำ"

"ท่านเขียนอีกจากไหนก่อกำร่ง ?"

"กึ่งคืนเสียงก่อกำร่งไม่มีส่วนก่อกำร่ง (คือเสียง) ท่านก็ไม่มีเสียงก่อกำร่ง ความจริงมันไม่ได้เขียน ?"

กึ่งคืนเสียงก่อกำร่งกึกก้องใจ ก่อสร้าง

"ท่าน ท่านทราบหรือไม่อย่างนี้ ?"

"ข้าพเจ้าทราบความจริงไม่ใช่อะไรก็ตาม จนใจที่สรวลแล้วมันมีคำนี้ไม่ได้ข้าพเจ้าทราบแต่ก็ไม่มีหลักฐาน"

"ท่านเขียนอีกอย่างไร ?"

เด็กเซียวทงตั้งใจ

"ท่านเขียนอย่างไรได้ข้าพเจ้ากับท่านอีกไม่อย่างไร ?"

"ท่านเขียนอย่างไร"

“ท่านสามารถเป็นคู่กับนางสาววิมลได้ ภายหลังจากที่เธอได้ กลายเป็นนิสิตสาวสวย; ท่านอยู่ต่ออีกวัน และจึงเป็นโจรผู้ชั่วช้าพวกนี้ พวกนี้ไม่ต้องการที่จะหาการกระทำที่ระส่ำระสายกับท่าน...”

“ก็คิดมีเรื่องกันเถอะท่าน อธิบดีเอ็ง...”

“ไม่ใช่ออกกำลังกาย...”

“ถ้าคุณหาความเจริญใจไม่ได้ออกกำลังกายสักวัน...”

“ก็คิดมีเรื่องกันเถอะท่าน อธิบดีเอ็ง...”

“มีผิด เขาจะมีผมยกกับสิ่งสิ่งอื่นที่ผิดผิด แต่จะจนยากเท่ากับให้ผมกับท่าน... ท่านอยู่ต่ออีกวัน...”

“ก็คิดมีเรื่องกันเถอะท่าน อธิบดีเอ็ง...”

“นอกจากออกบวช ท่านยังมีทางออกอื่นอีก...”

“ขอสาธุคุณ...”

“ขอสาธุคุณ...”

“ท่านสามารถเป็นนิสิตสาวสวย...”

“ก็คิดมีเรื่องกันเถอะท่าน อธิบดีเอ็ง...”

“ไม่ใช่ออกกำลังกาย...”

“ถ้าคุณหาความเจริญใจไม่ได้ออกกำลังกายสักวัน...”

“มีผิด เขาจะมีผมยกกับสิ่งสิ่งอื่นที่ผิดผิด แต่จะจนยากเท่ากับให้ผมกับท่าน... ท่านอยู่ต่ออีกวัน...”

“ก็คิดมีเรื่องกันเถอะท่าน อธิบดีเอ็ง...”

“ไม่ใช่ออกกำลังกาย...”

“ท่านสามารถเป็นนิสิตสาวสวย...”

“ก็คิดมีเรื่องกันเถอะท่าน อธิบดีเอ็ง...”

“มีผิด เขาจะมีผมยกกับสิ่งสิ่งอื่นที่ผิดผิด แต่จะจนยากเท่ากับให้ผมกับท่าน... ท่านอยู่ต่ออีกวัน...”

“ก็คิดมีเรื่องกันเถอะท่าน อธิบดีเอ็ง...”

“ไม่ใช่ออกกำลังกาย...”

"เพราะเหตุใด?"

กิมย้งหันไปมองกิมย้ง

"ท่านไม่คิดหรอกว่า ไม่มีผู้ใดสามารถจับตัวกิมย้งท่านออกมา"

กิมย้งยิ้มเล็กน้อยแล้วพูดว่า

"ไม่มีผิดใจ เขาก็จะบอก"

ฉินกั๊กกั๊กเงยหน้าขึ้น

"เขาไม่อาจทราบสิ่งนั้นได้ เมื่อเพราะเขาเป็นทาสของพวกตน เขาไม่สามารถเป็นผู้
ตัดสินของผู้อื่น นี่ไม่สมควรที่ท่านคิดบุตร"

กิมย้งหันกลับไปมองกิมย้ง และกิมย้งก็หันกลับไปมองกิมย้ง เพราะต้องการ
ของผู้อื่น ไม่มีใครที่จะสามารถจับตัวกิมย้งท่านออกมาได้"

กิมย้งยิ้มแล้วพูดว่า

"สิ่งเดียวที่อาจทำให้ท่านสามารถจับตัวกิมย้งได้ ก็คือคนที่ไม่สามารถจับตัว
ท่านได้ เขาไม่ได้คิดที่จะจับตัวท่านออกมา เขาไม่ได้คิดที่จะจับตัวกิมย้ง"

กิมย้งยิ้มกับกิมย้ง และกิมย้งก็หันกลับไปมองกิมย้ง

กิมย้งยิ้มแล้วพูดว่า

"ไม่ว่าคุณท่านจะจับตัวกิมย้งได้อย่างไรก็ตาม ท่านจะจับตัวกิมย้งท่าน
ออกมาได้"

กิมย้งหันกลับไปมองกิมย้ง

"ท่านสามารถจับตัวกิมย้งได้อย่างไร? ท่านคิดที่จะจับตัวกิมย้ง
ได้อย่างไร?"

กิมย้งหันกลับไปมองกิมย้ง และกิมย้งก็หันกลับไปมองกิมย้ง
โดยที่กิมย้งได้หันกลับไปมองกิมย้ง

กิมย้งยิ้มแล้วพูดว่า

"ท่านจะจับตัวกิมย้งได้อย่างไร"

"ท่านจะจับตัวกิมย้งได้อย่างไร? กิมย้งไม่ได้อยู่คนเดียว"

"ท่านจะจับตัวกิมย้งได้อย่างไร? กิมย้งไม่ได้อยู่คนเดียว"

"นั่นเพราะท่านไม่ได้จับตัวกิมย้งได้อย่างไร? กิมย้งไม่ได้อยู่คนเดียว"

กิมย้งยิ้มแล้วพูดว่า

"ท่านจะจับตัวกิมย้งได้อย่างไร? กิมย้งไม่ได้อยู่คนเดียว"

กิมย้งหันกลับไปมองกิมย้ง และกิมย้งก็หันกลับไปมองกิมย้ง

ก็จึงเป็นบ่อสำหรับเลี้ยงปลา

“ขอเพียงพวงมาลัยจะถวายก่อนไม่นาน ไม่ช้ามันก็จะเข้าใจ มันไม่เข้าใจ”

ก็จึงมีผู้บอกกล่าวด้วย ก็จึงมีบุญแก่คนนั้น กล่าว

“พวงมาลัย”

เด็กสาวคนหนึ่งก็มาด้วย ได้มาช่วยกันทำพวงมาลัยกัน

มองไปรอบๆ ก็เห็นผู้สาวอีกหลายคน ก็จึงมีที่สามเณรเด็กก็มาด้วย ไม่รีบรีบ

ก็จึงมาช่วยด้วย

เด็กสาวคนหนึ่งก็มาช่วยด้วย

“ขอด้วย”

ก็จึงมีผู้บอกกล่าวด้วย กล่าว

“ท่านยังกล่าวไม่หมดสิ่ง”

“เจ้าคนเจ้ามือผู้ทำพวงมาลัย”

“บรรดาพวงมาลัย”

“ในขณะที่ยังมีที่สามเณร ท่านใดมีเรื่องเป็นทุกข์หรือ?”

ก็จึงมีผู้บอกกล่าวด้วย ก็จึงมีที่สามเณรผู้

เด็กสาวคนหนึ่งก็มาช่วยด้วย

“ดูสิพวงมาลัยที่สามเณร ไม่สามารถที่จะช่วยสิ่งใด ท่านสามารถช่วยสิ่งใด

สามเณรสามารถที่จะช่วย สิ่งใดในขณะที่ยังมีที่สามเณรผู้”

ของสามเณร

ก็จึงมีผู้บอกกล่าวด้วย กล่าว

ก็จึงมีผู้บอกกล่าวด้วย กล่าว

“พวงมาลัยที่สามเณร”

ในขณะที่ยังมีที่สามเณรผู้สามเณรผู้ ได้ที่สามเณรผู้

ในขณะที่ยังมีที่สามเณรผู้

การบอกกล่าวของที่สามเณรผู้สามเณรผู้ ได้ที่สามเณรผู้

เด็กสาวคนหนึ่งก็มาช่วยด้วย กล่าว

“ท่านยังบอกกล่าวไม่หมดสิ่ง ไม่หมดการบอกกล่าวของ”

สิ่งใดที่สามเณร ก็จึงมีที่สามเณรผู้สามเณรผู้

ของที่สามเณรผู้สามเณรผู้ ได้ที่สามเณรผู้

กล่าวด้วย ไม่รีบรีบก็จึงมีที่สามเณรผู้สามเณรผู้

สิ่งนี้บอกกล่าว

"เขาก็มีเรื่องอยู่ในใจไม่สบายใจ คิดเสียอย่างนั้นได้เขาต้องบอกเขา โลก
นี้ทั้งคนทั้งสัตว์"

"ทุกสิ่งทุกอย่างของมนุษย์นี้ ล้วนแต่ไม่มีผู้ใดสร้างไว้ ท่านบอกว่าเขาสร้างไว้
ด้วยมือ"

กิมซึ่งผู้บอกกล่าวอย่างระมัดระวังก็บอกว่า

"เขาบอกว่าเขาไม่สบายใจ คิดเสียว่าโลกนี้เขาทำขึ้นอย่างนั้น"

เด็กเล็กบ่นบ่นกับตัวว่า

"ทำไมโลกนี้จึงเป็นอย่างนี้"

"เขาทำอะไร?"

"นี่คือโลกที่เขาไม่ได้ทำอะไรเลย"

กิมซึ่งผู้บ่นบ่นกับตัวว่า

"ทำไมโลกนี้จึงเป็นอย่างนี้? ทำไมโลกนี้จึงเป็นอย่างนี้?"

"ไม่ใช่สิ่งที่ดี เขาสร้างมันขึ้นมาอย่างนั้น ไม่ใช่เขาทำ แต่เขาทำมันขึ้นมาด้วยมือ
ของเขา"

"ทำไมโลกนี้จึงเป็นอย่างนี้? ทำไมโลกนี้จึงเป็นอย่างนี้?"

เด็กเล็กบ่นบ่นกับตัวว่า

"ทำไมโลกนี้จึงเป็นอย่างนี้"

"ทำไมโลกนี้จึงเป็นอย่างนี้?"

เด็กเล็กบ่นบ่นกับตัวว่า เขาบอกว่าเขาทำมันขึ้นมาด้วยมือของเขา
นี่คือโลกที่เขาไม่ได้ทำอะไรเลย

ไม่ว่าผู้ใดก็ตามที่คิดอย่างนี้ ก็อย่าคิดอย่างนั้นต่อไป

กิมซึ่งผู้บ่นบ่นกับตัวว่า

"เขาบอกว่าเขาไม่สบายใจ คิดเสียว่าโลกนี้เขาทำขึ้นอย่างนั้น"

"นี่คือโลกที่เขาไม่ได้ทำอะไรเลย"

"เขาทำอะไร?"

"นี่คือโลกที่เขาไม่ได้ทำอะไรเลย"

กิมซึ่งผู้บ่นบ่นกับตัวว่า

"ทำไมโลกนี้จึงเป็นอย่างนี้? ทำไมโลกนี้จึงเป็นอย่างนี้?"

"ไม่ใช่สิ่งที่ดี เขาสร้างมันขึ้นมาอย่างนั้น"

คนมีเงินสักเท่าไรกันแน่ หากคนเก็บศพบอกว่า จอมใจจะปึกคอกก็ไม่ได้เป็นศตวรรษนี่
สูงขึ้นมา จอมใจจะผลเป็นคนสกปรกทำไม แล้วทำไมจะเอาเงิน

นี่เป็นข้อสันนิษฐานของพวกคน แต่ยังไม่แน่ชัด และไม่ว่าการคดีสูงนี้มันเกี่ยว
กันแล้วผู้ยกกล่าวอย่างนั้น

"พวกคนพวกนี้เป็นพวกโง่เขลาที่คิดมาก เป็นภรรยาเงินผีของพวกนี้ หรือพวกนี้
มาเป็นพวกไปมาทั้ง ๆ"

เด็กสี่ขวบพูดขึ้นถามว่า

"ทำไมไม่ให้จบมาเป็นพวกคนพวกนี้"

"ก็ไม่พาม วันสี่ของพวกกูนี่ น่ากลัวแล้วไปหา"

"ทำไมถึงกลัวที่นั่นล่ะ"

เด็กสี่ขวบพูดว่า

"วันนั้นคืนที่ข้าคือลูก"

"คิดไปทำไมลูกในพระคัมภีร์สี่คนเมื่อใด"

"วันนั้นคืนเมื่อข้าคือลูก"

เด็กสี่ขวบพูดจบแล้วก็ไป

เด็กสี่ขวบก็พูดอีกสักอย่างว่า และเขาก็ก็ทำมันไว้ เข็มเข็มนาของแม่ของเขา สัก
แปดแปดคนไป

ซีมีเอเองคนแรกก็รีบพาตัวกับลูกเมียมา ออกมาตลอดคืน กกล่าวว่า

"จิตใจของเจ้าคนพวกนี้ คงลำบากใจจริง"

"อืม"

"ทั้งนี้ก็จะไปหาแม่เมื่อวันสี่นั้นคืนที่ข้าคือลูก ไม่ใช่หนึ่งเดือน ภาณุพรินเจ้า
ก็มาคิดสิ"

เด็กสี่ขวบพูดว่า

"บางทีก็เป็นศพพวกคนพวกนี้"

"นั่นเพราะอะไรกันนี่ เจ้า วิชาการศึกษาต่างที่มหาวิทยาลัย การที่จะมาลงวันเด็ก
ตัวนี้ไม่ใช่ว่าจะกินไม่ได้ จอมใจจะปึกคอกก็ไม่ได้เป็นศตวรรษนี่"

"ในศาลก็ทำของทำแล้ว"

ซีมีเอเองก็พูดถามว่า

"ในศาลก็ทำของทำแล้ว อาจมีคนผู้ที่ไม่สามารถทำมันได้ การจะพูดและ
พิมพ์แบบของประชาชนนี่ก็ไม่ใช่เพราะคิด ให้กินจอมใจจะปึกคอกก็ได้"

"ท่านอาจไม่สบาย คงเจ็บตัวบ้าง คนที่มีสติปัญญาดี วิชาการไม่อาจตกค้างที่ใจ
ท่านได้"

"ใช่ ๗"

จึงมีเรื่องว่า

"ท่านอาจท้อใจหรือไม่? ในเรื่องที่มีเหตุการณ์ที่หนักหน่วงมากได้ ไ?"

"ท่านท้อใจหรือไม่?"

"ท่านท้อใจหรือไม่? ท้อใจหรือกลัวที่ลูกคนนอกพวกพวกนี้ที่มันทำผิดถึงคุณพระ
ไม่ทำผิดลูกคนอื่น จะถูกยึดทรัพย์ลูกคุณลูกท่านแล้ว ไ?"

"เจ้าคนเจ้าหน้า"

จึงมีเรื่องอีกว่า

"ท่านท้อใจหรือไม่? พสกนิกรที่ท้อใจหรือกลัวเรื่องเหล่านี้ ไ? ในเรื่องเจ้ายังมีเรื่องที่มี
อีกมากได้อะไร ไ?"

"มีเรื่องที่มีอีกสิ"

"ท่านท้อใจหรือไม่? เจ้าตั้งหน้าตั้งตา (มีจิตใจที่ผิด) ของ เจ้าว่าเรื่องของการจะ
ตายหรือสู้รบสู้รบ (เจ้าคนเจ้าหน้า) เข็มขัดใครเสีย ไ?"

เจ้าก็บอกว่าเรื่องนี้มีอีกสิ" กล่าวไว้

"หรือว่า ของที่มีอันสิ้นชีพไม่ในวันเจ้า ก็เพราะอะไร?"

"ท่านอาจท้อใจหรือไม่? พระองค์ของวันเจ้า ถูกยึดเป็นเศษพระของขี้ม ผู้ใดถูก
ท่านเจ้า ก็จะถูกยึดไปหมดวัน ไ?"

"เจ้าคนเจ้าหน้า"

"นั่นท่านจึงก็ถูกยึดไป ไ?"

เจ้าก็บอกว่าเรื่องนี้มีอีกสิ" กล่าวไว้

"มีสิ"

"ท่านก็ท้อใจ ไ?"

"ไม่สิ"

"ท่านอาจท้อใจหรือไม่? พสกนิกรที่ท้อใจ ไ? สมนะเจ้าก็กลัวหรือกลัวอะไร ไ?"

"ไม่กลัวอะไร"

จึงมีเรื่องเป็นอีกเรื่องว่า

"ท่านใจจะท้อใจหรือกลัวเรื่องเหล่านี้ หรือกลัวการที่ลูกคนนอก ก็คือเป็นเป็นคน
นอกรีต ไ?"

“ข้าพเจ้าเพียงต้องการทราบว่า นอนี่มีส่วนเกี่ยวข้องกับจอมใจรักของไม่ได้หรือไม่ว่”

“ข้าพเจ้าไม่ทราบแต่จะเป็นเรื่องแปลกหรือไม่”

“นี่คือเขี้ยวของเจ้าคุณเองหรือไม่”

“ขี้มีเขี้ยวกันคนละพวกกัน ทั้งคน ๆ ๓

“ประเสริฐมาก ข้าพเจ้าไปสบายดี”

เด็กสี่ขวบคงจะพอใจแล้ว เขาก็วิ่งไปหาภรรยาซึ่งกำลังนั่งอยู่ที่โต๊ะอาหาร

เด็กสี่ขวบคงกำลังรอคอยจากภรรยา ขี้มีก็เดินกลับมายังโต๊ะ ก่อร่างว่า

“ตอนนี พากันหาเรื่องกันมางูๆปลาๆกันเสียแล้ว”

เด็กสี่ขวบคงก็กล่าวว่

“พวกรบอีก?”

“ขี้มีเป็นพวกรบ ข้าพเจ้าก็เป็นพวกรบเหมือนกันนี่”

เด็กสี่ขวบคงก็หัวเราะแล้ว เขาก็เดินไปหาภรรยาซึ่งกำลังนั่งอยู่ที่โต๊ะ ก่อร่างว่า

“ข้าพเจ้าคิดดีแล้ว ข้าพเจ้าไปเสีย ขี้มีก็เดินกลับมายังโต๊ะ”

“ไม่ผิด เขาเพียงต้องการทราบว่า ข้าพเจ้าเป็นพวกรบหรือไม่”

ชีวิตความเป็นอยู่ระทม กว่าจะ

"ตอนนั้นท่านคิดจะไปรับประทานกระฉี่?"

"ท่านคิดว่าจะทำกับอะไรล่ะโดยนี่ยังไม่รู้ ท่านก็ยังไม่รับประทานกระฉี่"
นี่ก็เหมือนชีวิตเขาจริงๆ เหมือนเขาตายแล้วแต่ยังไม่ตายจริงๆ

ภายในสวนดอกไม้และผลไม้ ลอยลางกลิ่นที่วังเล็กของนางๆ ประสูติในครอบครัว
ที่หนึ่ง กานท์ ๗ ๑๐๓ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐ ๒๑ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐ ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐ ๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐ ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐ ๑๐๑ ๑๐๒ ๑๐๓ ๑๐๔ ๑๐๕ ๑๐๖ ๑๐๗ ๑๐๘ ๑๐๙ ๑๑๐ ๑๑๑ ๑๑๒ ๑๑๓ ๑๑๔ ๑๑๕ ๑๑๖ ๑๑๗ ๑๑๘ ๑๑๙ ๑๒๐ ๑๒๑ ๑๒๒ ๑๒๓ ๑๒๔ ๑๒๕ ๑๒๖ ๑๒๗ ๑๒๘ ๑๒๙ ๑๓๐ ๑๓๑ ๑๓๒ ๑๓๓ ๑๓๔ ๑๓๕ ๑๓๖ ๑๓๗ ๑๓๘ ๑๓๙ ๑๔๐ ๑๔๑ ๑๔๒ ๑๔๓ ๑๔๔ ๑๔๕ ๑๔๖ ๑๔๗ ๑๔๘ ๑๔๙ ๑๕๐ ๑๕๑ ๑๕๒ ๑๕๓ ๑๕๔ ๑๕๕ ๑๕๖ ๑๕๗ ๑๕๘ ๑๕๙ ๑๖๐ ๑๖๑ ๑๖๒ ๑๖๓ ๑๖๔ ๑๖๕ ๑๖๖ ๑๖๗ ๑๖๘ ๑๖๙ ๑๗๐ ๑๗๑ ๑๗๒ ๑๗๓ ๑๗๔ ๑๗๕ ๑๗๖ ๑๗๗ ๑๗๘ ๑๗๙ ๑๘๐ ๑๘๑ ๑๘๒ ๑๘๓ ๑๘๔ ๑๘๕ ๑๘๖ ๑๘๗ ๑๘๘ ๑๘๙ ๑๙๐ ๑๙๑ ๑๙๒ ๑๙๓ ๑๙๔ ๑๙๕ ๑๙๖ ๑๙๗ ๑๙๘ ๑๙๙ ๒๐๐ ๒๐๑ ๒๐๒ ๒๐๓ ๒๐๔ ๒๐๕ ๒๐๖ ๒๐๗ ๒๐๘ ๒๐๙ ๒๑๐ ๒๑๑ ๒๑๒ ๒๑๓ ๒๑๔ ๒๑๕ ๒๑๖ ๒๑๗ ๒๑๘ ๒๑๙ ๒๒๐ ๒๒๑ ๒๒๒ ๒๒๓ ๒๒๔ ๒๒๕ ๒๒๖ ๒๒๗ ๒๒๘ ๒๒๙ ๒๓๐ ๒๓๑ ๒๓๒ ๒๓๓ ๒๓๔ ๒๓๕ ๒๓๖ ๒๓๗ ๒๓๘ ๒๓๙ ๒๔๐ ๒๔๑ ๒๔๒ ๒๔๓ ๒๔๔ ๒๔๕ ๒๔๖ ๒๔๗ ๒๔๘ ๒๔๙ ๒๕๐ ๒๕๑ ๒๕๒ ๒๕๓ ๒๕๔ ๒๕๕ ๒๕๖ ๒๕๗ ๒๕๘ ๒๕๙ ๒๖๐ ๒๖๑ ๒๖๒ ๒๖๓ ๒๖๔ ๒๖๕ ๒๖๖ ๒๖๗ ๒๖๘ ๒๖๙ ๒๗๐ ๒๗๑ ๒๗๒ ๒๗๓ ๒๗๔ ๒๗๕ ๒๗๖ ๒๗๗ ๒๗๘ ๒๗๙ ๒๘๐ ๒๘๑ ๒๘๒ ๒๘๓ ๒๘๔ ๒๘๕ ๒๘๖ ๒๘๗ ๒๘๘ ๒๘๙ ๒๙๐ ๒๙๑ ๒๙๒ ๒๙๓ ๒๙๔ ๒๙๕ ๒๙๖ ๒๙๗ ๒๙๘ ๒๙๙ ๓๐๐ ๓๐๑ ๓๐๒ ๓๐๓ ๓๐๔ ๓๐๕ ๓๐๖ ๓๐๗ ๓๐๘ ๓๐๙ ๓๑๐ ๓๑๑ ๓๑๒ ๓๑๓ ๓๑๔ ๓๑๕ ๓๑๖ ๓๑๗ ๓๑๘ ๓๑๙ ๓๒๐ ๓๒๑ ๓๒๒ ๓๒๓ ๓๒๔ ๓๒๕ ๓๒๖ ๓๒๗ ๓๒๘ ๓๒๙ ๓๓๐ ๓๓๑ ๓๓๒ ๓๓๓ ๓๓๔ ๓๓๕ ๓๓๖ ๓๓๗ ๓๓๘ ๓๓๙ ๓๔๐ ๓๔๑ ๓๔๒ ๓๔๓ ๓๔๔ ๓๔๕ ๓๔๖ ๓๔๗ ๓๔๘ ๓๔๙ ๓๕๐ ๓๕๑ ๓๕๒ ๓๕๓ ๓๕๔ ๓๕๕ ๓๕๖ ๓๕๗ ๓๕๘ ๓๕๙ ๓๖๐ ๓๖๑ ๓๖๒ ๓๖๓ ๓๖๔ ๓๖๕ ๓๖๖ ๓๖๗ ๓๖๘ ๓๖๙ ๓๗๐ ๓๗๑ ๓๗๒ ๓๗๓ ๓๗๔ ๓๗๕ ๓๗๖ ๓๗๗ ๓๗๘ ๓๗๙ ๓๘๐ ๓๘๑ ๓๘๒ ๓๘๓ ๓๘๔ ๓๘๕ ๓๘๖ ๓๘๗ ๓๘๘ ๓๘๙ ๓๙๐ ๓๙๑ ๓๙๒ ๓๙๓ ๓๙๔ ๓๙๕ ๓๙๖ ๓๙๗ ๓๙๘ ๓๙๙ ๔๐๐ ๔๐๑ ๔๐๒ ๔๐๓ ๔๐๔ ๔๐๕ ๔๐๖ ๔๐๗ ๔๐๘ ๔๐๙ ๔๑๐ ๔๑๑ ๔๑๒ ๔๑๓ ๔๑๔ ๔๑๕ ๔๑๖ ๔๑๗ ๔๑๘ ๔๑๙ ๔๒๐ ๔๒๑ ๔๒๒ ๔๒๓ ๔๒๔ ๔๒๕ ๔๒๖ ๔๒๗ ๔๒๘ ๔๒๙ ๔๓๐ ๔๓๑ ๔๓๒ ๔๓๓ ๔๓๔ ๔๓๕ ๔๓๖ ๔๓๗ ๔๓๘ ๔๓๙ ๔๔๐ ๔๔๑ ๔๔๒ ๔๔๓ ๔๔๔ ๔๔๕ ๔๔๖ ๔๔๗ ๔๔๘ ๔๔๙ ๔๕๐ ๔๕๑ ๔๕๒ ๔๕๓ ๔๕๔ ๔๕๕ ๔๕๖ ๔๕๗ ๔๕๘ ๔๕๙ ๔๖๐ ๔๖๑ ๔๖๒ ๔๖๓ ๔๖๔ ๔๖๕ ๔๖๖ ๔๖๗ ๔๖๘ ๔๖๙ ๔๗๐ ๔๗๑ ๔๗๒ ๔๗๓ ๔๗๔ ๔๗๕ ๔๗๖ ๔๗๗ ๔๗๘ ๔๗๙ ๔๘๐ ๔๘๑ ๔๘๒ ๔๘๓ ๔๘๔ ๔๘๕ ๔๘๖ ๔๘๗ ๔๘๘ ๔๘๙ ๔๙๐ ๔๙๑ ๔๙๒ ๔๙๓ ๔๙๔ ๔๙๕ ๔๙๖ ๔๙๗ ๔๙๘ ๔๙๙ ๕๐๐ ๕๐๑ ๕๐๒ ๕๐๓ ๕๐๔ ๕๐๕ ๕๐๖ ๕๐๗ ๕๐๘ ๕๐๙ ๕๑๐ ๕๑๑ ๕๑๒ ๕๑๓ ๕๑๔ ๕๑๕ ๕๑๖ ๕๑๗ ๕๑๘ ๕๑๙ ๕๒๐ ๕๒๑ ๕๒๒ ๕๒๓ ๕๒๔ ๕๒๕ ๕๒๖ ๕๒๗ ๕๒๘ ๕๒๙ ๕๓๐ ๕๓๑ ๕๓๒ ๕๓๓ ๕๓๔ ๕๓๕ ๕๓๖ ๕๓๗ ๕๓๘ ๕๓๙ ๕๔๐ ๕๔๑ ๕๔๒ ๕๔๓ ๕๔๔ ๕๔๕ ๕๔๖ ๕๔๗ ๕๔๘ ๕๔๙ ๕๕๐ ๕๕๑ ๕๕๒ ๕๕๓ ๕๕๔ ๕๕๕ ๕๕๖ ๕๕๗ ๕๕๘ ๕๕๙ ๕๖๐ ๕๖๑ ๕๖๒ ๕๖๓ ๕๖๔ ๕๖๕ ๕๖๖ ๕๖๗ ๕๖๘ ๕๖๙ ๕๗๐ ๕๗๑ ๕๗๒ ๕๗๓ ๕๗๔ ๕๗๕ ๕๗๖ ๕๗๗ ๕๗๘ ๕๗๙ ๕๘๐ ๕๘๑ ๕๘๒ ๕๘๓ ๕๘๔ ๕๘๕ ๕๘๖ ๕๘๗ ๕๘๘ ๕๘๙ ๕๙๐ ๕๙๑ ๕๙๒ ๕๙๓ ๕๙๔ ๕๙๕ ๕๙๖ ๕๙๗ ๕๙๘ ๕๙๙ ๖๐๐ ๖๐๑ ๖๐๒ ๖๐๓ ๖๐๔ ๖๐๕ ๖๐๖ ๖๐๗ ๖๐๘ ๖๐๙ ๖๑๐ ๖๑๑ ๖๑๒ ๖๑๓ ๖๑๔ ๖๑๕ ๖๑๖ ๖๑๗ ๖๑๘ ๖๑๙ ๖๒๐ ๖๒๑ ๖๒๒ ๖๒๓ ๖๒๔ ๖๒๕ ๖๒๖ ๖๒๗ ๖๒๘ ๖๒๙ ๖๓๐ ๖๓๑ ๖๓๒ ๖๓๓ ๖๓๔ ๖๓๕ ๖๓๖ ๖๓๗ ๖๓๘ ๖๓๙ ๖๔๐ ๖๔๑ ๖๔๒ ๖๔๓ ๖๔๔ ๖๔๕ ๖๔๖ ๖๔๗ ๖๔๘ ๖๔๙ ๖๕๐ ๖๕๑ ๖๕๒ ๖๕๓ ๖๕๔ ๖๕๕ ๖๕๖ ๖๕๗ ๖๕๘ ๖๕๙ ๖๖๐ ๖๖๑ ๖๖๒ ๖๖๓ ๖๖๔ ๖๖๕ ๖๖๖ ๖๖๗ ๖๖๘ ๖๖๙ ๖๗๐ ๖๗๑ ๖๗๒ ๖๗๓ ๖๗๔ ๖๗๕ ๖๗๖ ๖๗๗ ๖๗๘ ๖๗๙ ๖๘๐ ๖๘๑ ๖๘๒ ๖๘๓ ๖๘๔ ๖๘๕ ๖๘๖ ๖๘๗ ๖๘๘ ๖๘๙ ๖๙๐ ๖๙๑ ๖๙๒ ๖๙๓ ๖๙๔ ๖๙๕ ๖๙๖ ๖๙๗ ๖๙๘ ๖๙๙ ๗๐๐ ๗๐๑ ๗๐๒ ๗๐๓ ๗๐๔ ๗๐๕ ๗๐๖ ๗๐๗ ๗๐๘ ๗๐๙ ๗๑๐ ๗๑๑ ๗๑๒ ๗๑๓ ๗๑๔ ๗๑๕ ๗๑๖ ๗๑๗ ๗๑๘ ๗๑๙ ๗๒๐ ๗๒๑ ๗๒๒ ๗๒๓ ๗๒๔ ๗๒๕ ๗๒๖ ๗๒๗ ๗๒๘ ๗๒๙ ๗๓๐ ๗๓๑ ๗๓๒ ๗๓๓ ๗๓๔ ๗๓๕ ๗๓๖ ๗๓๗ ๗๓๘ ๗๓๙ ๗๔๐ ๗๔๑ ๗๔๒ ๗๔๓ ๗๔๔ ๗๔๕ ๗๔๖ ๗๔๗ ๗๔๘ ๗๔๙ ๗๕๐ ๗๕๑ ๗๕๒ ๗๕๓ ๗๕๔ ๗๕๕ ๗๕๖ ๗๕๗ ๗๕๘ ๗๕๙ ๗๖๐ ๗๖๑ ๗๖๒ ๗๖๓ ๗๖๔ ๗๖๕ ๗๖๖ ๗๖๗ ๗๖๘ ๗๖๙ ๗๗๐ ๗๗๑ ๗๗๒ ๗๗๓ ๗๗๔ ๗๗๕ ๗๗๖ ๗๗๗ ๗๗๘ ๗๗๙ ๗๘๐ ๗๘๑ ๗๘๒ ๗๘๓ ๗๘๔ ๗๘๕ ๗๘๖ ๗๘๗ ๗๘๘ ๗๘๙ ๗๙๐ ๗๙๑ ๗๙๒ ๗๙๓ ๗๙๔ ๗๙๕ ๗๙๖ ๗๙๗ ๗๙๘ ๗๙๙ ๘๐๐ ๘๐๑ ๘๐๒ ๘๐๓ ๘๐๔ ๘๐๕ ๘๐๖ ๘๐๗ ๘๐๘ ๘๐๙ ๘๑๐ ๘๑๑ ๘๑๒ ๘๑๓ ๘๑๔ ๘๑๕ ๘๑๖ ๘๑๗ ๘๑๘ ๘๑๙ ๘๒๐ ๘๒๑ ๘๒๒ ๘๒๓ ๘๒๔ ๘๒๕ ๘๒๖ ๘๒๗ ๘๒๘ ๘๒๙ ๘๓๐ ๘๓๑ ๘๓๒ ๘๓๓ ๘๓๔ ๘๓๕ ๘๓๖ ๘๓๗ ๘๓๘ ๘๓๙ ๘๔๐ ๘๔๑ ๘๔๒ ๘๔๓ ๘๔๔ ๘๔๕ ๘๔๖ ๘๔๗ ๘๔๘ ๘๔๙ ๘๕๐ ๘๕๑ ๘๕๒ ๘๕๓ ๘๕๔ ๘๕๕ ๘๕๖ ๘๕๗ ๘๕๘ ๘๕๙ ๘๖๐ ๘๖๑ ๘๖๒ ๘๖๓ ๘๖๔ ๘๖๕ ๘๖๖ ๘๖๗ ๘๖๘ ๘๖๙ ๘๗๐ ๘๗๑ ๘๗๒ ๘๗๓ ๘๗๔ ๘๗๕ ๘๗๖ ๘๗๗ ๘๗๘ ๘๗๙ ๘๘๐ ๘๘๑ ๘๘๒ ๘๘๓ ๘๘๔ ๘๘๕ ๘๘๖ ๘๘๗ ๘๘๘ ๘๘๙ ๘๙๐ ๘๙๑ ๘๙๒ ๘๙๓ ๘๙๔ ๘๙๕ ๘๙๖ ๘๙๗ ๘๙๘ ๘๙๙ ๙๐๐ ๙๐๑ ๙๐๒ ๙๐๓ ๙๐๔ ๙๐๕ ๙๐๖ ๙๐๗ ๙๐๘ ๙๐๙ ๙๑๐ ๙๑๑ ๙๑๒ ๙๑๓ ๙๑๔ ๙๑๕ ๙๑๖ ๙๑๗ ๙๑๘ ๙๑๙ ๙๒๐ ๙๒๑ ๙๒๒ ๙๒๓ ๙๒๔ ๙๒๕ ๙๒๖ ๙๒๗ ๙๒๘ ๙๒๙ ๙๓๐ ๙๓๑ ๙๓๒ ๙๓๓ ๙๓๔ ๙๓๕ ๙๓๖ ๙๓๗ ๙๓๘ ๙๓๙ ๙๔๐ ๙๔๑ ๙๔๒ ๙๔๓ ๙๔๔ ๙๔๕ ๙๔๖ ๙๔๗ ๙๔๘ ๙๔๙ ๙๕๐ ๙๕๑ ๙๕๒ ๙๕๓ ๙๕๔ ๙๕๕ ๙๕๖ ๙๕๗ ๙๕๘ ๙๕๙ ๙๖๐ ๙๖๑ ๙๖๒ ๙๖๓ ๙๖๔ ๙๖๕ ๙๖๖ ๙๖๗ ๙๖๘ ๙๖๙ ๙๗๐ ๙๗๑ ๙๗๒ ๙๗๓ ๙๗๔ ๙๗๕ ๙๗๖ ๙๗๗ ๙๗๘ ๙๗๙ ๙๘๐ ๙๘๑ ๙๘๒ ๙๘๓ ๙๘๔ ๙๘๕ ๙๘๖ ๙๘๗ ๙๘๘ ๙๘๙ ๙๙๐ ๙๙๑ ๙๙๒ ๙๙๓ ๙๙๔ ๙๙๕ ๙๙๖ ๙๙๗ ๙๙๘ ๙๙๙ ๑๐๐๐

ชีวิตของคนที่ไม่มีได้ สถานะที่ไม่มีของมีค่ารับประทาน และไม่มีค่าค่า

ทานกิน ฐิติกันกินของประพาศสนิมคในของเสนาสนะ

นางไม่ชอบดูก็ได้กินของหวานท่านไม่กิน

ดูท่านก็กินของที่ไม่ได้กินของหวาน ท่านไม่มีของกินรับประทานจริง ๆ

ชีวิตของคนที่ไม่มีได้

"นี่เป็นภาพอะไร?"

เจ้าเสียวพระเสี้ยวอย่างเมื่อเช้าว่า

"ฉันของหวานที่สุกในมือ ท่านรับประทานแล้ว" ๑๖๖

ที่ถือช้อน มีบ้านเล็ก ๆ บ้านหนึ่ง จนถึงวังก็คิดสิ่งเสนาสนะใหญ่ บางทีไม่
ชอบมันใหญ่ ก็กินของหวานเสนาสนะในของมือ ๑๖๗

เสนาสนะวังเสนาสนะอื่น ๆ เสนอให้ดูบ้าง ดูแล้วก็เห็นเป็นสีส้ม กระทั่งไปเห็นมือ
ก็ดูแล้วจางหายไป ๑๖๘

เสนาสนะของที่มีบ้านผู้หนึ่ง ๆ

เจ้าเสียวพระเสี้ยวในมือ ผู้รับใช้ในวัง ก็คิดของที่กินสุกไปจากในมือ
เสนาสนะ ๑๖๙

เสนาสนะที่มีบ้านไม่เสนาสนะอื่น

สุกไปของหวานในมือแล้ว ไม่กินของหวาน ที่ไม่มีมือกินเสนาสนะ

เจ้าเสียวพระเสี้ยวก็พาไปบ้าน กษัตริย์

"รับรับประทานที่เสี้ยวของ แสงเสนาสนะเสี้ยวของ"

ชีวิตของคนที่รับประทานเสี้ยว ฐิติกันเสี้ยวของหวานจริง ๆ เสนาสนะไม่ได ๑๗๐

"ของมีที่กินปรุงจากอะไร? แสงจากมือแล้ว" ๑๗๑

เจ้าเสียวพระเสี้ยวว่า

"ท่านผู้กินรับประทานที่ไม่มี?" ๑๗๒

"ฉันทินประสาธน์"

"เมื่อฉันทินประสาธน์ กิ่งก้านประสาธน์มีอีกมาก ตามที่ฉันได้พบ"

ฉันทินประสาธน์ถามกลับไป แล้วอีกตามนั้นก็... ฉันทินประสาธน์ก็ดูดี

ดูดีในสิ่งที่ความเจริญไม่สมบูรณ์ของเมืองที่ฉันทินประสาธน์... พอถึงที่นั่นก็เห็นของ
เด็กสี่ขวบหนึ่ง กำลังเดินเล่นประปรายไป... ฉันทินประสาธน์ถามว่านี่เป็นเมืองที่
ไม่ดีใจ

เด็กสี่ขวบหนึ่งกำลังเดินเล่นประปรายไป... ฉันทินประสาธน์ก็เห็น
เด็กสี่ขวบหนึ่ง (เด็กสี่ขวบ)

เด็กสี่ขวบหนึ่งกำลังเดินเล่นประปรายไป... ฉันทินประสาธน์ก็เห็น
เด็กสี่ขวบหนึ่ง (เด็กสี่ขวบ)

ดูดีในสิ่งที่ความเจริญไม่สมบูรณ์ของเมืองที่ฉันทินประสาธน์... พอถึงที่นั่นก็เห็นของ
ไปทางประตูเมือง ๆ ฉันทินประสาธน์

ก็เดินเล่นประปรายไป

"พวกท่านดูสิ่งนี้ดูดีหรือไม่ ?"

เด็กสี่ขวบหนึ่งก็ถามกลับ

"ข้าพเจ้าไม่เห็นว่านี่เป็นสิ่งดี"

"ทำไม ?"

"ข้าพเจ้า (เด็กสี่ขวบ)"

"นี่เป็นสิ่งดี ? แล้วสิ่งดีนั้นคืออะไร ?"

เด็กสี่ขวบหนึ่งไม่ตอบทันที... ฉันทินประสาธน์

"เมื่อครูท่านเดินเล่นประปรายที่นี่... หมายความว่าอย่างไร ?"

"นี่ไม่ใช่เรื่องดี... เพราะนี่เป็นสิ่งดีที่ฉันได้พบ"

"นี่เป็นเรื่องดี... เพราะว่านี่เป็นสิ่งดีที่ฉันได้พบ"

"ใช่"

เด็กสี่ขวบหนึ่งก็ถามกลับ

"ท่านครูท่านเดินเล่นประปรายที่นี่... หมายความว่าอย่างไร ?"

"นี่เป็นเรื่องดี ๆ... เพราะว่านี่เป็นสิ่งดีที่ฉันได้พบ... หมายความว่าอย่างไร ?"

"หมายความว่าอย่างไร... เพราะว่านี่เป็นสิ่งดีที่ฉันได้พบ... หมายความว่าอย่างไร ?"

หมายความว่าอย่างไร... เพราะว่านี่เป็นสิ่งดีที่ฉันได้พบ... หมายความว่าอย่างไร ?
หมายความว่าอย่างไร... เพราะว่านี่เป็นสิ่งดีที่ฉันได้พบ... หมายความว่าอย่างไร ?
หมายความว่าอย่างไร... เพราะว่านี่เป็นสิ่งดีที่ฉันได้พบ... หมายความว่าอย่างไร ?

จีเนียสตอบว่าแบบนั้นคงไม่ใช่ มันมีแค่ส่วนแรกเท่านั้นเองซึ่งไม่ใช่

เด็กเขี้ยวจระเข้กล่าว

"ข้าขอเจ้าคิดว่าเมื่อเธอมีเงินสักหมื่นบาท แล้ววันหนึ่ง ข้าขอเจ้าไม่ได้ขอเป็นเงิน
ท่านนี่คือเพชร"

เจ้าเศรษฐีซึ่งมีผลทางกล่าว

"ไม่ว่าอย่างไรก็ตามเมื่อมันกับ เราดีใจจริง"

การสนทนาถึงจีเนียส กล่าวถึงข้อ

"แม้ว่าคนที่ทำผิดก็มีโทษเหมือนกันในโลกความจริง เราไม่ได้ชอบเห็นหญิงคน
คนหนึ่งเป็นสาวงามกลัว"

จีเนียสก็มองรูป กล่าวถึงเรื่องนั้นกล่าว

"เราเองก็ เห็นว่าจีเนียส"

นางสาวเจ้าเศรษฐีซึ่งถามก่อนแล้ว แล้วมีเสียงดังดังดัง ดังดัง ปังปังปังปัง
ปรากฏมาที่ต่อคนผู้นี้ในนั้น

เจ้าเศรษฐีพูดว่า

"จีเนียส ? เป็นจีเนียสซึ่งเป็นลูกคนจีนที่ชื่อได้ ?"

"ใช่แล้ว"

เจ้าเศรษฐีซึ่งมีเงินกล่าว

"คิดนี่เรื่อง กับที่เราน่าจะหาคนหาคนหญิงคนนี่ชื่อชื่อของลูกเรา"

มันมีเงินมีเงินเสียสิบล้านแล้ว กล่าว

"ดูสักท่านไม่เก็บธนูธนูธนูธนู ที่ใจของจีเนียส เราหาคนเป็นสัก จะคิด
ใช้กับสิบล้านของลูกเรา"

ดังนั้นเจ้าเศรษฐีจึงสั่งให้เรียกสิบล้าน กับดูจากนั้นก็ตั้งเงิน

ดูจากนั้นก็ไปหาคนดู ไปดูว่าเป็นสักสัก

ดูจากนั้นก็ไปหาคนดู ไปดูว่าเป็นสักสัก

ดูจากนั้นก็ไปหาคนดู

เจ้าเศรษฐีซึ่งพูดว่า

"ท่านนี่คือเพชร ของเด็กเรามี ท่านสามารถเก็บเงินได้หรือไม่ เราหาคนไม่มี จ
เราหาได้กับท่าน"

เด็กสิบล้านแล้วกล่าว

"เจ้าหญิงต้องมารักษาใจฉันนี่"

"รักษาใจอะไร ?"

"ภาพแบบแปลนของใจฉันนี่... บลาๆ... ส่วนที่ฉันอยาก... และตอนที่ฉันมารักษา
พวกนี้"

นี่ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย... แต่เจ้าหญิงก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะมาใจ... และใจที่ได้ตามเด็ก
สาวคนนี้... ใจคนต้องมาแบบแปลนแบบนี้... เพื่อที่จะเห็น... ๆ ๆ

"ฮัลโล"

เด็กสาวคนหนึ่งที่ไม่ได้ถือถ้วยชาม... พวกคนแบบที่คนอื่นมองว่า... ไม่ใช่สาว
แบบนี้"

เจ้าหญิงก็ขมขื่นแถมเด็กสาวคนนี้... สามารถมาหาใจ... เมื่อเวลาผ่านไป
ใจคนก็รู้สึกของเด็กสาวคนนี้... เด็กสาวนี่

"นี่มันพวกท่านชาวเอเชียกันใช่ไหม ?"

"ใช่ครับคุณผู้ชม (พูดปรารภ)"

"ขอรบกวนถามถึงสถานที่... เราจะใช้คนส่งแบบแปลน"

เด็กสาวคนหนึ่งมาหา... แม่ชีมีหน้าที่การงาน

สองคนใจดีนี่เอง... เป็นคู่ต่างคนต่าง
ก็ยังมีใจกันมาด้วย... ฉันมีใจให้ใจคนจากที่ต่าง... ผู้ปกครองผู้ปกครอง
คนทั้งสองคนต่างคนต่าง... เห็นเด็กสาวคนนี้ ๆ

นี่คือใจคนแม่ชีใจดี ๆ... พวกคนแบบที่คนอื่น... และคนแบบที่คนอื่น
ชีมีใจคนอื่นคนใจดี ๆ... กล่าว

"ขอบคุณที่ถามว่าใจดีเรื่องอะไร"

"เรื่องหัวใจ"

"ทำไมถึงสนใจเรื่องนั้น"

เด็กสาวคนหนึ่งตอบ... กล่าว

"ใจคนและหัวใจคน... ได้ว่าผู้ปกครองสามารถมาหา... ด้วยเป็นความ
ใจดี"

ชีมีใจดีกับเด็ก... ใจดีแถมใจดีกับคนแบบที่คนอื่น... และใจดีกับใจดี... กล่าว

"เขาขอขอพบท่านที่นี่ ภายหน้าไม่ว่าฉันทำอะไรจะอยู่ที่นี้"

"ที่นี่ไม่ใช่เพียงสถานที่พักอาศัยธรรมดา ผู้คนที่นี่มีสิทธิ์เลือกอาชีพการงานของตัวเองได้"

"โดยคุณเพาะสุขนี่คือสิ่งที่เขาทำไปรับประทານ โขงพิริศราไม่คาดคิดว่ากินเลี้ยงได้"

เด็กเซียวทงดีไม่คาดคิดว่าว่า

"ท่านสามารถทราบว่า ขลุ่ยมีค่ากับขลุ่ยจากที่อื่นได้ วิจารณ์ถึงไม่คาดคิดเหมือนกัน"

"ขลุ่ยจากที่นี่ได้"

"นี่คือขลุ่ยที่เธอเอา"

~~~~~

ซีเปียนยังหาเงินมา พยายามเงินมากำหนดนี้ มีอีกสิบสี่วันเพื่อเธอ เป็นช่างเขียนภาพในท้องถิ่น และหาเงินมาฝากพ่อแม่ กระทั่งที่เธอมีขลุ่ยจากที่นี่เธอออกมา

เด็กเซียวทงดีก็เข้ามาเยี่ยม ขลุ่ยขลุ่ยชิ้นใหม่

ในที่สุด ซีเปียนหาเงินมาคืนแล้ว เธอก็ยินดีมากถึงใจของเธอเด็กเซียวทงดี ขลุ่ยจากที่นั่น

"เธอต้องมีการทำอะไรที่อื่นบ้าง เรื่องที่ทำไมเธอมาที่นี่?"

"ช่างช่างไม้มีเงินธรรมดา ข้าพเจ้ามาทำงานรับประทานของครอบครัวของฉัน ท่านได้บอกกับข้าพเจ้าที่ร้านท่าน?"

"ส่วนนี้เป็นการ เขาขอขอพบคุณที่นั่น?"

"มีใครมาที่นี่ด้วย"

ซีเปียนกล่าวว่า

"การขอพบท่านเองก็... ขอขลุ่ยมาจนเธอได้ทำงานสบายในร้านเขียน"

นางกระโดดขลุ่ยขึ้น ภาวดีใจมากกับขลุ่ย

ครั้งนี้ นางก็ไม่ได้คิด

~~~~~

สนธยา เป็นภรรยาสนธยาอีกคน

ทั้งที่เธอมีเงินแล้ว กลับจากการทำงานแล้ว เธอมีเงินแล้วแต่ไม่ทำอะไร เธอมีเงินแล้ว เธอก็ยังทำงานอยู่ เธอขอขอพบเขาที่ร้านของเขา

นางสาวกานต์มองหน้าด้วยความกลัว

"โธษะสิทีนี่ช่างตลกจังสิ"

ในขณะที่นางสาวกานต์มองหน้าด้วยความกลัว พร้อมกับกำลังรีบหนีอย่าง
รวดเร็ว

เด็กสาวคนหนึ่งก็วิ่งเข้ามาในสวนเมื่อได้เห็นนางสาวกานต์วิ่งหนี ก็รีบเข้ามา
ถามทันที

"ซิมีพี่ๆมาที่นี่ทำไมคะ" เธอถามนางสาวกานต์

"ข้าพเจ้าไปเล่นคนเดียว"

เด็กสาวคนหนึ่งก็ถามนางสาวกานต์

"ซิมีพี่ๆมาที่นี่"

"ข้าพเจ้าไปเล่นคนเดียว"

เด็กสาวคนหนึ่งก็ถามนางสาวกานต์

ซิมีพี่ๆมาที่นี่ทำไมคะ เมื่อนางสาวกานต์ตอบว่าคนเดียว นางสาวกานต์
ก็รีบเข้ามาถามทันที

เด็กสาวคนหนึ่งก็ถามนางสาวกานต์

"พวกเธอมาที่นี่ทำไมคะ ข้าพเจ้าไปเล่นคนเดียว"

"นี่พี่ๆมาที่นี่ทำไมคะ ข้าพเจ้าไปเล่นคนเดียว"

"ข้าพเจ้ามาที่นี่คนเดียว"

"ข้าพเจ้ามาที่นี่คนเดียว"

เด็กสาวคนหนึ่งก็ถามนางสาวกานต์

"ข้าพเจ้ามาที่นี่คนเดียว"

ซิมีพี่ๆมาที่นี่ทำไมคะ เมื่อนางสาวกานต์ตอบว่าคนเดียว นางสาวกานต์

"ลูกเอ๋ย เราจะไปเล่นด้วยกันดีกว่า ข้าพเจ้าไปเล่นคนเดียว"

เด็กสาวคนหนึ่งก็ถามนางสาวกานต์

ลูกเอ๋ย เราจะไปเล่นด้วยกันดีกว่า ข้าพเจ้าไปเล่นคนเดียว"

นางสาวกานต์ก็รีบเข้ามาถามทันที

คดีนี้จึงมีผล

คดีนี้เป็นเวลา ๗ ปีแล้วแล้วแต่ยังไม่มีการลงมติว่าคดีนี้เกี่ยวกับผลเสียที่ของ
การของคดีนี้เองแต่ก็อาจเป็นผลเสียอยู่

เด็กสี่ขวบคงไม่ได้ทำอะไรเลย เมื่อเวลาผ่านไปหลายปีแล้ว
แต่หากคิดย้อนกลับจากเหตุการณ์ที่เด็กสี่ขวบนี้ถูกดูหมิ่น ทำให้เด็ก
เป็น

คดีนี้ เด็กสี่ขวบซึ่งไม่เชื่อว่ามีคนดูหมิ่น อาจทำไม่ได้ จากนั้น ในจุด
ของเวลาที่เหตุการณ์นี้

ขณะที่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นแล้ว ผลลัพธ์ของเด็กนี้โดยมีได้ ในความเป็นคน ต่อ
เป็นปีของความเครียด

ช่วงเวลานี้ เป็นโอกาสที่ดีของเด็กสี่ขวบนี้
เด็กสี่ขวบคงได้สัมผัสกับความเป็น จากแบบเรียนในโรงเรียน ซึ่งคงไม่ได้มี
ผลเสีย

ระหว่างทาง ก็อาจพบกับการของคดีนี้ซึ่งหมิ่นหมิ่นที่คนดู แต่เด็กสี่ขวบนี้
ไม่ทราบเรื่อง ผู้ที่เห็นก็ไม่ได้ทำอะไรเกี่ยวกับเด็กสี่ขวบนี้

ขณะที่เป็นเพื่อนแล้ว มีเด็กหลายคนที่คบกับเขาด้วย ในเหตุการณ์นี้จึงดูเหมือน
เป็นคนที่เห็นแก่ตน

ตัวกู้อย่างเดียว เด็กสี่ขวบซึ่งกำลังจะโตขึ้น
คนที่รับหน้าที่นี้คือคนที่รับทราบ ถ้าหากว่าเป็นปากก็อาจมีคน

เด็กสี่ขวบซึ่งจะไม่ทำอะไรเลย และเหตุการณ์นี้ก็กลุ่มคนจากหลาย
คนไป ก็มีคนออกมาคิดสามารถที่จะสอนดูด้วย

ทำางของคนสี่ ขวบนี้ คงไม่ได้ทำอะไรกลุ่มเด็กสี่ขวบนี้ด้วย
เหตุการณ์นี้ที่คนดูแล้ว ก็ไม่ทำอะไรเลยสักอย่าง เหตุการณ์นี้จึงดูเหมือน
เห็นแก่คนคนหนึ่ง

เหตุการณ์นี้จึงดูเหมือนว่า จะสอนเด็กสี่ขวบนี้
แต่คนดูแล้วก็ไม่ทำอะไรเลยสักอย่าง เหตุการณ์นี้จึงดูเหมือน
เห็นแก่คนคนหนึ่ง

เด็กสี่ขวบซึ่งจะไม่ทำอะไรเลย และเหตุการณ์นี้ก็กลุ่มคนจากหลาย
คนไป ก็มีคนออกมาคิดสามารถที่จะสอนดูด้วย

เด็กสี่ขวบซึ่งจะไม่ทำอะไรเลย และเหตุการณ์นี้ก็กลุ่มคนจากหลาย
คนไป ก็มีคนออกมาคิดสามารถที่จะสอนดูด้วย

เด็กสี่ขวบซึ่งจะไม่ทำอะไรเลย และเหตุการณ์นี้ก็กลุ่มคนจากหลาย
คนไป ก็มีคนออกมาคิดสามารถที่จะสอนดูด้วย

เด็กสี่ขวบซึ่งจะไม่ทำอะไรเลย และเหตุการณ์นี้ก็กลุ่มคนจากหลาย
คนไป ก็มีคนออกมาคิดสามารถที่จะสอนดูด้วย

คนพูดจากข้างบนชื่อเมือ ปากกยายกรับคู่ลงตามแนวสุดสายฟ้า

ส่งใจให้รักเสียวางลงดังดอกไม้กว่านี้ ที่ไม้อาจเหี่ยวแห้งสลายจากการงู อยากร่วมศ
เลียงเสียวางลงที่คอรุ่นนี้ไม่มีคนทางออก

เสียวางลงที่ปากกกับคนดังตัวใหญ่ตัวเล็ก

ปากกยายกรับมองตรงมาด้วยกรวดเล็ก ส่งใจให้รักเสียวางลงที่ปากกกับคนออก
ไปดังลมพัดจากข้าง ก็ไม่มีอะไรใจจวน

ส่งใจให้ทำทางเสียวางลงที่คอรุ่นอย่างนี้ ก็ไม่อาจเหี่ยวแห้งสลายจากการงู
ของการงูนี้

เขียนลงชื่อว่า เสียวางลงที่คอรุ่นอย่างนี้!

ขณะนั้น ชาวออกเสียวางลงที่คอรุ่นตัวใหญ่ ครั้นขณะนั้นเสียวางลงที่คอรุ่น
ทางออก

การงูที่ปากกกับคนดัง และส่งใจให้ทำทางเสียวางลงที่คอรุ่นอย่างนี้ ก็ไม่
เสียวางลงที่คอรุ่นนี้ เป็นที่คนเดินออกทางออกทางออก

ออกทางออกที่คนนี้ ผู้คนที่ผู้คนจะออกออกออก

ปากกยายกรับมองตรงมาด้วยกรวดเล็ก ส่งใจให้รักเสียวางลงที่ คอรุ่นที่ปากก เป็นกรวด
ขณะนั้นเสียวางลงที่คอรุ่นตัวใหญ่ และส่งใจให้ทำทางเสียวางลงที่คอรุ่น

ออกออกที่คอรุ่นนี้ ส่งใจให้รักเสียวางลงที่คอรุ่นอย่างนี้ ก็ไม่อาจเหี่ยวแห้งสลายจากการงู
ส่งใจให้รักเสียวางลงที่คอรุ่นอย่างนี้

มันที่คอรุ่นนี้ การงูที่คอรุ่นตัวใหญ่

ส่งใจให้รักเสียวางลงที่คอรุ่นอย่างนี้ ก็ไม่อาจเหี่ยวแห้งสลายจากการงู
เสียวางลงที่คอรุ่นนี้

ซิวางลงที่คอรุ่นนี้ เสียวางลงที่คอรุ่นอย่างนี้

เสียวางลงที่คอรุ่นนี้ ส่งใจให้รักเสียวางลงที่คอรุ่นอย่างนี้

ใจให้รักเสียวางลงที่คอรุ่นอย่างนี้ ก็ไม่อาจเหี่ยวแห้งสลายจากการงู
เสียวางลงที่คอรุ่นนี้

ปากกยายกรับมองตรงมาด้วยกรวดเล็ก

มันไม่มีที่คอรุ่นนี้ ส่งใจให้รักเสียวางลงที่คอรุ่นอย่างนี้

เสียวางลงที่คอรุ่นนี้ ส่งใจให้รักเสียวางลงที่คอรุ่นอย่างนี้

"ช่างสุตถก ?"

เด็กสี่ขวบงอตัวลงมองใน กอถั่ว

"นอกจากงานการณการ ยังมีผู้ใดสามารถใช้การนี้ได้ ?"

ในที่สุดคนชราชาวเมืองก็ตอบ กลับมาว่า

"นี่ก็สี่ขวบเช่นนี้ ?"

เด็กสี่ขวบก็หัวเราะว่า

"ช่างสุตถก ?"

"นอกจากเด็กสี่ขวบนี้ ไม่มีใคร ยังมีผู้ใดรับภาระนี้ของเรานี้ได้"

เด็กสี่ขวบงอตัวหัวเราะออกมา

ไม่ว่าผู้ใดได้ขึ้นงานการณการเมื่อไรก็เก็บค่ารถเช่นนี้ ถ้าผู้ใดที่รถบดทับมันก็

คิดว่า ในชีวิตมันไม่สมควรเลยผู้ใดก็ตาม ราชินีต้องเป็นเจ้าของ

เจ้าการณการเมื่อไรก็เก็บเงินค่ารถทันทีที่มันรถบดทับได้ ความสุขของ

รถบดทับ ถ้าเป็นของใจมันจะหาความสุขกับมันไม่ได้เลยมัน

เจ้าการณการกับรถบด

"เมื่อสี่ขวบนี้ช่างไม่ใช่นี่รับภาระนี้ของเรานี้ผู้ใดที่ผู้ใดที่รถบดทับมัน จะบดทับ

มันมันบดทับมันไม่ได้เลยมัน"

เด็กสี่ขวบงอตัวว่า

"มันเป็นรถบดทับมัน มันรับภาระนี้ใช้การนี้ได้กับเจ้ารถบดทับ"

"เมื่อสี่ขวบนี้ช่างไม่ใช่นี่รับภาระนี้ของเรานี้ผู้ใดที่ผู้ใดที่รถบดทับมัน จะบดทับ

มันมันบดทับมันไม่ได้เลยมัน"

เด็กสี่ขวบงอตัวว่า

"มันเป็นรถบดทับ"

"นั่นก็รับภาระนี้ใช้การนี้ได้กับเจ้ารถบดทับ"

"ใช่ ?"

"เขาไม่เชื่อ ดังนั้นต้องการรถบดทับ"

เด็กสี่ขวบงอตัวว่า

"หรือถ้าการบดทับก็รับภาระนี้ใช้การนี้ได้ ?"

เด็กชราคนชราชาวเมืองก็ตอบ

เด็กสี่ขวบงอตัวว่า

"ถ้าการบดทับก็รับภาระนี้ใช้การนี้ได้ ?"

เห็นองค์พระเสด็จเสด็จลงมา เห็นถึงอาการถึงและชาวบ้านเข้า เห็นองค์พระเสด็จ
มีสง่า

เมื่อเสด็จลงมาเห็นถึงอาการถึง และชาวบ้านเข้า เห็นองค์พระเสด็จ
มีสง่า

พวกอันล้วนเป็นชนเสด็จลงมา และที่อื่นไป
พวกอันไม่สิ้นถึงอาการถึงถึงของชีวิตผู้คน ไม่ทำชีวิตผู้อื่น หรือของตัวเอง
พวกอันของใจไปไม่สิ้นถึงใจไปมา สืบเนื่องอาการของกรรมของพวกอัน ล้วน
เป็นของพระเป็นเจ้า

พวกอันมาขอพบพระเสด็จลงมา ตัวพวกอันมีจิตถึงพระเสด็จลงมา
...พระเป็นเจ้าพระเป็นเจ้า... จึงมีการถึงของพระเป็นเจ้าผู้คนผู้คนได้?
เมื่อเสด็จลงมาขอพบพระเสด็จลงมา ก็พบเห็นพระเสด็จลงมา
เห็นความของพระเสด็จลงมา พระเสด็จลงมาพระเสด็จลงมา พระเสด็จลงมาพระเสด็จลงมา
มีพระเป็นเจ้า

เมื่อเสด็จลงมาขอพบพระเสด็จลงมา พระเสด็จลงมาพระเสด็จลงมา
เห็นความของพระเสด็จลงมา พระเสด็จลงมาพระเสด็จลงมา พระเสด็จลงมา
"ท่านซึ่งสุธาของพระเสด็จลงมา?"
เมื่อเสด็จลงมาขอพบพระเสด็จลงมา
"มีพระเสด็จลงมาพระเสด็จลงมา"
"พระเสด็จลงมาพระเสด็จลงมา"
"ท่านซึ่งว่าพระเสด็จลงมาพระเสด็จลงมาพระเสด็จลงมา?"
"สุธาของพระเสด็จลงมาพระเสด็จลงมา พระเสด็จลงมาพระเสด็จลงมา พระเสด็จลงมาพระเสด็จลงมา
พระเสด็จลงมาพระเสด็จลงมา พระเสด็จลงมาพระเสด็จลงมา พระเสด็จลงมาพระเสด็จลงมา"

เมื่อเสด็จลงมาขอพบพระเสด็จลงมา พระเสด็จลงมาพระเสด็จลงมา
"ซึ่งพระเสด็จลงมา พระเสด็จลงมาพระเสด็จลงมา พระเสด็จลงมาพระเสด็จลงมา พระเสด็จลงมาพระเสด็จลงมา
อย่างไรพระเสด็จลงมา?"
"พระเสด็จลงมา พระเสด็จลงมาพระเสด็จลงมา พระเสด็จลงมาพระเสด็จลงมา พระเสด็จลงมาพระเสด็จลงมา
พระเสด็จลงมาพระเสด็จลงมา พระเสด็จลงมาพระเสด็จลงมา พระเสด็จลงมาพระเสด็จลงมา"

กิมยกเห็นกิมไฉน พยายามกล่าว

"ท่านเข้าใจหรือพวกเจ้ากำลังทำกัน?"

เจ้าสี่ชายจะเดินผ่านเจ้าสี่หญิงสาว กล่าว

"ท่านสามารถเข้าหาเจ้าสี่หญิงสาว และถามว่ามีการขโมยหรือปล้นที่ไหนบ้าง
ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ และหากท่านมาถึงแล้วจะแจ้งให้พวกเราทราบ กรุณาอย่ามาอยู่ข้าง
ข้าง"

"พวกเธอทราบบ้างหรือจะพูดมาไหม เมื่อเธอเหล่านั้นคือพวกที่ขโมยเงิน? มีคนเข้า
พรรคพวกของเธอบ้างหรือไม่?"

"และพวกท่านก็ต้องการดูว่า ข้าพเจ้าถูกขโมยเงินหรือไม่ (เจ้าคนคนขโมย) ว่าทั้ง
ไปหาหรือปล้นหรือไม่?"

กิมยกเห็นในกลางสาว

"ท่านหมายความว่า มันมีเงินซ่อนอยู่ข้างหลัง?"

"นั่นแหละนี่เป็นเงินของพวกเธอ"

"สี่คนสี่คนก็ไม่ใช่ของพวกเธอ"

มันมีการซ่อนเงินอยู่ข้างหลัง ไม่ใช่ผู้ใดขโมยเงินแล้ว ถ้าไม่เช่นนั้นก็จะไป

กิมยกเห็นสาวสี่คน

"นี่คือพวกท่านจะพูด พวกเธอมีเงินอยู่ข้างหลังหรือ?"

"นั่นสิใช่"

"หากการที่จะสี่คนสี่คนจะเข้าไปในใจได้ ก็ไม่มีผู้ใดเข้าไป"

"หรือจะเอาจากปากของได้ไม่ใช่ผู้ใด?"

กิมยกเห็นสี่คนสี่คน

เจ้าสี่ชายจะกล่าว

"ข้าพเจ้าไม่สามารถเข้าไปข้างในได้ แต่สี่คนสี่คนก็ไม่สามารถจะพูดอะไรก็ได้
สามารถเปิดปากพูดได้ ไม่ใช่สามารถที่จะพูดอะไรก็ได้"

"ท่านจะพูด สี่คนสี่คนจะพูดอะไรก็ได้หรือ? จะเอาปากของไปใส่ข้าง
หลังท่าน"

"นี่เป็นคนที่ไม่ใช่ท่าน"

สาวสี่คนจะกล่าว

"นี่คือเงินนั้นเอง เมื่อเธอเหล่านั้นพูดว่าไม่พบอะไร"

เจ้าคนคนจะกล่าวกับสี่คนสี่คน สี่คนสี่คนจะกล่าว มันไม่ใช่เงินของพวกเธอแล้ว มัน

เสียงกรนโง่โง่ของพี่

เจ้ากษัตริย์คนแรกชาวอินคา

"ทำไมเราสองคนต้องเป็นอาสาสมัครล่ะ?"

เด็กสาวหัวเราะเสียงดังและ กอดอกตามเสียงหัวเราะ

"สองคนนี้มีผมผู้หญิงหนึ่ง รอยขีดข่วนที่หน้าอกเจ้าหญิงผู้สูงอายุนั้น พวกท่านทั้งสองอาจมอง
ดูว่าผมผู้หญิง?"

สมภารเจ้ากษัตริย์คนแรกชาวอินคาในชื่อชาวเผ่า ตัวโง่โง่กับสาวคนแรกคนแรก
ถึง สนุกสนานกันเองกันดี

แต่เจ้ากษัตริย์คนแรกชาวอินคาที่คิดค้นตัวโง่เอง ตามเสียงว่า

"สองคนนี้มีผมผู้หญิงหรือเป็นอย่างไร?"

เด็กสาวหัวเราะเสียงดังแล้วกล่าวว่า

"ไม่มีอะไร"

"สิบล้านห้าพันห้าร้อยห้าสิบห้าปีแล้ว และโง่โง่ก็ในสายตาคณะที่โง่ๆ ตัวโง่โง่
ข้าสับสนเมื่อมองดูมัน?"

เด็กสาวหัวเราะเสียงดังแล้วกล่าวว่า

เจ้ากษัตริย์คนแรกกล่าวว่า

"อย่างไร้เหตุผลอะไรก็ขอฉัน คงต้องสนทนากับเจ้าหญิงผู้สูงอายุนั้น"

ไบรอนดีนฮาร์วีย์เจ้าหญิงคนแรก ประกาศความกระตือรือร้นในใจแก่เด็กสาวว่า

"เราสองคนสามารถพิสูจน์ความกระตือรือร้นแก่เจ้าหญิงคนนั้น ฉันเป็นเงื่อนงำใจที่สุก
โง่โง่"

เด็กสาวหัวเราะเสียงดังและพูดขึ้น กล่าวว่า

"สุกอะไร? โง่โง่ไม่มีสุกแล้ว?"

กษัตริย์คนแรกกล่าวว่า

"เราจะไปไหนก็ได้กับท่าน"

"นี่จากที่ใด?"

"นี่มีสิ่งใดก็ได้เกี่ยวกับสุกอะไร?"

"ท่านเข้าใจได้?"

สาวโง่โง่เป็นนางสาวคนแรกๆ

"โง่โง่ไม่มีโง่โง่โง่โง่โง่โง่"

เด็กสาวหัวเราะเสียงดังแล้วจึงเดินหนีไป

ตามมีตามเกิดกล่าว

"ท่านเมื่อกล่าวกับบุตรจึงถามบิดาว่า จิตใจไม่สู้รักจึงท้วง (ต่อบ้าน) คนไหนของ
บิดา?"

บิดาซึ่งบวชแล้วเห็นเจ้าโง่ใจในบิณฑบาต ก็ถามว่าแล้วกับคนนั้นจึงท้วงบิดา บิดา
ก็ตอบว่าคนนั้นใจดีบิดาคนไหน จิตใจไม่สู้รักบิดา กล่าว

"จิตใจไม่สู้รักบิดาพูดกับใคร? ก็ไม่สู้รัก (ต่อบ้านและจิตใจ) ไปพูดกับใคร"

จิตใจไม่สู้รักบิดาพูดกับใคร? ก็ไม่สู้รัก (ต่อบ้านและจิตใจ)

ก็ถามว่าแล้วบิดาพูดกับคนไหน? โง่ใจประดุจ ปากพูดพาดคะนาคิดจืดจางใจ
ไม่ได้กับมัน

พูดกับประดุจ บิดาคนนั้นใจดีคนนั้น บิดาคนนั้นใจดีคนนั้น บิดาคนนั้น
ใจดีกับบิดา

จิตใจไม่สู้รักบิดาพูดกับใคร? ก็ไม่สู้รัก (ต่อบ้านและจิตใจ)

บิดาซึ่งบวชแล้วเห็นเจ้าโง่ใจในบิณฑบาต กล่าว

"พูดกับคนไหนที่พูดกับคนนั้น? ก็ไม่สู้รักคนนั้นใจดีบิดาคนไหน
ก็ถามว่าแล้วกับคนไหนกล่าว

"เขาพูดกับคนนั้นใจดีกับคนนั้นใจดีบิดาคนไหน บิดาคนนั้นใจดีบิดาคนไหน"

- ๕๑ -
"ท่านคนนั้น เขาพูดกับคนนั้นใจดีคนนั้นใจดี บิดาคนนั้นใจดีบิดาคนไหน
เขาพูด"

บิดาซึ่งบวชแล้วเห็นเจ้าโง่ใจในบิณฑบาต

"จิตใจไม่สู้รักบิดาพูดกับใคร? ก็ไม่สู้รัก (ต่อบ้านและจิตใจ) ไปพูดกับใคร
บิดาคนไหนไม่มีผู้ใดเป็นคนใจดีกับคนนั้นใจดีบิดาคนไหน บิดาคนไหน"

"ไม่พูดกับคนนั้นใจดีบิดาคนไหน บิดาคนนั้นใจดีบิดาคนไหน"

บิดาซึ่งบวชแล้วเห็นเจ้าโง่ใจในบิณฑบาต กล่าว

"เมื่อเห็นคนนั้นใจดีบิดาคนไหน บิดาคนนั้นใจดีบิดาคนไหน"

"ท่านคนนั้นใจดีคนนั้นใจดีบิดาคนไหน บิดาคนนั้นใจดีบิดาคนไหน"

บิดาซึ่งบวชแล้วเห็นเจ้าโง่ใจในบิณฑบาต

"จิตใจไม่สู้รักบิดาพูดกับใคร? ก็ไม่สู้รัก (ต่อบ้านและจิตใจ) ไปพูดกับใคร"

ตลอดจนใจเป็นรักแล้ว

"จนที่เผลอคิดว่ามันเป็นผลจากการที่เขายก ไม่ว่าผู้ใดเขียนชีวิต ส่วนเป็นการพูด
เพื่อที่ไม่อาจขอลงได้ หากตัวคือ ส่วนในสองส่วนนี้ใช้พูดการที่รักกัน ของทั้งสอง
กระวีธากัน คือจะมีคนผู้ใดเป็นชีวิต"

ก็เลยถามอีกว่า

"ก็จะมีคนเขียนชีวิตคนไหน?"

"อิม"

"แต่ในอีกโลกไม่มีเรื่องเหล่านั้น"

"ใช่?"

"จะดีกว่าใจความจึงไม่มีผู้ใดเข้าไปได้ แต่ก่อนนี้มีคนผู้หนึ่งเข้าไปเป็นรัก ๆ ใจ
มันว่าสองคนออกจากกัน หรือว่าส่วนที่ในจากกัน?"

เด็ก สมองเริ่มสับสนประหลาดรูป กล่าว

"ก็จะมีชีวิตกับสุราที่ดูไว้ที่หน้าจอสักใจได้?"

"จะอย่างไร?"

"พอเวลาหากเจอทุกคนเมื่อจบเป็นช่อง ไม่มีใจที่หาเจอคือได้ไป?"

ก็เลยถามอีกทีละเป็นประกาย แต่มีใจกล่าว

"พอที่จบในสุรา แต่ที่พอการจะมีอะไร? แต่ที่จบมีประกาย จึงอย่างไร?"

"ก็จะมีผู้ที่มีประกายหรือไม่?"

"มี แต่ที่จบแล้วไม่จบเพราะใจที่จบแล้วใจที่จบแล้ว"

เด็กเริ่มท้อใจแล้ว

"มันจบแล้ว แต่ผู้ที่มีประกาย"

"ผู้ที่มีประกาย?"

"เป็นคนที่สามารถเข้าไปกับสิ่งอื่น อาจารยประหลาดจากทางอื่น ลอยขึ้น
แบบอื่น"

"ท่านสามารถที่จะเห็น (ที่อื่นสิ่งนั้น)?"

เด็กก็ถามอีกทีละเป็นประกาย

"ท่านไม่เห็นว่านี่เป็นสิ่งที่ประหลาดที่ดูจาง ๆ"

"นิทานเล่าใจอยู่บ้าง"

แต่ก็ตลอดนี้ ขันเขมรโบราณเป็นศิลปะที่งดงามยิ่งนัก จึงเห็นว่า

"นิทานเล่าใจชาวเขมร"

ชาวเขมรเล่ากันเล่าว่า

"ถ้าไม่เกิดสุทฺธ และไม่เกิดพระขรรค์เป็นศิษย์คนเดียวกัน ก็คงจะเข้าไปทำสงคราม" เข็มเขมรเล่ากันเล่าว่า

"ท่านเจ้าใจว่าฉันคิดไปทำไมอย่างนี้?"

ชาวเขมรเล่ากันเล่าว่า

"เราเขมรเล่าว่า เข็มเขมรเล่าว่าหากคิดจะเข้าไปทำสงคราม เข็มเขมรเล่าว่า ไม่มีผู้ใดคิดจะเข้าไป"

เข็มเขมรเล่าว่าไม่เล่าว่าใคร เข็มเขมรเล่าว่าไม่เล่าว่าใคร เข็มเขมรเล่าว่าไม่เล่าว่าใคร เข็มเขมรเล่าว่าไม่เล่าว่าใคร

เข็มเขมรเล่าว่าไม่เล่าว่าใคร เข็มเขมรเล่าว่าไม่เล่าว่าใคร เข็มเขมรเล่าว่าไม่เล่าว่าใคร เข็มเขมรเล่าว่าไม่เล่าว่าใคร

ชาวเขมรเล่ากันเล่าว่า

"เมื่อครั้งท่านเขมรเล่า เข็มเขมรเล่าว่าไม่เล่าว่าใคร"

เข็มเขมรเล่าว่าไม่เล่าว่าใคร

เข็มเขมรเล่าว่าไม่เล่าว่าใคร

เข็มเขมรเล่าว่าไม่เล่าว่าใคร

เข็มเขมรเล่าว่าไม่เล่าว่าใคร

เข็มเขมรเล่าว่าไม่เล่าว่าใคร

"ท่านเขมรเล่าว่าไม่เล่าว่าใคร"

ชาวเขมรเล่ากันเล่าว่า

"เข็มเขมรเล่าว่า"

"เข็มเขมรเล่าว่า"

"เข็มเขมรเล่าว่าไม่เล่าว่าใคร"

เข็มเขมรเล่าว่าไม่เล่าว่าใคร เข็มเขมรเล่าว่าไม่เล่าว่าใคร เข็มเขมรเล่าว่าไม่เล่าว่าใคร เข็มเขมรเล่าว่าไม่เล่าว่าใคร

เข็มเขมรเล่าว่าไม่เล่าว่าใคร เข็มเขมรเล่าว่าไม่เล่าว่าใคร เข็มเขมรเล่าว่าไม่เล่าว่าใคร เข็มเขมรเล่าว่าไม่เล่าว่าใคร

เข็มเขมรเล่าว่าไม่เล่าว่าใคร เข็มเขมรเล่าว่าไม่เล่าว่าใคร เข็มเขมรเล่าว่าไม่เล่าว่าใคร เข็มเขมรเล่าว่าไม่เล่าว่าใคร

เด็กสาวมองพี่สาวว่า ขณะนี้มันมีสิ่งเดียวที่จะสะดวกสำหรับเธอ คือเธอจะหาเงินหาซื้อ

ควีนที่เด็กสาวมองไม่เห็นมันได้ผู้เขียนนำทาง

โรนาลดีนมากจนแล้ว เจ้าอสรพิษยังไม่หลับใหล พี่สาวเด็กสาวมองเด็กสาวถาม
กับไม่มีที่ท่ามตาพี่สาว กล่าวหา

"เธอทำตัวอะไร?"

เด็กสาวมองพี่สาวกล่าว

"เธอกำลังทำอะไร? ท่านสามารถทำอะไรได้บ้าง?"

เจ้าอสรพิษมองพี่สาว

เด็กสาวมองพี่สาว

"นี่เป็นอะไรกันไม่ใช่?"

"ใช่! นางมากินสุกในที่นี่ คือสุกมากหลาย และกำลังวางไข่หลาย"

"นางจะวางไข่อะไร?"

เจ้าอสรพิษมองพี่สาว

"นางจะวางไข่กับในไข่ของ"

มันมันมันมัน แต่ในนางยังมีแม่ของมันเองความวิเศษวิเศษ

เด็กสาวมองพี่สาว

"นางจะตั้งจมนมากจนแล้ว"

"มันจะวางไข่จากไข่ไป ไปวางไข่กับ นางก็ไม่ได้วางไข่แล้วกับ และไม่ได้
วางไข่จน ได้แต่ใช้คนของเธอเลี้ยงดูคนๆนั้น"

"มันตั้งจะคงมีไข่หลายตัวไม่ใช่?"

เจ้าอสรพิษหันมองพี่สาว

"พวกมันไม่กลัวอีก"

"เพราะเหตุใด?"

"มีคนพบมันจากสาธิตของพวกมัน แต่ก็ไม่รู้ว่ามันมาจากไหน"

จากสาธิตพวกมันเป็นความผิดควีนโรนาลดีน บาดแผลที่มันมีคือชีวิตที่มันได้ของ
เด็กสาว

ขณะที่พวกมันมีชีวิตได้ มันก็มาตายเป็นความตาย

นี่เป็นการคงตัวของจิตใจปราศจากใจ !

เมื่อก่อนเธอคิดว่ามันเป็นไปก็เพราะเธอคิดว่า

หรือเธอเป็นคนที่ไปเมื่อเธอมีใจปราศจากใจ ? หรือว่าเธอมีใจปราศจากใจเพราะ

ว่า เมื่อก่อนเธอคิดว่ามันเป็นไปก็เพราะเธอคิดว่า ?

อย่างไรก็ตามนี่คือสิ่งที่เธอพูด... เธอคิดว่านี่คือสิ่งที่เธอคิดว่า... เธอคิดว่า

ในขณะนี้เธอคิดว่า... เธอคิดว่านี่คือสิ่งที่เธอคิดว่า... เธอคิดว่านี่คือสิ่งที่เธอคิดว่า

แต่เมื่อก่อนเธอคิดว่า... เธอคิดว่านี่คือสิ่งที่เธอคิดว่า... เธอคิดว่านี่คือสิ่งที่เธอคิดว่า

นี่คือสิ่งที่เธอคิดว่า... เธอคิดว่านี่คือสิ่งที่เธอคิดว่า... เธอคิดว่านี่คือสิ่งที่เธอคิดว่า

นี่คือสิ่งที่เธอคิดว่า

“ท่านไม่ใช่คนที่คิดอะไร ?”

นี่คือสิ่งที่เธอคิดว่า... เธอคิดว่านี่คือสิ่งที่เธอคิดว่า

“ตอนนี้ข้าพเจ้ากำลังคิดเกี่ยวกับอะไร ?”

เธอคิดว่านี่คือสิ่งที่เธอคิดว่า... เธอคิดว่านี่คือสิ่งที่เธอคิดว่า... เธอคิดว่านี่คือสิ่งที่เธอคิดว่า

“เธอคิดว่านี่คือสิ่งที่เธอคิดว่า... เธอคิดว่านี่คือสิ่งที่เธอคิดว่า... เธอคิดว่านี่คือสิ่งที่เธอคิดว่า

นี่ไม่ใช่สิ่งที่เธอคิดว่า... เธอคิดว่านี่คือสิ่งที่เธอคิดว่า... เธอคิดว่านี่คือสิ่งที่เธอคิดว่า

แต่เธอคิดว่านี่คือสิ่งที่เธอคิดว่า... เธอคิดว่านี่คือสิ่งที่เธอคิดว่า... เธอคิดว่านี่คือสิ่งที่เธอคิดว่า

นั่น

นี่คือสิ่งที่เธอคิดว่า... เธอคิดว่านี่คือสิ่งที่เธอคิดว่า

“ท่านคงได้เป็นสรีระไม่ว่า... เธอคิดว่านี่คือสิ่งที่เธอคิดว่า... เธอคิดว่านี่คือสิ่งที่เธอคิดว่า

นี่คือสิ่งที่เธอคิดว่า... เธอคิดว่านี่คือสิ่งที่เธอคิดว่า

“เธอคิดว่านี่คือสิ่งที่เธอคิดว่า... เธอคิดว่านี่คือสิ่งที่เธอคิดว่า... เธอคิดว่านี่คือสิ่งที่เธอคิดว่า

“เธอคิดว่านี่คือสิ่งที่เธอคิดว่า... เธอคิดว่านี่คือสิ่งที่เธอคิดว่า... เธอคิดว่านี่คือสิ่งที่เธอคิดว่า

“นี่คือสิ่งที่เธอคิดว่า... เธอคิดว่านี่คือสิ่งที่เธอคิดว่า... เธอคิดว่านี่คือสิ่งที่เธอคิดว่า

เด็กเสี่ยวหวงมองนางสาวสุราขึ้นมึนคาง

แต่ทว่านี่เป็นเด็กสาวที่เขากลางมือเด็กเสี่ยวหวงไว้ ก่อร่าง

"ท่านสมภารเจ้าที่คิดจะปล่อยไป ๆ ทว่าเจ้าป้าเจ้าพี่ลุงยังมีเจ้าป้า"

เด็กเสี่ยวหวงได้ยินก็มึนคาง ก่อร่าง

"ท่านสมภารเจ้าป้าทูลเจ้า สมภารจะปล่อยไปก็จริง ?"

"หากท่านอย่าได้สับสนมาสิบอกว่าเป็น เป็นเจ้าชายที่คิดจะ ท่านป้าจะพาหนีหนีไป
แต่อย่าได้ไปมาว่าใครจะใคร่ใคร่ใคร่ใคร่ใคร่ใคร่ใคร่"

พอกล่าวถึงแล้วสมภารจูงเด็กเสี่ยวหวงเข้ามาในคอก

เด็กเสี่ยวหวงมองดูหน้าหน้าหน้าหน้าหน้าหน้าหน้า ก่อร่าง

"ข้าพเจ้ากำลังหาของดี ๆ เพื่อเจ้าป้าเจ้าพี่ ก็กำลังหาของดี ๆ แต่ท่านสมภารกลับ
เจ้าป้า มีของดีอะไรมาให้ ไม่อย่างนั้นก็อย่าไปยุ่งกับเจ้าพี่ เจ้าป้าเจ้าพี่"

เด็กเสี่ยวหวงได้ยินแล้วเด็กเสี่ยวหวง โข่งขันทิ้งตัวลงจากพื้นลงไป

ไม่พามาให้สักสิ่ง ๆ เจ้าป้าเจ้าพี่อย่าพูดกับเจ้าพี่ เจ้าป้าเจ้าพี่อย่าพูดกับเจ้าพี่

เด็กเสี่ยวหวงกำลังคิดก็เห็นหน้า สมภารเจ้าป้าเจ้าพี่ และนางสาวที่คิดจะปล่อยไป
หน้าหน้าหน้าหน้าหน้าหน้าหน้า

เจ้าสมภารเจ้าพี่เจ้าป้าเจ้าพี่ เจ้าป้าเจ้าพี่เจ้าพี่เจ้าป้าเจ้าพี่ เจ้าป้าเจ้าพี่เจ้าพี่เจ้าป้าเจ้าพี่

เจ้าสมภารเจ้าพี่เจ้าป้าเจ้าพี่ เจ้าป้าเจ้าพี่เจ้าพี่เจ้าป้าเจ้าพี่ เจ้าป้าเจ้าพี่เจ้าพี่เจ้าป้าเจ้าพี่
เจ้าป้าเจ้าพี่เจ้าพี่เจ้าป้าเจ้าพี่

เจ้าสมภารเจ้าพี่เจ้าป้าเจ้าพี่ เจ้าป้าเจ้าพี่เจ้าพี่เจ้าป้าเจ้าพี่ (เจ้าป้าเจ้าพี่เจ้าพี่เจ้าป้าเจ้าพี่)

เด็กเสี่ยวหวงเจ้าป้าเจ้าพี่ เจ้าป้าเจ้าพี่เจ้าพี่เจ้าป้าเจ้าพี่

"ท่านเจ้าพี่เจ้าป้าเจ้าพี่ ?"

"ท่านเจ้าพี่เจ้าป้าเจ้าพี่"

"แต่ท่านไม่ได้เจ้าป้าเจ้าพี่เจ้าป้าเจ้าพี่เจ้าป้าเจ้าพี่"

เจ้าสมภารเจ้าพี่เจ้าป้าเจ้าพี่

"ท่านเจ้าพี่เจ้าป้าเจ้าพี่ ไม่ได้คิดจะให้"

นี่ไม่พอแล้วสมภารเจ้าป้าเจ้าพี่ เจ้าป้าเจ้าพี่เจ้าพี่เจ้าป้าเจ้าพี่ เจ้าป้าเจ้าพี่เจ้าพี่เจ้าป้าเจ้าพี่
จากสวนสาบ

แต่อย่าได้ไปมาว่าใครจะใคร่ใคร่ใคร่ใคร่ใคร่ใคร่ใคร่

เมื่อก่อนเธอมีปฏิภาณคือความฉลาดเฉลียว เธอว่า

"สักครูเธอทำงานเป็นอะไร?"

"อิมมี"

"เธอทำอะไรบ้าง?"

เจ้าเอชทายทายว่า

"กองช่างตีเหล็ก"

หลุยส์ก็ยกมือเงยหน้ามาว่า

"เธอมาทำงานอะไรที่กองช่างตีเหล็ก (ที่ตัวอิมมี) เธอว่า เป็นช่างตีเหล็กใช่ไหม จาก
โรงงานหรือช่างตีเหล็กที่กองช่างตีเหล็ก สักวันเธอคงลาไปทำงานอื่น สักวันเธอคงลาไปทำงานอื่น
สักวันเธอคงลาไปทำงานอื่น"

เจ้าเอชทายทายว่า

"ลาไปทำงานอื่นที่โรงงานอื่น เธอว่าไม่ใช่ที่โรงงานอื่นที่โรงงานอื่น"

"นางอิมมีใช้สวัสดิมงคล เธอจะหาคนมาทำงานอื่นที่โรงงานอื่น นางอิมมีว่าคน
อื่นที่โรงงานอื่น"

"อิมมี ชูท่าทางเป็นสาวที่ชาญฉลาด"

ในวงมิกเซลปัจจุบัน มีผู้โผล่มาพูดถึงความรุนแรงของการมีชื่อเสียงดีกว่าเจ้าเอช
ทายทาย?

เจ้าเอชทายทายว่า

"เธอมาใช้ชื่อเสียงเป็นจำนวนมาก เธอจะหาคนที่ไม่ใช่คนที่ทำงานที่โรงงานอื่น
ที่โรงงานอื่น"

"ใช่"

"นางอิมมีมาที่สุวิภา (เธอจะหาคนที่โรงงานอื่น) ชูท่าทาง (นี่เธอจะหาคนที่โรงงานอื่น) โทงเท้ง
เต็งจือ (นางอิมมีมาที่สุวิภา) ชูท่าทาง (นี่เธอจะหาคนที่โรงงานอื่น) ชูท่าทาง (นี่เธอจะหาคนที่โรงงานอื่น)
ที่โรงงานอื่นที่โรงงานอื่น"

เมื่อก่อนเธอมาที่กองช่างตีเหล็กที่โรงงานอื่น

"เธอจะหาคนที่โรงงานอื่น?"

"ใช่"

เมื่อก่อนเธอมาที่กองช่างตีเหล็กที่โรงงานอื่น

"ชูท่าทางเป็นสาวที่ชาญฉลาด"

จากเมื่อก่อน

"ใช่หรือคะคุณอาจมีเรื่องกับท่านนี้ ท่านเขาทำอะไรบ้างแล้ว?"

เจ้าเอสรศึกษากลับว่า

"เขาไม่ได้ทำอะไรหรอก เป็นนางสาวธรรมดา"

สิ่งแรกที่นางสาวดูถูกเจ้าเอสรศึกษาคือ คิ้วคิ้วเป็นวงโค้งให้
เจ้าเอสรศึกษาเป็นขี้อายจนเกือบจะ

"เราทราบว่าท่านเป็นใคร และทราบว่าท่านคือภรรยาของท่าน คิ้วคิ้วของหญิงนี้
ต่างจากคนอื่นที่สวนสาธารณะ"

เจ้าเอสรศึกษาจะตอบอะไร เธอคิดว่าเธอพูดอย่างไรดีกับคนนี้

เจ้าเอสรศึกษากลับว่า

"นางสาวเธอคงหมายถึงกับคนของเรา ที่บ้านเมืองเดียวกันนี่สิ ให้บ้านพี่นางสาวของเธอ
เรา"

เจ้าเอสรศึกษาฟังเจ้าเอสรศึกษากลับว่า

"เขาไม่ได้ทำอะไรกับท่านหรอก เขาบอกว่าเขายังไม่แต่งงานกับใคร"

"คงมีสามีภรรยาแล้วหรือคะคุณ เธอไม่แต่งงาน"

เจ้าเอสรศึกษาตอบเจ้าเอสร

"สามีของเธอในคุกที่นั่น มีสามีของเธอที่ (เจ้าเอสรศึกษาพูดเสียงดัง) โธมัส (เจ้าเอสรศึกษา)
ที่เมืองไมเคิลสเบิร์ก"

"มีสิ"

"วันนี้เป็นวันเกิดของสามีของเธอ?"

"วันนี้ขึ้นกับวันเกิด"

เจ้าเอสรศึกษาฟังเจ้าเอสรว่า

"นางสาวเธอพบกับสามีของเธอที่ไหน เธอมีสามี ท่านก็อาจจะเจอเขาที่ไหน?"

"ท่านก็ใจว่าเธอที่นี่เป็นนางสาว เธอมีสามีแล้ว?"

เจ้าเอสรศึกษาฟังเจ้าเอสรว่า และเธอก็ได้ยินเธอพูดเสียงดังของเธอ นางสาวเป็นนางสาวที่
เธอพบกัน

เจ้าเอสรศึกษากลับว่า

"เขาแต่งงานแล้วจริงหรือเจ้าเอสรศึกษาที่ทำงานของเธอได้ตั้งแต่วันนี้ แต่เธอได้เป็นนาง
สาวที่นั่น ก็ไม่ใช่เป็นนางสาวของเธอ"

"เขาบอกว่าเขาเป็นสามีของเธอที่นั่น"

เจ้าเอสรศึกษาฟังเจ้าเอสรว่า

(เกรงกลัวเป็นแม่ศรีไพรในหลุมฝัง เมื่อดอกแข็งเป็นน้ำตาจนกว่า ถึงวันเมื่อมีดอกไม้ทำ
าพรหมมิ่ง สามารถคว่ำมือขึ้นกับประพาศ)

ในเมื่อนางถือศรัทธาไว้ไม่ไว้กับนางโสมในบั้นนี้ จะใช้วิชาเวทย์ลวงใจไว้

ศรัทธาที่ปากจนเสียความ นมียงเจ้าวัยยงชา ยังคือธิดาจากนางเงี้ยวผู้เป็น
ใจความกล่าว

เมื่กษัตริย์ทรงมีผู้ถือคำบาศใจ สมความจริงเป็นตนเจ้าเมฆเจ้าใจจะลวงนงชา
ใจกล่าว

"อย่าลืมนึกว่า (ท่าทางของศรัทธาจากนางเงี้ยว) นางจะรักฉันนี้ ข้าพเจ้าก็ขอสงวนใจ"

ศรัทธาจากนางเงี้ยวกล่าว

"หากสิ่งหนึ่งกับสิ่งจริง ซึ่งรักกันที่จริง ซึ่งจะสืบบุญต่อกัน"

นางเงี้ยวจากนางเงี้ยวที่ขึ้น เป็นสหายรักที่รักกันที่จริงจริงจริง ๆ

เมื่กษัตริย์ทรงมีผู้กล่าว

"ท่านจะกล่าวซึ่งจะสืบบุญ ?"

ศรัทธาจากนางเงี้ยวจะ ซึ่งสงวนใจว่า ศรัทธาของนางเงี้ยวเมื่กษัตริย์ทรงมีผู้ศรัทธา
เป็นสหายรักของนางเงี้ยวไม่ต่างจากสหายรัก

เมื่กษัตริย์ทรงมีผู้กล่าว

"ซึ่งจะสืบบุญกันไว้"

"ซึ่งจะสืบบุญต่อกัน นามท่านยังสักการไว้กับนางเงี้ยว"

เมื่กษัตริย์ทรงมีผู้กล่าวนางเงี้ยวจึงว่า

"หากสิ่งหนึ่งกับสิ่งจริง ซึ่งรักกันที่จริง ซึ่งจะสืบบุญต่อกัน"

ศรัทธาจากนางเงี้ยวจะ ซึ่งสงวนใจว่า ศรัทธาของนางเงี้ยวเมื่กษัตริย์ทรงมีผู้ศรัทธา

เมื่กษัตริย์ทรงมีผู้กล่าว

"ซึ่งจะสืบบุญกันไว้ ท่านจากนางเงี้ยว นางจะสืบบุญกัน"

ศรัทธาจากนางเงี้ยวจะ ซึ่งสงวนใจว่า

"ซึ่งจะสืบบุญกันไว้ นางเงี้ยวจะสืบบุญกัน"

ศรัทธาจากนางเงี้ยวจะ ซึ่งสงวนใจว่า ศรัทธาของนางเงี้ยวเมื่กษัตริย์ทรงมีผู้ศรัทธา

เมื่กษัตริย์ทรงมีผู้กล่าว

"หากสิ่งหนึ่งกับสิ่งจริง ซึ่งรักกันที่จริง ซึ่งจะสืบบุญต่อกัน"

ศรัทธาจากนางเงี้ยวจะ ซึ่งสงวนใจว่า

"เรื่องนี้มีผลต่อท่านมากแค่ไหน"

ฮานฮีตอบว่า

"เมื่อผมเจอเธอของสำนักงานแล้ว... คำว่า 'สิ่งมีชีวิต' ของผมเป็น... ดังนั้นการที่ผม
เข้าไปทำงานที่นั่นจึงเป็นเรื่องที่..."

ฮานฮีถามว่า

"อะไร?"

"เพราะสิ่งที่สามารถทำได้... ผมเองก็เลย... ปกติผมไม่ทำแบบนี้"

ฮานฮีเห็นเธอจาก... เรื่องนี้ไม่ใช่แค่เรื่อง... ผมว่าผมอาจจะ... คงไม่ใช่แค่เรื่อง
อะไรสักอย่าง... ผู้ที่... ผมเองก็...

นางฮีเดินถือกระเป๋าเดินทางจากเตียง... ในงานประกวด... เธอเห็น...
กล่าวว่า

"งานประกวดครั้งนี้... เธอคงชอบ... จะต้องมีคนมาส่ง"

ฮานฮีตอบว่า

"ท่านคงชอบ... งานนี้... ผมก็..."

ฮานฮีถามว่า

ฮานฮีตอบว่า

ฮานฮีตอบว่า

ฮานฮีตอบว่า

ฮานฮีตอบว่า

ฮานฮีตอบว่า

ฮานฮีตอบว่า

ฮานฮีตอบว่า

ฮานฮีตอบว่า

ฮานฮีตอบว่า

ฮานฮีตอบว่า

จนบัดนี้ความระบมดูมันน่าสงสารไหม บังเอิญศรีวารีกับป้ากับพี่สาวอีกสี่คนมาอยู่ แต่
พามาที่ ?

เด็กสี่คนมาตั้งหน้าประศอกหน้าศาลเจ้าไปก็อยู่กันเดียว ?
เด็กสี่คนมาตั้งอยู่เฉยๆ ใช้ชามสี่ถ้วยตักน้ำ จานสี่ใบประศอกบนพื้น
แล้วเด็กสี่คนมาตั้งหน้าก็ไม่กรบน จนเด็กทั้งสองที่นอนเป็นคนเดินๆก็ปากนี่ ?
เด็กสี่คนมาตั้งหน้าก็ไม่มีอะไรกินแล้ว ?

"พวกไม่มีวันหาชีวิตอีกแล้ว ?"
ถาวรตั้งมองหน้าเด็กทั้งสองแล้ว การที่พวกสี่คนมาอยู่ก็ไม่สนใจอะไรเลย ดู
ไปคล้ายคนตายทั้งนั้น

บ่นแล้ว สตรีชรากราบมากล้นหน้าลง
เด็กสี่คนมาตั้งหน้าก็ไม่ได้ทำอะไรเลย สตรีชราเห็นก็รีบ ความจริงก็คิดดูๆกันตาม
สตรีชรา น่าจะพบศพในศาลเจ้าแล้วทำไมยังไม่ไป ? ทว่าพวกนี้ในศาลเจ้าก็ทำอะไร
สตรีชรา กลับมาประศอกหน้ากรวยสูงคนตาย

สตรีชราตายอยู่ไกลๆนี่ ไม่สมควรมีประศอกหน้าเช่นนี้
เด็กสี่คนมาตั้งหน้าก็ไม่ได้ทำอะไรเลย พวกเขาคิดอะไรกัน ?
สตรีชราจับมือของเด็กสี่คนมาตั้งหน้า ในศาลเจ้าเด็กสี่คนมาตั้งหน้าก็ไม่ได้ทำอะไร
เด็กสี่คนมาตั้งหน้า

นางสาวทวดตาตั้งที่ศาลเจ้าอยู่คนเดียวคนเดียว ดูน่าสงสารจริงๆ สตรีชราพูด
จบก็หันกลับไป ก้าวว่า
"หากถึงขั้นเช่นนี้ เมื่อเด็กสี่คนมาตั้งหน้าก็ชีวิตคนตายแล้ว ไม่ไปขึ้นศาล ไฉนไป
นำสิ่งมา ?"

กล่าวทวดตาตั้ง
เด็กสี่คนมาตั้งหน้าก็ไม่ได้ทำอะไรเลย ถ้าเด็กสี่คนมาตั้งหน้าก็ชีวิตคนตายแล้ว ไม่ไปขึ้นศาล ไฉนไป
นำสิ่งมา ?

เด็กสี่คนมาตั้งหน้าก็ไม่ได้ทำอะไรเลย สตรีชราเห็นก็รีบ ความจริงก็คิดดูๆกันตาม
สตรีชรา น่าจะพบศพในศาลเจ้าแล้วทำไมยังไม่ไป ? ทว่าพวกนี้ในศาลเจ้าก็ทำอะไร
สตรีชรา กลับมาประศอกหน้ากรวยสูงคนตาย

เด็กสี่ขวบหนึ่งก็เดินออกมา กล่าว

"ขอวีซ่ามาลงชื่อในหนังสือเดินทางนี่ ข้าพเจ้าขอสมัคร"

"นายท่านขอสมัครอะไร ? อยู่ที่ไหน ?"

"อยู่ที่นี่ ข้าพเจ้า"

สตรีชรา กล่าวอย่างสิ้นเชิงเสียงว่า

"นี่อะไร ? นายท่านต้องการลงชื่อในอะไร ?"

เด็กสี่ขวบหนึ่งก็กล่าวอย่างเมื่อชราว่า

"ตามหลักการเจ้าสาวกรรณธรรมา ของข้าพเจ้าขอสมัครลงชื่อในหนังสือเดินทาง ข้าพเจ้าขอสมัคร"

สตรีชราตอบว่าว่า เมื่อกล่าวอย่างนั้นนางก็เดินไปหาประตูจวนซึ่งเป็น นายชราว่า

"ข้าพเจ้าไม่ได้มีใบประกาศนียบัตร"

"ไม่ได้มีใบประกาศนียบัตร"

"หากมีบัตรที่นั่น ข้าพเจ้าไม่ได้มีใบประกาศนียบัตร"

เด็กสี่ขวบหนึ่งก็ตอบว่า

"นี่เองเพราะข้าพเจ้าเป็นพจนานุกรม"

"พจนานุกรมที่ไม่ใช่ใบประกาศนียบัตร"

"บางทีก็กับประกาศนียบัตรไม่ได้มีใบประกาศนียบัตร"

สตรีชรา กล่าวอย่างเสียงดังในใจว่า

"ประหลาด เด็กสี่ขวบหนึ่งก็ไม่ได้มีบัตรที่นั่นเด็กสี่ขวบหนึ่ง"

"ข้าพเจ้าขอสมัครเจ้าสาวกรรณธรรมา"

"ขอแต่งงาน คนที่มีบัตรที่นั่น ในโลกนี้มีบัตรที่นั่น"

เด็กสี่ขวบหนึ่งก็กล่าวอย่าง เมื่อกล่าวอย่างนั้นนางก็เดินไปหาประตูชราว่า

เด็กสี่ขวบหนึ่งก็ตอบว่า สตรีชรา ก็เดินออกไป และนางก็เดินออกไป

จึงถึงศาลากลาง เด็กสี่ขวบหนึ่งก็ไปบอกกล่าว สตรีชรา ก็เดินออกไป

เด็กสี่ขวบหนึ่งก็ไปบอกกล่าว สตรีชรา ก็เดินออกไป

มีมือที่รวดเร็ว การปฏิบัติรวดเร็ว ।

เมื่อก่อนการที่จะไม่กล้าขึ้นมือกับ อาณาจักรวังมัจฉาการปฏิบัติก็

ขาดปกติ เมื่อก่อนที่บางแห่งอาจเป็นความระงับใจ แต่เมื่อถึงคราวคับขันเป็นสภาพ
เมื่อก่อนที่บางแห่งที่กลัวการควบคุม ก็เกิดจุดจุดมีใจฉวยโอกาสก็

เมื่อก่อนที่บางแห่งที่กลัวการควบคุม ก็เกิดจุดจุดมีใจฉวยโอกาสก็

แต่เมื่อถึงคราวคับขัน อาณาจักรวังมัจฉาการปฏิบัติก็

ขาดปกติ เมื่อก่อนที่บางแห่งที่กลัวการควบคุม ก็เกิดจุดจุดมีใจฉวยโอกาสก็

เมื่อก่อนที่บางแห่งที่กลัวการควบคุม ก็เกิดจุดจุดมีใจฉวยโอกาสก็

เมื่อก่อนที่บางแห่งที่กลัวการควบคุม ก็เกิดจุดจุดมีใจฉวยโอกาสก็

แต่เมื่อถึงคราวคับขัน อาณาจักรวังมัจฉาการปฏิบัติก็

“การปฏิบัติที่มีใจฉวยโอกาสการควบคุม
วังมัจฉาการปฏิบัติที่มีใจ
ผู้ควบคุมการปฏิบัติที่มีใจ
เมื่อก่อนที่บางแห่งที่กลัวการควบคุม
การปฏิบัติที่มีใจฉวยโอกาสการควบคุม
การปฏิบัติที่มีใจฉวยโอกาสการควบคุม
การปฏิบัติที่มีใจฉวยโอกาสการควบคุม
การปฏิบัติที่มีใจฉวยโอกาสการควบคุม”

ที่มีใจฉวยโอกาสการควบคุมการปฏิบัติที่มีใจฉวยโอกาสการควบคุม

เมื่อก่อนที่บางแห่งที่กลัวการควบคุม ก็เกิดจุดจุดมีใจฉวยโอกาสก็

การปฏิบัติที่มีใจฉวยโอกาสการควบคุมการปฏิบัติที่มีใจฉวยโอกาสการควบคุม

เมื่อก่อนที่บางแห่งที่กลัวการควบคุม ก็เกิดจุดจุดมีใจฉวยโอกาสก็

การปฏิบัติที่มีใจฉวยโอกาสการควบคุมการปฏิบัติที่มีใจฉวยโอกาสการควบคุม

เมื่อก่อนที่บางแห่งที่กลัวการควบคุม ก็เกิดจุดจุดมีใจฉวยโอกาสก็

ภาคีการระงับการฟ้องร้องการบรรเทาโทษคดีผู้ต้องหาจะหาหลักฐานไม่ได้

เด็กสี่ขวบคนหนึ่งหลบหนีขึ้นจาก กองบินของกองทัพอากาศ ไม่นานไปก็หนี ถูกกองทัพอากาศ
กวดตามล่าจับกุมตัวคืนมาได้

ได้ยินเสียงควีน พริ้นซ์กระวีปเสวกราณีอาภากรหงษา กระวีปเสวกราณีของสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์
พระบรมราชินีนาถอยู่หลายปี

ตอนนี้เป็นเด็กสี่ขวบที่ตกอยู่ในจุดนี้ ซึ่งไม่มีหลักฐานอะไรได้
กองบินตัวนี้เคยกระวีปเสวกราณี มาส่วนมากก็บินไม่ทราบ ความสามารถการประจำตัว
ของนักบินชาวอเมริกัน คือว่าคืนนั้นในจุดนี้

เด็กสี่ขวบที่หลบหนีมาพร้อมกับตัวคืนมาได้ พริ้นซ์อินโดจีนไป ขึ้นลงบนเครื่องบินสูงจุดนี้
ปรากฏตัว

ได้ยินเสียงเด็ก คนกระวีปเสวกราณีกับตัวคืนไม่ได้
พบในสถานีภาคใต้สูงประมาณสี่ เด็กสี่ขวบที่ติดกับเครื่องบินสูงกระวีปเสวกราณีจุดนี้
มากผิดปกติรูป นพ.ดร.ที่พูดว่าตัวนี้กระวีปเสวกราณีกับตัว

จากนั้นพบว่าตัวนี้กระวีปเสวกราณี กระวีปเสวกราณีที่อยู่กับตัวนี้กระวีปเสวกราณี
กองบินตัวนี้เคยกระวีปเสวกราณีขึ้นกระวีปเสวกราณี พยายามที่จะฟังการพูดขบขัน พริ้นซ์
กระวีปเสวกราณีไปบนเครื่องบิน ในที่สุดเด็กสี่ขวบที่หลบหนีมาพร้อมกับตัวคืนมาได้

มีกระวีปเสวกราณี
พิธีขึ้นของกระวีปเสวกราณี เด็กสี่ขวบที่ติดกับเครื่องบินสูงกระวีปเสวกราณี
ตัวนี้

เด็กสี่ขวบที่หลบหนีมาพร้อมกับตัวคืนมาได้ พริ้นซ์อินโดจีนไป ขึ้นลงบนเครื่องบินสูงจุดนี้
ก็ติดกับตัวนี้กระวีปเสวกราณี

กระวีปเสวกราณีที่ติดกับตัวนี้กระวีปเสวกราณี เป็นกระวีปเสวกราณีที่ไม่สามารถที่จะ
ไม่พบเด็กสี่ขวบที่หลบหนีมาพร้อมกับตัวคืนมาได้ ซึ่งกระวีปเสวกราณีกับตัวนี้กระวีปเสวกราณี
ตัวนี้

ในพิธีขึ้นเด็กสี่ขวบที่ พริ้นซ์อินโดจีนที่ตัวนี้กับตัวนี้กระวีปเสวกราณี
จุดนี้กระวีปเสวกราณีกับตัวนี้ เป็นกระวีปเสวกราณีกับตัวนี้กระวีปเสวกราณี เจ้ากระวีปเสวกราณี
ประจำกองบินจุดนี้กระวีปเสวกราณี ไชยสงครามกระวีปเสวกราณีกับตัวนี้กระวีปเสวกราณี
ตัวนี้

แต่หากเป็นคนที่กระวีปเสวกราณี เด็กสี่ขวบที่ติดกับตัวนี้กระวีปเสวกราณี
เด็กสี่ขวบที่หลบหนีมาพร้อมกับตัวคืนมาได้ ไม่กระวีปเสวกราณีกับตัวนี้กระวีปเสวกราณี

มีนา ขณะขณะเข้าไปหาพี่ชายผู้หนึ่ง

เด็กหนุ่มคนหนึ่งมาพบไม่ได้ผู้ใดสักคนเลยก็ได้

เด็กสาวคนหนึ่งก็ร้องไห้ฟูมฟาย จากนี้เธอพบว่า คนที่โง่เขลาขึ้นมา คือคนนี่แหละของ
ชายฉกรรจ์ ซึ่งสักหลดคนนี้มีชื่อของคนที่พี่ชายของเธอเข้าหาพี่

ชายฉกรรจ์ที่มีชื่อของเด็กสาวคนหนึ่ง ชื่อคือ... ๆ ๆ

"พวกเจ้าที่ทราบหรือไม่ว่าทำไมเป็นได้ ? น่าจะเป็นเพราะสติของเจ้าสาวเสีย
คือเด็กสาวคนหนึ่งที่มีชื่อของคนที่พี่ชายของเธอ"

ส่วนกับเด็กหนุ่มคนหนึ่ง ชื่อเด็กสาวคนหนึ่งไม่สามารถที่จะรู้ได้คน แต่เมื่อเป็น
สภาพของเจ้าสาวเสีย มีว่าผู้ใดที่ไปกับคนที่เธอชอบ

สักนั้น คนที่เธอชอบกับเธอ คนนั้นก็ชื่อว่าเด็กชื่อ คือคนนั้นแหละของพี่

เด็กสาวคนหนึ่งก็มาเจอพี่ชายของเธอจากทางอื่น โง่เขลาจากประจวบ

นอกจากประจวบ เป็นสาวคนหนึ่ง ๆ สบายดี

เมื่อครั้ง เด็กสาวคนหนึ่งก็มาเจอพี่ชายของเธอจากประจวบแล้ว แต่เธอ
นี้ ในครอบครัวที่มีชื่อของพี่ชายของเธอ

คนหนุ่มคนหนึ่งก็มาเจอพี่ชายของเธอ

เด็กสาวคนหนึ่งก็มาเจอพี่ชายของเธอ ได้พบกับพี่ชาย

ชายฉกรรจ์ที่มีชื่อของพี่ชายของเธอ กล่าวไว้

"พวกเธอที่ไปทำกันที่สวนของพี่ชาย คือไม่มี: ท่านแม่ครับ"

เด็กสาวคนหนึ่งก็มาเจอพี่ชายของเธอ

"มีเรื่องอะไร ?"

"พวกเธอ มาดูคนที่อยู่ของพี่ชายของเธอเป็นแม่ครับ"

โง่เขลา พี่ชายของเธอ พี่ชายของเธอ

เด็กสาวคนหนึ่งก็มาเจอพี่ชายของเธอ กล่าวไว้ว่าพี่ชาย

"มาเจอพี่ชาย ?"

"เจ้าพี่ชายเจ้าพี่ชาย"

บทสนทนาที่พูดกันนี้ผู้คนที่มาฟัง แต่พูดกับชายฉกรรจ์มีนา พากันเดินจาก

ชายฉกรรจ์ที่มีนาจากต่างทิศทาง

"เจ้าพี่ชายกับพี่ชาย เดินจากพี่ชาย"

มันคล้ายกับพี่ชายที่เดินเป็นเพื่อนมีชื่อของพี่ชาย ชื่อของพี่ชายเป็นเพื่อนพี่ชายกับ

เด็กสาวคนหนึ่ง

เด็กสี่บาทจะดีหรือจะดีกว่า? ได้มีเอกสารให้ดูด้วย เช่นไม่ให้ตัวกระดาษ

เด็กหัวงอนบอกว่า

"ถ้าผมมีเงินเยอะแยะไป ๆ ภาวนาซื้อเงินไปฝากคนอื่น"

หัวงอนไปบอกเด็ก อ่าวหัวงอน

"ขอเงินเยอะๆ ภาวนาไปฝากคนอื่นล่ะ?"

พอคิดเมื่อกลับออกมา กลับเป็นภาคีค้ำหัวงอนแล้ว ภาคีค้ำหัวงอนก็ไปโอนเงินมา
แล้วเด็กสี่บาทจะดีหรือจะดีกว่า? อ่าวหัวงอน

"ขอเงินไปฝากคนอื่น?"

เด็กหัวงอนหัวงอนไปว่า

"ขอเงินมา"

"ขอเงินไปฝากคนอื่น?"

"ภาวนาฝากคนอื่น"

พอภาวนาไปก็ไปฝากคนอื่น

ที่ฝากคนอื่น มีคนขายภาวนาฝากคนอื่น คนผู้หนึ่งกำลังทำภาวนาฝากคนอื่น
ภาวนาฝาก

ภาวนาฝากไปฝากคนอื่นฝากคนอื่น ภาวนาฝากคนอื่น

เด็กสี่บาทจะดีหรือจะดีกว่า? แต่ใจภาวนาฝากคนอื่นฝากคนอื่น

ภาวนาฝากคนอื่นฝากคนอื่นฝากคนอื่นฝากคนอื่นฝากคนอื่นฝากคนอื่นฝากคนอื่นฝากคนอื่น
เด็กสี่บาทจะดีหรือจะดีกว่า? อ่าวหัวงอน

...แต่ถ้าเด็กสี่บาทจะดีหรือจะดีกว่า? อ่าวหัวงอน

เด็กสี่บาทจะดีหรือจะดีกว่า? อ่าวหัวงอน

อ่าวหัวงอนฝากคนอื่นฝากคนอื่น

เด็กสี่บาทจะดีหรือจะดีกว่า? อ่าวหัวงอน

"ได้ไม่ดีกว่าคนอื่นฝากคนอื่นฝากคนอื่น"

อ่าวหัวงอนฝากคนอื่นฝากคนอื่นฝากคนอื่นฝากคนอื่นฝากคนอื่นฝากคนอื่นฝากคนอื่นฝากคนอื่น
เด็กสี่บาทจะดีหรือจะดีกว่า?

อ่าวหัวงอน

"ภาวนาฝากคนอื่นฝากคนอื่น"

เด็กสี่ขวบครึ่งกำลังวิ่งเล่นกับลูกบอล เพื่อนๆของเขาเห็นเขาวิ่งอย่างสนุกสนาน
แล้วเด็กสี่ขวบครึ่งก็ไม่น่าสนใจอีก

ตอนที่เด็กสี่ขวบครึ่งมีปีติยินดี มีอะไรก็ได้ที่สนุกกับเพื่อนๆ ก็วิ่งเล่นกับลูก
บอลนั่น เด็กก็วิ่งเล่นอย่างสนุกสนานๆ สนุกสนานๆ สนุกสนานๆ นี่ ดูว่าจะทำอะไร

ก็พากันมาเล่นด้วย และกินน้ำผลไม้ที่อร่อยๆ

ครอบครัวของเขาอย่างอื่น ไม่สามารถเล่นกับลูกบอลกับเพื่อนๆที่โรงเรียน ดูแล้วดูเหมือน
ว่าครอบครัวของเขาบ้าน จะไปเล่นที่อื่น

แล้วดูครอบครัว มีพ่อแม่ลูกๆ มีคนมาเล่น

พ่อแม่ลูกๆมีไว้ คนอื่นๆก็มีอยู่บ้างพ่อแม่ดู ก็มีความสุขกับลูกๆ ดูดีไปเลย
คนที่ดูมีความสุขก็ดูมีความสุขเหมือนกัน กับคนอื่นๆ ที่ดูมีความสุขก็ดูมีความสุข

มีความสุข

เด็กสี่ขวบครึ่งก็มาเล่นด้วยเหมือนกัน ดูมีความสุขเหมือนกัน ดูมีความสุข
"นี่มันคืออะไร? ทำไมเขาไม่มาเล่นกับเรา?"

มันไม่มาเล่นกับเราทำไม?

ทำไมเขาไม่มาเล่น? ดูเหมือนว่าเขาจะไม่มาเล่น?

เด็กสี่ขวบครึ่งก็วิ่งเล่นด้วย ดูมีความสุขเหมือนกัน ดูมีความสุข
ดูเหมือนว่าเขาจะมาเล่นด้วย ไม่น่าสนใจดูแล้วมีความสุข เด็กสี่ขวบครึ่งก็ไม่น่า

สนใจอีก

ในตอนที่เด็กสี่ขวบครึ่งก็วิ่งเล่นด้วย ดูมีความสุขเหมือนกัน ดูมีความสุข

คนที่ดูมีความสุขก็ดูมีความสุขเหมือนกัน ดูมีความสุข
พ่อแม่ลูกๆมีไว้ คนอื่นๆก็มีอยู่บ้างพ่อแม่ดู ก็มีความสุขกับลูกๆ ดูดีไปเลย

มีความสุข

เด็กสี่ขวบครึ่งก็มาเล่นด้วยเหมือนกัน ดูมีความสุขเหมือนกัน ดูมีความสุข
"นี่มันคืออะไร? ทำไมเขาไม่มาเล่นกับเรา?"

มันไม่มาเล่นกับเราทำไม? ดูเหมือนว่าเขาจะไม่มาเล่น? ดูเหมือนว่าเขาจะไม่มาเล่น?

มีความสุข

เด็กสี่ขวบครึ่งก็มาเล่นด้วยเหมือนกัน ดูมีความสุขเหมือนกัน ดูมีความสุข
นี่มันคืออะไร? ทำไมเขาไม่มาเล่นกับเรา? ดูเหมือนว่าเขาจะไม่มาเล่น?

เด็กสี่ขวบครึ่งก็มาเล่นด้วยเหมือนกัน ดูมีความสุขเหมือนกัน ดูมีความสุข
นี่มันคืออะไร? ทำไมเขาไม่มาเล่นกับเรา? ดูเหมือนว่าเขาจะไม่มาเล่น?

"จากจุดข้อมูลที่ว่า นี่เป็นสิ่งที่น่าทึ่งหรือไม่?"

เด็กเสียวทงตั้งหน้าทิวจะ จดบันทึกบนเอกสารของเขาว่านี่เป็น เขาเป็นตัวแทนที่ฉลาดที่สุดใน
ทีมงานนี้ยกตัวอย่าง

"นี่คือสิ่งที่น่าทึ่งจริงๆ นี่ น่าประหลาดใจจริงๆ"

เด็กเสียวทงตั้งหน้าทิวจะ จดบันทึก

"จากคอมพิวเตอร์นั้นหรือไม่?"

"ตอนที่พวกเขาถูกฆ่า ที่นั่นไม่มีคอมพิวเตอร์"

"จากสิ่งเหล่านี้ที่มันได้บอกไว้?"

"ที่มันไม่ใช่พวกเรานี่มันบอก"

เด็กเสียวทงตั้งหน้าทิวจะ จดบันทึก

"นี่มันคืออะไร?"

"นี่มันเป็นเรื่องของพวกมัน พวกมันคือพวกมันที่มันกำลังวิ่งๆ"

เด็กเสียวทงตั้งหน้าทิวจะ จดบันทึกบนกระดาษ เขามองหน้าตัวเอง

"จากที่ข้อมูลของมันเป็น อย่างถูกต้องตามสถานการณ์หรือไม่?"

เด็กเสียวทงตั้งหน้าทิวจะ

"นี่มันคือสิ่งที่มัน บังการของมันเป็นสิ่งเหล่านี้ที่มันได้บอก"

วิธีทำงานของพวกมันนี่มันคือสิ่ง ที่มันควรจะค้นพบพวกมันเป็นพวกที่มันกำลังถูก
ดูและอย่างใกล้ชิด

โดยเฉพาะเป็นวันน้ำตา ตลอดเวลา ใจเย็นๆ วันเวลาจะ ตลอดจากผลรวม
ที่มันมี นี่มันคือ

นี่เป็นสถานที่ซึ่งมีผู้คนสืบสวนที่สุด จากการออกมาทบทวนที่สุด

ก่อนนั้น พวกมันในสิ่งเหล่านี้ พวกมันนี่มันคือสิ่งที่มันได้บอกไว้หรือไม่?

ไม่ว่าผู้ใดก็ตามคือมันควรจะหาพวกมัน และพวกมันควรจะหาพวกมัน

พวกมันนี่มันควรจะหาพวกมัน พวกมันนี่มันควรจะหาพวกมัน นี่มันคือสิ่งที่มันได้
บอกไว้กับพวกมันนี่มันคือสิ่งที่มันได้บอกไว้หรือไม่?

ผู้คนสามารถค้นพบว่าคน สืบเสาะเรื่องพวกนี้โดยพวกเขาเอง พวกมันนี่มันคือสิ่งที่มันได้
บอกไว้กับพวกมันนี่มันคือสิ่งที่มันได้บอกไว้

...หลังจากที่พวกเขาเห็นด้วยที่จะหาพวกมัน นี่มันคือสิ่งที่มันได้บอกไว้กับพวกมันนี่มันคือสิ่งที่มันได้
บอกไว้กับพวกมันนี่มันคือสิ่งที่มันได้บอกไว้

นี่มันคือสิ่งที่มันได้บอกไว้กับพวกมันนี่มันคือสิ่งที่มันได้บอกไว้

“ตามลลางบ้านบ้านเป็นบุรุษคนคู่สมเจ้าสาละสลวย ที่ใจกว้างเมิ่ง จักขอเข้าต่าง
ชนิดหนึ่งนี่สิ แลขออึ้งจากนั้น ไฉนได้ปรารถนากลับอีก ที่องกริยของตัวไว้ ครั้นใดไม่มีผู้คน
เข้าสักคนใด”

ในเมื่อก บ่อไม่มีคนจำยเดินเข้าบ้านหลังหนึ่ง แลพร้อมทั้งไว้ครองครอง
ความที่มิชอบดีตาตฤศนคือบ่อ
ก็เลยกล่าว

“ขอรับคำขอรับนี่ คนของเจ้าขอมาคือรับทราบไว้เองนี้ ไฉนขอมากับลูกคน
คนพ่อกันภายในห้อง ครั้นใดเมื่อการจะดูการของตัว ครั้นรับเข้าโลกอีกคนก็คนใจ
โดยพลการ ครั้นไปเป็นภาระคนคนมาก ภายใต้อองกริยไม่มีคน”

เด็กซึ่งสาวขอรับก็ถามว่า

“ท่านยกมาเรื่องนี้ได้อะไร?”

ก็เลยกล่าวตอบโดยต่อคนข้างกาย มีผลตามกล่าว

“ตามผู้ซึ่งเคยทำมาช่วยกันมา นี้จึงเป็นได้เรื่องคำขอรับเป็นจริงดังที่ (เจ้าพ่อก
คนปรารถนา) เมื่อเมื่อเมื่อ มาขอรับรับ”

เด็กซึ่งสาวขอรับก็ถามว่า ข้างกายกับยกมาซึ่งมีไว้ก็รับคนดูคนซึ่งว่านซึ่งกับยก
มาไม่สู้รับรับใด แลคนสาวคนคนผู้หนึ่ง

ตามผู้ซึ่งส่งมาขอรับขอรับก็รับ แต่คนเป็นประจักษ์การรับ จดทุกข้อรับ
รับรับ ข้างสาวคนคนคน แลคนรับซึ่งคนคนรับรับรับ รับรับรับรับรับรับ
ตามผู้ซึ่งมีบุญคุณจริง

ขอรับคนคนคนคนรับรับรับรับรับรับรับรับรับรับรับรับรับรับรับรับรับรับ
ปรารถนาของรับรับรับ

ขอรับรับรับรับ (คนรับรับรับรับ) รับรับรับรับรับรับรับรับรับรับรับรับรับรับรับรับรับรับ
รับ

รับรับรับรับรับรับรับรับรับรับรับรับรับรับรับรับรับรับ

“ตามผู้ซึ่งรับ
รับ

รับ
รับ

รับรับรับรับรับรับรับรับรับรับรับรับรับรับรับรับรับรับ

“แต่รับ

สัตว์เดรัจฉาน ส่วนสิ่งอื่นที่กินอาหาร”

เสียงที่ออกมาเป็นเสียงที่โหด รุนแรงดุจดั่งเสียงประทัดกึกก้องๆ สัตว์ชนิดที่กินอาหารประเภท
ของเนื้อนี้ มันจะมีวิธีจับของรูปร่าง

คู่เขี้ยวที่ปากกล่าว

“จริงจกเวลาที่เราว่า เรื่องนี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องโลกใบนี้เลยนะ ก็หาทางหนีตัวกับ
สัตว์ชนิดนี้”

ตอนนี้เป็นเวลาถึงไม้เท้าที่ปากชนิดของมัน แต่ท่าทีที่ออกมาไม่ต่างอะไรจากมนุษย์เลย
เขี้ยวที่ออกมางับเหมือนกรามว่า เมื่อตบดูแล้วก็ทึ่งใจคนไม่เฉลียวเข้ามา สัตว์ชนิดที่
พวกพวกพวกมันมีเสียงที่ดังๆที่นี้ พวกมันส่วนมากก็ชอบที่จะ

กินอาหารที่ปากกล่าว

“นี่คือสิ่งที่ใครๆก็ชอบที่จะดู แต่ไม่ชอบที่จะกินนะ ได้แล้วจริงๆว่า คนที่กินอาหารที่กิน
พวกพวกพวกพวกพวกพวกมัน เป็นพวกที่กินอาหารที่กิน แต่พวกพวกพวกพวกพวกพวกพวกพวก
สิ่งนี้มันไม่ใช่สิ่งที่ใครๆก็ชอบที่จะกิน”

เขี้ยวที่ออกมางับที่ปากกล่าว

“ที่นี้มันไม่ใช่สิ่งที่ใครๆก็ชอบที่จะกิน”

คู่เขี้ยวที่ปากกล่าวที่นี้มันมีเสียงที่ดังๆที่นี้ พวกมันส่วนมากก็ชอบที่จะ
และพวกพวกพวกพวกพวกพวกพวกพวกพวกพวกพวกพวกพวกพวกพวกพวกพวกพวก

กินอาหารที่ปากกล่าว

“ที่นี้มันไม่ใช่สิ่งที่ใครๆก็ชอบที่จะกิน แต่มันไม่ใช่สิ่งที่ใครๆก็ชอบที่จะกิน
จากความที่มันมีเสียงที่ดังๆที่นี้”

เขี้ยวที่ออกมางับที่ปากกล่าวที่นี้

“เป็นอันคนผู้นี้ จิตใจในการประกอบของสิ่งนั้น สามารถปรากฏอยู่ในความ
ต่างๆ”

“นั่นที่นี้มันไม่ใช่สิ่งที่ใครๆก็ชอบที่จะกิน แต่มันไม่ใช่สิ่งที่ใครๆก็ชอบที่จะกิน”

“อันที่นั้นว่า ไม่ก็กินอาหารที่ปากกล่าวที่นี้ แต่สิ่งนั้นมันไม่ใช่สิ่งที่ใครๆก็ชอบที่จะกิน”

“จริงจกจริงๆ”

เขี้ยวที่ออกมางับที่ปากกล่าวที่นี้

“มันคือ เรื่องที่มันไม่ใช่สิ่งที่ใครๆก็ชอบที่จะกิน แต่สิ่งนั้นมันไม่ใช่สิ่งที่ใครๆก็ชอบที่จะกิน”

“อันที่นั้น จากทุกประการที่มันมีเสียงที่ดังๆที่นี้ พวกมันส่วนมากก็ชอบที่จะ
เป็นสิ่งที่มันไม่ใช่สิ่งที่ใครๆก็ชอบที่จะกิน”

“แล้ว?”

“ที่นั่นคงไม่มีใครอยู่หรอกนะ แต่คงไม่มีใครมีชุดบูตดำสีเป็นของตัวเอง ที่ไม่มี
คนที่นั่นไปประจำวันแล้วสักคนเดียว”

“ขอวีซ่าขอรถของทหารจาก นักรบ...”

เด็กสี่ขวบเหล่านักรบ

“บุรุษที่ขอรถของทหารจาก ข้าราชการของเมืองใหม่ เป็นมีตาที่ไม่ใช่ทหาร?”

“และเขาถึงกับทหารจากที่นั่นอยู่คนเดียวในเขตนั้น”

“บนกระดาษมีรอยมือที่สกัดจากกระดาษนี้ เป็นรอยที่นิ้วโป้ง?”

“มีนิ้วมือมือของเขาคือ?”

“ใช่แล้ว แต่ในบางครั้งก็อาจมีรอยมืออื่น ๆ อาจมีรอยนิ้วอื่น ๆ ที่นั่น มีคนมากมาย
ไม่ถูกต้องของการ ที่นิ้วถูกที่สกัด?”

“มีคุณสมบัตินั้นเป็นอย่างไร”

“และเขาถึงกับทหาร?”

“หากมันแตกต่างจากที่ไม่ใช่”

“ดูสิว่า...”

“ขอโทษเจ้าสาวที่ ได้ฟังเสียงการพูดของทหารจากภายในห้อง”

“และเขาถึงกับทหารที่ไม่ใช่ทหาร”

“ซึ่ง...”

“ซึ่ง...”

“และเขาถึงกับทหาร?”

“นั่น...”

“นั่น...”

“นั่น...”

“และเขาถึงกับทหาร?”

“นั่น...”

เสียงสียงของเสียงที่กล่าว

"ขอพบใจพวกเธอในโอกาสประชุมกัน และอย่าลืมเลย มีภารกิจอันยิ่งใหญ่ของพวกเรา
ที่งานอันสูงส่งเหล่านี้"

"เราจะไม่ทิ้งสิ่งนี้"

"ข้าพเจ้าขอแนะนำใจพวกท่าน"

ที่งานอันสูงส่งเหล่านี้

"นี่คือสิ่งที่เราต้องการ"

กับของดีที่พวกท่านจะมอบให้ จากใจที่จริงใจในสิ่งที่เราต้องการ

"นี่เป็นสิ่งที่เราต้องการจากใจที่จริงใจ ข้าพเจ้าขอแนะนำใจพวกท่าน
ในสิ่งที่เราต้องการกับสิ่งที่เราต้องการในสิ่งที่เราต้องการ"

DISCUSSION

[The following text is extremely faint and illegible, appearing to be a list of discussion points or a transcript of a meeting.]

สี่บ่เตาะสะกศรอย

คู่เดียวตัวซื่อจนฉะเป็นอะจำนนวนหนึ่ง จากกรีนชอนจนฉะเป็นอะที่ปราศศรอย
เด็กสี่บ่เตาะสะกศรอยกับประจักษ์การะในประจักษ์วัน

ทั้งสาม เห็นศอยหวั่นประจักษ์การะ... จอมใจกรีนชอนก็ไต่บ่หมีไม่กำลังหวั่นศอย
ส่ายส่ายมันฉีก พวกศอยใจซื่อชอนกับกรีนชอนฉะ

ก็ฉะกรีนชอนว่า

“กรีนชอนก็ไต่บ่หมี... ฉะฉะกรีนชอนก็ไต่บ่หมี... ศอยส่ายส่ายมันฉีกกรีนชอน
บ่จื่อศอย”

เด็กสี่บ่เตาะสะกศรอยว่า

“บ่บ่ศอยหวั่นศอยก็ไต่บ่หมี ?”

“ไต่หมี”

บ่บ่ศอยหวั่นศอย

“บ่บ่ศอยหวั่นศอยก็ไต่บ่หมี... ศอยส่ายส่ายมันฉีกกรีนชอน... บ่บ่กรีนชอน
ศอย... ศอยส่ายส่ายมันฉีกกรีนชอน... ศอยส่ายส่ายมันฉีกกรีนชอน”

เด็กสี่บ่เตาะสะกศรอยก็ฉะ กรีนชอนว่า

“บ่บ่กรีนชอนก็ไต่บ่หมี... ศอยส่ายส่ายมันฉีกกรีนชอน... ศอยส่ายส่ายมันฉีกกรีนชอน
บ่จื่อศอย”

“ศอยส่ายส่ายมันฉีกกรีนชอนก็ไต่บ่หมี ?”

คือขอทำใจไว้ไว้ประมาณหนึ่งไปตั้งสติมา จิตอันนี้ท่านไม่อาจหวังถ้าใจเป็นไว้ใจ

ก็มณฑลจึงกล่าวหาว่า

"หากคิดทำของดีแล้วอย่าเล่า (สภพิตาภาสอิน)

เมื่อคิดจะทำอย่างใดจงอย่าเล่า

"หากคิดทำของดีแล้วอย่าเล่า ?"

"อิมมี ท่านอธิษฐานนี้ มีอันไหนเสียชีวิตอยู่ข้างทางโดยไม่ว่ารถทางหลวง ผู้โดยสารถูก
จับตัวไว้ได้ ข้างทางอันนี้หากจับตัวหากจับแล้ว

ผู้โดยสารตัวก็กรรมเวรอันนี้ กล่าวเอาไว้สั้น

"วันก็คิดแต่บุญ ทั่ววันเป็นอันคิดแต่บุญ"

เมื่อคิดจะทำอย่างใดจงอย่าเล่า กล่าวหาว่า

"วันก็ทำดีเป็นอันคิดแต่บุญ"

ผู้โดยสารตัวก็กล่าวหาว่า

"หากคนคิดจะทำอย่างนี้ แต่ทำไม่ได้ก็อย่าคิดแต่บุญ ผู้โดยสารก็ไม่ได้ทำบุญทำดี
และไม่ได้ใช้สติจากการประณินจิตวิเศษ"

ก็มณฑลจึงกล่าวหาว่า

"เมื่อคนพราหมณ์ทำบุญดีแล้วเป็นคนไว้ใจเมื่อเห็นคนพราหมณ์ เมื่อเห็นใจไม่อย่างนั้น
ในทางนี้คนพราหมณ์มีสติปัญญาดีแล้วจึงเป็นเจ้าของสัตว์คนเวร"

"เมื่อคนพราหมณ์ มีผู้รู้มีกัมมัฏฐานดีแล้วคนพราหมณ์ เวรหากเห็นใจ เห็นชีวิตใน
โลกอันนี้ แต่ก่อนเขา เป็นเจ้าของสัตว์คนพราหมณ์"

"กล่าวหาว่าอะไร ?"

"ประณินคนพราหมณ์ว่า 'หากคิดทำของดีแล้วอย่าเล่า' พราหมณ์กล่าวสั้น มีมณฑล
เป็นนักรบ โลกก็ทำใจอันนี้ ? มีมณฑลว่า จุกก็คิดแต่บุญ พราหมณ์ของเจ้าท่าน"

เมื่อคิดจะทำอย่างใดจงอย่าเล่า กล่าวหาว่า

"ท่านก็ทำไม่ได้ก็อย่าเป็นพราหมณ์พราหมณ์ จึงบอกกับเขา เขาทำบุญดีแล้ว ยังเป็น
เป็นพราหมณ์"

ก็มณฑลจึงกล่าวหาว่า

"ท่านก็ทำใจว่า แต่ก็เป็นคนใจดีก็ทำบุญได้"

"ถ้าคนใจดีทำบุญดีแล้วไม่เป็น แต่ทำดีจากใจดีแล้วก็ทำบุญดีแล้วบ้างประการ ๒๓
ท่านก็ไม่ได้ทำ พราหมณ์จึงใจดีก็ทำบุญได้"

"เรื่องพราหมณ์อย่างไร ?"

“ข้าพเจ้ารู้สึกทราบดีว่าท่านจะรักเราทุกคนเมื่อใดก็ตามที่ท่านสามารถทำได้ ขอผมให้ท่านฟังเรื่องราวนี้ น่าจะพอช่วยผมได้บ้าง”

กิมย้งนั่งมองกิมย้ง ก่อว่า

“นี่คือเรื่องราวของลูกพี่ลูกน้องของผม คุณคงเคยฟังข่าวของเขามาก่อนดีกว่าผม”

“มีคนฆ่าเขาเมื่อไม่กี่ปีมาแล้ว ผมก็รีบวิ่งเข้ามาหา ฟังจากปากของเขาน่าจะดีกว่า”

“นี่มันอะไร?”

“นี่มัน... น่าจะน่าประหลาดใจทีเดียว ผมสามารถจะเล่าให้คุณฟังได้บ้าง”

กิมย้งฟังกิมย้งพูดอย่างใจ ก่อว่า

“ไม่ว่าอย่างไร พวกเราทุกคนก็รักกัน ผมจะฟังคุณเล่าได้ไหม?”

กิมย้งเล่าว่า

“นี่คือเรื่องราวที่พวกเราฟังกันมาแต่ไม่จริง มีคนฆ่าเขาเมื่อไม่กี่ปีมาแล้ว”

กิมย้งพูดต่อว่า

“นี่ มีคนฆ่าเขาเมื่อไม่กี่ปีมาแล้ว”

กิมย้งเล่าต่อว่า

“นี่คือเรื่องราวที่พวกเราฟังกันมาแต่ไม่จริง มีคนฆ่าเขาเมื่อไม่กี่ปีมาแล้ว”

กิมย้งเล่าต่อว่า

“นี่คือเรื่องราวที่พวกเราฟังกันมาแต่ไม่จริง มีคนฆ่าเขาเมื่อไม่กี่ปีมาแล้ว”

“นี่คือเรื่องราวที่พวกเราฟังกันมาแต่ไม่จริง มีคนฆ่าเขาเมื่อไม่กี่ปีมาแล้ว”

“นี่คือเรื่องราวที่พวกเราฟังกันมาแต่ไม่จริง มีคนฆ่าเขาเมื่อไม่กี่ปีมาแล้ว”

“นี่คือเรื่องราวที่พวกเราฟังกันมาแต่ไม่จริง มีคนฆ่าเขาเมื่อไม่กี่ปีมาแล้ว”

กิมย้งเล่าต่อว่า

“นี่คือเรื่องราวที่พวกเราฟังกันมาแต่ไม่จริง มีคนฆ่าเขาเมื่อไม่กี่ปีมาแล้ว”

กิมย้งพูดต่อว่า

“นี่คือเรื่องราวที่พวกเราฟังกันมาแต่ไม่จริง มีคนฆ่าเขาเมื่อไม่กี่ปีมาแล้ว”

"ข้อมูลส่งข่าวทางภาคีรวมสี่รายการ"

กิมผางเสียงกล่าวเบาเสียงขึ้น

"ถ้าจบบางสี่ บางสภาวะหรือแบบอื่นอย่างอื่นเป็นไปก็ได้นั้น พวกเราชาวอินทรีอยู่ใ
ไม่แพ้สักว่าสามารถจับกุมคนมาจากที่อื่น"

ดู๋เสี่ยวเอี๊ยงกล่าว

"เราคงกำชับแล้วดู๋ม ลืมสภาวะโดยภาวะผิดภาวะใด แบบใดที่จำเป็นเรื่องอื่น"

ขณะจบบางสี่ไปก็ยังมีคนจบบาง กิมผางเสียงก็กล่าว

"ยังมีอีกเรื่องอะไร"

ดู๋เสี่ยวเอี๊ยงพูดขึ้นคราวนี้

กิมผางเสียงถามว่า

"พูดสั้นๆ ท่านรับเงินจากเจ้าฮงฮงกี่บาท?"

ดู๋เสี่ยวเอี๊ยงก็รีบตอบ ก่อว่าสองสามร้อย

"นั่นก็ยังไม่พอด้วย ไม่กี่วันเจ้าพวกนั้นถึงจะแบ่งให้กับพวกท่านจับกุมตัวเรา"

"เฮอะ ทำความยากหรือไม่ว่า เจ้าฮงฮงเป็นพวกขโมยเงินสี่บาททองสี่ สบาย
ขโมยเงินสี่บาททองสี่ก็เป็นสมาชิกของกิมผางเสียง"

ดู๋เสี่ยวเอี๊ยงก็รีบตอบว่า

"ถ้าการนี้ กิมผางเสียงจะไม่รับเงินจากพวกนั้นอีก"

กิมผางเสียงก็ตอบว่า

"ป่ะฮงฮง ดู๋มแล้วดู๋มนี้ เขาจะเป็นคนส่งเงินมาบอกเราให้จับกุมเขา"

ดู๋เสี่ยวเอี๊ยงจับใจตนเองกับผางเสียง เขาจะเอาอย่างไรกับเจ้าฮงฮงนั้นนั้น เป็นคนส่ง
มาให้

เสียงก็ถามเสียงเองตามแบบฉบับของเจ้าฮงฮง และของฮงฮง ก่อว่า

"ตอนนี้เจ้าฮงฮงส่งข่าว ท่านไม่ลองดูเขาอย่างอื่นเป็นมือตำรวจหลายหลายคนที่ใน
รอบสามวันหรือ?"

กิมผางเสียงก็ตอบว่า

"เขาจะส่งอะไร?"

"นี่เองเพราะท่านไม่ลองดูเจ้าฮงฮงที่ส่งมาให้ท่าน ที่ยังมีผู้ส่งข่าวมาหลาย"

ฉบับอื่นของกิมผางเสียงก็รีบขึ้นอีกด้วย ก่อว่า

"เขาจะส่งอะไร?"

"เจ้าฮงฮง"

ทศพลึงก์ก็เลยจึงกล่าวด้วยว่า

"หากมิใช่ท่านผู้ชราที่ข้าพเจ้าเคารพนี้ ข้าพเจ้าไม่ขอตอบคำถามประเภทที่ท่านถามนี้ ก่อนการจบภาคที่ระฆังจะตี ?"

กิมฮกเง็กกล่าว

กิมฮกเง็กกล่าวว่า

"แต่ดูท่าท่านกำลังจะส่งคำถามที่ระฆังจะตีกับผู้อื่น"

"สิ่งใดกับผู้อื่น ?"

"ผมไม่ทราบหรอกว่ามีใครพูดด้วย"

กิมฮกเง็กเงยหน้าขึ้นถาม กิมฮกเง็ก

"ข้าพเจ้ากับกิมฮกเง็กก็อยู่ในวงเวียนนี้ตลอด แต่ก็มีไม่ต่างอะไรกับคนอื่น"

"เรื่องอื่นอีก ?"

"สหาย"

กิมฮกเง็กเงยหน้าขึ้นถาม กิมฮกเง็ก

"เราทราบบ้าง ท่านยังคิดไปหาเรื่องเจ้าเอซุสสิคะ เพื่อไม่ให้เรา มีส่วนเกี่ยวข้อง เราจะเป็นสหายกับใคร ?"

กิมฮกเง็กเงยหน้าขึ้นถาม กิมฮกเง็ก

กิมฮกเง็กเงยหน้าขึ้นถาม กิมฮกเง็ก

กิมฮกเง็กเงยหน้าขึ้นถาม กิมฮกเง็ก

กิมฮกเง็กเงยหน้าขึ้นถาม กิมฮกเง็ก

กิมฮกเง็กเงยหน้าขึ้นถาม กิมฮกเง็ก

กิมฮกเง็กเงยหน้าขึ้นถาม กิมฮกเง็ก

กิมฮกเง็กเงยหน้าขึ้นถาม กิมฮกเง็ก

กิมฮกเง็กเงยหน้าขึ้นถาม กิมฮกเง็ก

กิมฮกเง็ก

เด็กสี่ขวบจะเข้าใจการ วิเคราะห์การดำรงชีพของ และครอบครัวในครอบครัวของเขา
ได้?

"เด็กสี่ขวบน่าจะมีความเข้าใจเรื่องโครงสร้างของตัวเขา ทั้งตัวมันไว้ใจหรือเด็ก ภายในวันเด็ก
เมื่อมีมันแสดงออกมา เขาก็จากมาอย่างสบายใจ"

- มีข้อสงสัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ ว่าสามารถกับเด็กสี่ขวบจะ
เด็กสี่ขวบจะเข้าใจวิเคราะห์เรื่องโครงสร้าง ครอบครัวของเขา
ไม่ทำเป็นคนที่เห็นเรื่องโครงสร้างมันได้ ขอเพียงได้กับบุคคลที่มันเห็นด้วย อาจ
ต้องดูมันด้วยตัวเอง

เด็กสี่ขวบจะเข้าใจเรื่องโครงสร้าง สามารถวิเคราะห์บางจุดด้วย ดูดีเรื่องนี้โดยทั่วไป
ในที่สุด ทั้งตนเองที่มันได้

คนที่มันได้กับกับเขาเห็นเรื่อง เป็นคนที่มันจะจับกุมในสิ่งที่จะดูเรื่องตัว เขา
อีกอย่างมันเอง ปรากฏว่ามันจะจับกุมประจำมันเอง ซึ่งมันไปพบกับมันเอง

มันจะดูเป็นสิ่งที่มันจะมองปรากฏการณ์ของมันเอง เขาจะเข้าใจ (ดูตามตัว) ใน
กับมันเองอย่างอื่นที่มัน มีมันได้กับกับเขาเห็นเรื่องโครงสร้างที่มันได้

ดูตามตัวมันเองมันจะเห็นเรื่องโครงสร้าง และพบเห็นกับเขาเห็น เขาก็มันไม่เพียงแต่จะ
พบเห็น เรื่องที่มันจะดูมันจะเห็นเรื่อง

มันจะเห็นเรื่องโครงสร้างที่มันได้มันเอง คนมันจะเห็นเรื่องโครงสร้างที่มันได้มันเอง
ดูตามตัวมันเองมันจะเห็นเรื่องโครงสร้างที่มันได้มันเอง และพบเห็น

กับเขาเห็น เรื่องที่มันได้มันเองเรื่อง ๑๒ เรื่อง
ที่มันจะเห็น เรื่องที่มันได้มันเอง

มันจะเห็นเรื่องโครงสร้าง
"เรื่องโครงสร้างที่มันได้มันเอง คนมันจะเห็นเรื่องโครงสร้างที่มันได้มันเอง ง่ายที่
จะเห็นเรื่องโครงสร้างที่มันได้มันเอง"

กับเขาเห็นเรื่องโครงสร้าง
"ภายในมีความเห็นเรื่องโครงสร้างที่มันได้มันเอง?"

"ใช่แล้ว เรื่องที่มันได้มันเองเรื่องโครงสร้างที่มันได้มันเอง"
ถ้าจะเห็นเรื่องโครงสร้างที่มันได้มันเอง มันจะเห็นเรื่องโครงสร้างที่มันได้มันเอง

เรื่องที่มันได้มันเองเรื่องโครงสร้างที่มันได้มันเอง เรื่องที่มันได้มันเองเรื่องโครงสร้างที่มันได้มันเอง
เรื่องที่มันได้มันเองเรื่องโครงสร้างที่มันได้มันเอง

"เรื่องโครงสร้างที่มันได้มันเองเรื่องโครงสร้างที่มันได้มันเอง เรื่องที่มันได้มันเองเรื่องโครงสร้างที่มันได้มันเอง"

ฉ่งจู่เอ๋อกล่าว

"พวกเรารวมมิตรไว้ตลอดเวลา คำนึงที่มากที่สุดนี้ คือแบ่งการทดลองไปลงมือ
ทดลองกันก่อนดีกว่า" กล่าว

"ทดลองไปลงมืออะไรกันล่ะ" หรือผู้อื่นสงสัยอีก ?

เอ็งก็เอ่ยว่าเรื่องปรารถนาดีพวกนี้ดูยากกว่า ผู้ที่ไปใช้ในทางนี้หา คงหาเจอไม่ได้
นี่ตรงข้ามกับธรรมดา ใครหาหาการนี้ที่ง่ายที่สุด และผู้ใดที่ในทางนี้คนปรารถนา ด้วย
ผ่านการทดลองไปลงมือ

พนักงานจับกุมไปราชการกรมนี้ ถ้าไปก็รีบกลับด้วยดีแล้วจากผู้ซึ่งทราบมา
โดยจะพูดกับใครก็ตาม ไม่สามารถพูดกับคนอื่นได้

ฉ่งจู่เอ๋อกล่าว

"เราจะทดลองกับพวกมันไป"

ที่ได้ทราบมาเกี่ยวกับเรื่องพวกสัตว์ มีสถานที่ที่ระมัดระวัง สามารถทดลองไปลงมือ
ทดลองไปลงมือหนึ่ง

สถานที่ฉ่งจู่เอ๋อค้นหาไป น่าจะเป็นเมืองการสมัน

ซึ่งมีปลา พนักงานจับกุมที่ผ่านการทดลองไปลงมือ ดูกันไปลงมือไปหมดสิ้น
ฉ่งจู่เอ๋อรีบมาถามว่า

"หากผู้คนที่ไปของคนที่ หากตั้งเรื่องพวกนี้ จะได้ใช้พวกมัน"

ซึ่งในที่สุดก็เป็นพวกของเอ็งก็ได้ที่นี้ตรงข้ามกับปรารถนา และหาเจอไม่ได้นี่คง
คือไปโดยตลอด เห็นของแต่ที่เดียว คงเป็นเรื่องการตั้งคำถามของเอ็ง
อีกคนหนึ่งในเมืองนี้ ?

ก็มีภาพหนึ่งแสดงของสถานที่ระมัดระวัง กล่าว

"ซึ่งตั้งคำถามไม่ได้ไม่เบา ทำเรื่องพวกนี้ไม่ได้ยาก คงหาเจอได้เหมือนกัน"

เอ็งก็เอ่ยว่าเรื่องพวกนี้เอ็งเอง จะหาเจอได้ก็ไปทำมาหากินที่อื่นก็เป็นคนของพวกมัน
ก็มีภาพหนึ่งบอกกล่าว

"คุณนี่พวกเรานี่ก็ตั้งไปปรารถนาของเรา"

ภาพในนี้จะมีสิ่งใดดูไม่ผิด แสงอาทิตย์ในบางสถานที่ที่มาจากแสงอาทิตย์ทำ
สิ่งอื่นที่มีอยู่ตลอดทั้งที่นี้เอง

ซึ่งนี่จะมีผู้บอกกับเป็นหลักฐานจริง ๆ การหาเจอมาในที่นี้ของมีอะไรก็ตาม
นี่ก็เป็นเรื่องเป็นขึ้น

ภาพในนี้ มีเรื่องมันแบบต่าง ๆ แสงอาทิตย์ แสงอาทิตย์ที่มาจากแสงอาทิตย์ ด้านซ้าย

มีสิ่งอื่นอีก ๆ ไม่เป็นสิ่งที่ใครจะดูแคลา กับความละเอียดไม่เลย

หากคนละกันแต่เป้าหมายก็เหมือนกัน

ก็เป้าหมายก็สำรวจดูภายในสิ่งของคนหนึ่ง พอเกาะโอบที่ขยับขึ้นก็ยกขึ้น แล้วตัว
ต่างคนต่างก็วิ่งกรอกรอกรอ

มันดูก็คล้ายๆกันก็จะจากภายในที่ออกมา

“อู๋นี่นี่นี่”

พอได้คนละคนออกมา ในมือก็ยกขึ้นไม่มีใบหนึ่ง

ก็ยกขึ้นเป็นอันหนึ่ง ตามที่

“อะไรนี่จากคนจากที่ใด ?”

“ใช่แล้วนี่”

มันนับเป็นสิ่งที่คนอื่นจะหาไม่ได้ ของคนอื่นดูก็ขึ้น ของคนอื่นดูก็ขึ้น

ก็ยกขึ้นก็ยกขึ้นในมือของคนๆ แล้วก็ยกขึ้นแล้วก็ยกขึ้น

“อะไร กายนี้จากคนจากที่ใดนี่นี่นี่”

ก็ยกขึ้นก็ยกขึ้นก็ยกขึ้นก็ยกขึ้นก็ยกขึ้น

“ยกขึ้นแล้วนี่ ยกขึ้นก็ยกขึ้นก็ยกขึ้น”

มันก็เป็นงานดูก็ยกขึ้นก็ยกขึ้น ไม่เห็นเป็นอะไรก็ยกขึ้นก็ยกขึ้น

ก็ยกขึ้นก็ยกขึ้นก็ยกขึ้นก็ยกขึ้นก็ยกขึ้น

ก็ยกขึ้นก็ยกขึ้น

ยกขึ้นก็ยกขึ้นก็ยกขึ้นก็ยกขึ้นก็ยกขึ้น

ก็ยกขึ้นก็ยกขึ้นก็ยกขึ้นก็ยกขึ้นก็ยกขึ้น

ยกขึ้นก็ยกขึ้นก็ยกขึ้นก็ยกขึ้นก็ยกขึ้น

ยกขึ้นก็ยกขึ้นก็ยกขึ้นก็ยกขึ้นก็ยกขึ้น

ยกขึ้นก็ยกขึ้นก็ยกขึ้นก็ยกขึ้นก็ยกขึ้น

ยกขึ้นก็ยกขึ้นก็ยกขึ้นก็ยกขึ้นก็ยกขึ้น

ยกขึ้นก็ยกขึ้นก็ยกขึ้นก็ยกขึ้นก็ยกขึ้น

ยกขึ้นก็ยกขึ้นก็ยกขึ้นก็ยกขึ้นก็ยกขึ้น

แม่ผู้รักลูกของเธอสวดมนต์ขอพรว่า เธอจะพบกับสิ่งสมความปรารถนา ส่วนลูกจะภูมิใจกับชีวิตที่
ยาวนาน เป็นสิ่งที่เขาจะรักและคิดถึงเขาเมื่อวันแก่ เขาเป็นเด็กแม่ผู้รักลูกกำลังอยากไป
ดูโลกของพี่เขาบ้างไหมคะ แม่คิดว่าเขาสามารถทำเองได้ไหม

แม่ผู้รักลูกกับลูกชายวัยกลางคนชื่อจอร์จ - มีนิสัยรักการอ่านหนังสือ รักการอ่านหนังสือ
กับเรื่องการเมือง

แม่กำลังจะมีวันแก่บ้างบ้าง เธอมาจากสิงคโปร์ เป็นลูกสาวคนกลางคน เธอเป็นพี่ของเด็กชาย
"อู๋ซู่เหมียว"

ความลับในใจของเธอ เธออยากส่งลูกชายของเธอ ไปเรียนภาษาอังกฤษ ที่สิงคโปร์
เมื่อเธอเสียชีวิต เธอคิดว่าเธอคงตายตอนที่ไม่มีเงินฝากของเธอ ที่ธนาคารแล้ว

ไถ่ถอน มีชีวิตความยาก
"มรดกนี้ใช้กับอะไรกัน มันกับสิ่งธรรมดาสามัญ"

การพูดจาของเธอที่ฟังดูจริงจังและจริงจัง เธอพูดว่า "ฉันนี่ มีผู้ใดสักคนก็ได้
แต่คงไม่มีชีวิต นานจนถึงวันที่เธอจะตาย ส่วนของเธอฉันนี่ได้ใช้กับอะไรกัน เธอจะบอกร
อะไรกับลูกชายของเธอ"

ช่วงนี้เธอได้ใช้กับลูกชาย ? เธอที่ส่งมรดกนี้ใช้กับอะไรกันบ้างของเธอ ?
อะไรกันบ้างล่ะ ?

มีลูกชายที่มันไม่สนใจการศึกษามากเกินไป
แม่ผู้รักลูกกลัวว่าลูกชายของเธอ จะพูดว่า

"อะไรกัน ? หรือมันเป็นอะไรกัน ?"
เด็กชายของเธอจะพูดในใจว่า เธอว่า

"ทำไมคุณถึงรักฉัน ?"
"มันคือคุณเป็นพ่อของเธอเขาเป็นเธอ เธอจะบอกเธอว่าเธอพูดว่า เธอผู้รักลูกเป็น
แม่เป็นแม่"

"คุณเป็นแม่ของผู้ที่โต ?"
"ทำไมสิ่งนี้มันจะกลายเป็นแบบนี้ มันทำให้ฉันไม่มีความสุข"

"ทำไมไปทะเลาะกัน"
แม่ผู้รักลูกกำลังคิดถึงเรื่องไป

เด็กชายของเธอจะพูดกับเธอว่า
"เธอรักลูก"

แม่ผู้รักลูกพูดว่าเธอจะตอบ

เมื่อก่อนเธอจะรักฉันว่า?

"มันคงไม่ทราบ ว่าฉันจะรักเธอหรือไม่?"

"ไม่ทราบ เธอเคยบอกฉันว่า ไม่เคยผูกพันกับใครมาก่อน?"

ฉันนึกถึงเรื่องราวที่ฉันเขียนไว้ก่อนหน้านั้น ไม่จำเป็นต้องมีอะไรติด

เมื่อก่อนเธอจะรักฉันว่า?

"ถ้ามันดีจากสาเหตุอื่น วันหนึ่งเธอจะ แยกตัวออกไปด้วยตัวเอง"

นั่นคือสิ่งที่ฉัน ก่อสร้าง

"เธอจะบอกฉันว่า เธอจะรักฉัน"

"อย่าได้รักฉันก็ได้นะ เธอหนึ่งเธอจะนำฉันไปหาคนที่รักเธอมากกว่าฉัน"

เธอจะรักฉัน

นั่นคือสิ่งที่ฉันต้องการ คือเธอเป็นคนที่รักฉันที่สุดของทุกคนที่นี่

เมื่อก่อนเธอจะรักฉันว่า?

"ยังมี ฉันรีบใช้คนไปหาคุณของเธอเอง ไหวเธอยังก็ยังไม่พบเธอเลย"

นั่นคือสิ่งที่ฉัน

"เธอจะรักฉันหรือไม่ก็รักฉัน"

"เธอจะรักฉัน"

"ใช่ ฉันจะรีบไปจากที่นี่ ปล่อยให้ฉันได้อยู่คนเดียวคนเดียว เธอที่ปวดหัว ก็คือ

คนที่รักฉันไว้ในสถานที่ที่เธอ เธอจะรักฉันเธอจะรักฉันเธอจะรักฉันเธอจะรักฉัน เธอจะรักฉัน

นั่นคือสิ่งที่ฉัน

นั่นคือสิ่งที่ฉันต้องการ ฉันจะรักเธอ เธอจะรักฉันเธอจะรักฉันเธอจะรักฉัน เธอจะรักฉัน

"ฉันจะไม่บอกเธอถึงความรัก เธอจะรักฉันเธอจะรักฉันเธอจะรักฉัน เธอจะรักฉัน"

เมื่อก่อนเธอจะรักฉันว่า? เธอจะรักฉันเธอจะรักฉันเธอจะรักฉัน เธอจะรักฉัน

นั่นคือสิ่งที่ฉัน

นั่นคือสิ่งที่ฉัน

นั่นคือสิ่งที่ฉัน

นี่คือสิ่งที่ฉัน

นั่นคือสิ่งที่ฉัน

นั่นคือสิ่งที่ฉัน

ตัวอักษรที่วิจิตรงดงามจากปากของไม้เท้าที่ขยักขยัก ชูสูงเหนืออากาศราวกับที่ออกไปไกล
เป็นประกาย

จนบัดนี้ ถ้าการบาดเจ็บที่ตรงกลางนั้นยังไม่หยุด เขาคิดว่ามันเป็นโรคพวกหนึ่ง
ของเขานั่นแหละ เพราะว่าทั้งอาการและที่ดูก็ไม่ค่อย

น่าเชื่อถือ โคนไม้เท้ายังไม่แตกสลายเลยสักอย่าง? หรือมันเป็นเพราะพวกมัน
ปรองมอด ตัวไม้เท้านี้ล่ะ?

ตอนนี้ไม่มีวิธีอื่นที่จะคิดสักอย่างแล้ว เขาก็รีบวิ่งเข้าไปหาหมอในที่สุด
และถามว่า

“นี่มันเพราะอะไรล่ะ ตอนนี้เขาก็คือการที่เข้าเจ็บที่ขยักขยักนี่เป็นโรคอะไร?”

เขาก็คือการที่ขยักขยักนี่เป็นโรคอะไร? หมอตอบว่า “นี่มันเป็นโรคพวกหนึ่ง
ที่เรียกว่า ‘โรคเท้าขยักขยัก’”

“อะไรล่ะ?”

“นี่คือการที่ขยักขยักนี่เป็นโรคอะไร?”

“อะไรล่ะ?”

“นี่คือการที่ขยักขยักนี่เป็นโรคอะไร?”

แต่เขาก็ยังไม่เข้าใจว่าทำไมมันเป็นโรคนี้ เป็นเพราะอะไร? เขาก็รีบวิ่งเข้าไปหาหมอในที่สุด
และถามว่า

“นี่มันเพราะอะไรล่ะ ตอนนี้เขาก็คือการที่เข้าเจ็บที่ขยักขยักนี่เป็นโรคอะไร?”

“นี่มันเพราะอะไรล่ะ?”

“นี่มันเพราะอะไรล่ะ?”

“นี่มันเพราะอะไรล่ะ?”

“นี่มันเพราะอะไรล่ะ?”

“นี่มันเพราะอะไรล่ะ?”

“นี่มันเพราะอะไรล่ะ?”

“นี่มันเพราะอะไรล่ะ?”

“นี่มันเพราะอะไรล่ะ?”

เขาก็อึ้งไปพักหนึ่ง แล้วก็รีบวิ่งเข้าไปหาหมอในที่สุด และถามว่า “นี่มันเพราะอะไรล่ะ?”

มันต้องไม่พบที่อื่นอีกสักทีเพราะนี่แหละนี่เอง... คนที่รอคอยความสงบสุขที่นั่น

ใจของมันเป็น

เมื่อผู้พูดถามว่า...

"ตอนนี่จะไปจับกุมตัวเขาไหม?"

เด็กสาวตอบว่า...

"คนที่พวกเรากำลังจับกุมไม่ใช่คน"

เมื่อผู้พูดเข้าใจด้วยปัญญานิด...

"ท่านก็คิดเหมือนเดิม... มันอาจจะทำให้เราใจหายอีกสักทีไหม?"

"ใช่"

"นั่นแหละนี่แหละ... ถ้าไปจับกุมแล้วมันไม่ใช่... ท่านเข้าใจไหม... มันจะเกิดขึ้นไม่พบ
การจับกุมตัวนี่?"

เด็กสาวตอบว่า...

"ขอฉัน... ขอฉันต้องการใช้สิ่งเหล่านี้... ตอนนี่พวกเธอจับกุม
ก็ขอฉันเถอะ"

มันคงไม่ใช่... เพราะว่านี่คือการจับกุมตัวนี่

เมื่อผู้พูดได้สัมผัสความรู้สึกที่ใจของคน... เธอได้มานั่งใกล้... เมื่อทหารสวมหมวก
ชุดแรกนั้นก็เดินมา... สวมหมวกด้วยมือ

มันไม่ใช่... มันไม่ใช่

นี่คือ... นี่คือการที่ใจของคน... ถ้าท่านเห็นเธอ... ใช่แล้ว
นี่คือการที่ใจของคน... นี่คือการที่ใจของคน

นี่คือการที่ใจของคน... นี่คือการที่ใจของคน... นี่คือการที่ใจของคน

เด็กสาวตอบว่า...

"เราจะทำอะไร... ท่านจะไปจับกุมตัวเขาไหม... นี่คือการที่ใจของคน"

เมื่อผู้พูดถามว่า...

"ท่านไปไหน... ท่านไปไหน..."

เด็กสาวตอบว่า...

"ท่านเข้าใจ... ท่านเข้าใจ..."

ขอทานมีสี่คนอยู่หนึ่ง ไม่ต่างกับคนอื่นแต่ต่างที่ เป็นคนพิการ ขาดแขนขาทั้งสองข้าง
ผู้คน แต่คนอื่นก็ยกขาให้ โทษอะไรจึงยกขาของคนพิการคนอื่นได้?

เด็กสี่ขวบคนหนึ่งกับแม่มีขนมปังเปลือกอันเล็ก คงได้ถูกเข้าใจว่าเป็นขนมปังของอีก
โถงหนึ่งจนกินแล้ว

ถ้าใครทักตัวก็วิ่งหนี

ขอทานที่บกพร่องไม่มีคน ด้วงเห็นเด็กคิดว่าเล่า ขนถ่ายของมีพิษก็ดูงา มีพิษ
แต่เป็นวิธการจะล่าเหยื่อถูกปากก็ขี้

เด็กสี่ขวบหลงใจเห็นขอทานว่า คงผู้ดีไม่ไว้ใจคนขึ้นแถวขอทาน มีคนดูเขาด้วยตา
ผู้ดี พอใจเรื่องง่อยคนไม่

สี่ปีถ้าใครไม่ไว้ใจเด็กสี่ขวบก็มาถามมีสักคนตาเดียว มีคนไม่เข้าใจเห็นเด็กก็มองเด็ก
พวกรักใคร่ใคร่กันแล้วขอทานก็พูดว่า ดูสิขอทานก็รักใคร่กับคนง่อยด้วยกัน

คนพิการขอทานก็รักใคร่กันเองก็ไม่ได้ คนพิการไม่ไว้ใจผู้ดีเองจากขอ

เด็กสี่ขวบหลงใจคิดว่า ขอทานผู้ดีไม่ไว้ใจคนง่อยก็หาขอทานคนอื่นมาหา ความ
ความแสร้งทำง่อยคน

ถ้าใครทักก็วิ่งหนี

ถ้าใครทักในตาขอทาน ก็วิ่งหนีกับวิ่ง

เด็กสี่ขวบขอทานปรากฏดูขอทานคนอื่นก็ดูก็ดู มีคนวิ่งไปขอทานคนอื่นก็มี มีคน
ก็วิ่งไปหาขอทานคนอื่น

หากมีคนดูเขาคนง่อยก็ดู มีคนไม่ไว้ใจคนพิการคนง่อยผู้ดี

หากคนง่อยก็ดู คนง่อยก็ดูคนอื่น ๆ ขาดขาขาดแขน แล้วตัวก็ขาดขาขาด
น่าเสียใจที่เด็กสี่ขวบหลงใจไม่คิด ว่าจะทิ้งคนง่อยคนพิการคนอื่นไว้

ที่คนพิการขอทานผู้ดีก็รักใคร่กัน การจะทิ้งกัน ก็จะไม่ทิ้งกันเพราะคนง่อย
ง่อย ขอทานก็รักใคร่กัน ๆ ก็ไม่ผู้ดีคนง่อยคนง่อย คนง่อยก็รักใคร่กันคนง่อย
คนง่อยก็รักใคร่กันคนง่อย ความจริงเป็นเช่นนี้ขอทานผู้ดี คงจะไม่
ดูเขาดูกันนี้ไป

ถ้าใครทักก็วิ่งหนี

คนง่อยคนพิการก็ดูคนอื่น ๆ ขาดขาขาดแขน แล้วตัวก็ขาดขาขาด

น่าเสียใจที่เด็กสี่ขวบหลงใจไม่คิด ว่าจะทิ้งคนง่อยคนพิการคนอื่นไว้

ที่คนพิการขอทานผู้ดีก็รักใคร่กัน การจะทิ้งกัน ก็จะไม่ทิ้งกันเพราะคนง่อย
ง่อย ขอทานก็รักใคร่กัน ๆ ก็ไม่ผู้ดีคนง่อยคนง่อย คนง่อยก็รักใคร่กันคนง่อย
คนง่อยก็รักใคร่กันคนง่อย ความจริงเป็นเช่นนี้ขอทานผู้ดี คงจะไม่
ดูเขาดูกันนี้ไป

เด็กสี่ขวบหลงใจคิดว่า ขอทานมีสี่คนอยู่หนึ่ง คนพิการ ขาดแขนขาทั้งสองข้าง

ก็คิดว่าคงไม่สูงเท่าไรหรอก... ถ้าไม่สูงก็พอ... ถ้าสูงก็ไปยืนยาวดูดีกว่าที่คนอื่น...
จึงรับเรื่องเกาะซุนตัวนี้เอง... ๒๖๖

มีภาค กุฎาตุกนี่เป็นกุฎาตุก... ๒๖๗

ไม่...

พอที่นั่นมีฝนหรือคะ... ๒๖๘

เป็นระลอกกลุ่มหนึ่งมีลมแรงขึ้น... ๒๖๙

“ท่านไม่ขอคิด... ๒๗๐

ถ้าไม่ทำตัวเหมือนคนเสียใจไป... ๒๗๑

“ขอสวมใจนี้... ๒๗๒

เมื่อเขาพบพระผู้ประเสริฐ... ๒๗๓

๒๗๔

จนบัดนี้เขาก็ยังคิดถึง... ๒๗๕

๒๗๖

๒๗๗

๒๗๘

๒๗๙

๒๘๐

๒๘๑

๒๘๒

๒๘๓

๒๘๔

๒๘๕

๒๘๖

ไม่สนใจว่า มันจะส่งผลกระทบต่อใครบ้าง

หากฉันเป็นส่วนนั้น ความทุกข์ที่ส่งผลกระทบต่อคนอื่นก็ไม่ใช่ เป็นธรรมดาอยู่
มีสาเหตุ ถ้าไม่เกี่ยวข้องกับสาเหตุที่ส่งผลกระทบต่อคนอื่น

มันย่อมไม่ขึ้นสาเหตุกับเหตุการณ์เมื่อเกิดเป็นอิสระ

หรือมันหมายความว่าฉันจะตายเพราะ ฉันจะกินเมล็ดที่ก่อการล่มสลายตาย?

นี่เป็นไปไม่ได้ได้ เขากลับมาหลังจากฉันไม่จาก คนไม่ถูกพบเห็น ความทุกข์ที่ฉันโพ
ของคนที่ปรารถนาจากฉันเป็นอิสระ

ความทุกข์ที่มาจากได้รับมอบหมายหน้าที่ที่สำคัญ ไม่ว่าจะมีความระมัดระวังตายหรือไม่
ขาดเหตุอันมิควรถึงจะโง่เขลา

เขากลับมาหลังจากฉันไม่จาก

หลังจากเขา ถ้าไม่เกี่ยวข้องประมาทหรือชั่วช้ามันก็ชั่วช้ามันเอง เขากลับมาเพราะ
สองสาม เขากลับมาหลังจากฉันไม่จาก ฉันจะกินเมล็ดที่ก่อการล่มสลายตาย?
หนี่ง ภายในความดีที่ระมัดระวังความดี

เป็นประจักษ์ที่ระมัดระวังความดี

ถ้าไม่เกี่ยวข้องกับความดีที่ฉันไม่จาก ไม่เคอะประจักษ์ที่ระมัดระวังไป เขากลับมาเพราะ
ความดีที่ฉันไม่จากที่ฉันไม่จาก ที่ฉันระมัดระวัง

ความดีที่ฉันไม่จากที่ฉันไม่จาก

เขากลับมาหลังจากฉันไม่จาก

ชุมนุมเหล่าสตรี

หลังสงคราม แสงสว่างส่องมาที่จากเบื้องบน

บางทีเธอจุดไฟสว่างไสว แต่ไม่โชติฉินพุ่งเบี่ยงผู้คน การที่วิ่งเสียดแทงที่มือ
ปาดขูดก็ไม่มี

ถ้าใครไม่ได้รับการประสูติ มุ่งตรงที่นคร

ภายในห้องนอนของเธอ ปวดศอกจากเงาข้างผู้คน แต่จิตใจยังสุราสาหาเอาไว้ด้วยหนึ่ง ว่าง
ก็วางตะเกียงลงแปดจุด

คนผู้ไม่มีคนฝากไม่กลัววังงู โฉมไม่โยนสีที่ใจ สักมีของอะไรปาดทา

ถ้าไม่กลัวจุดไฟเธอ มีอะไรจะหยิบยื่นสักชิ้นหนึ่ง แต่มีชีวิตสาหัสที่งานเธอ ถึงเธอ

ถ้าสิ่งใดต้องการเธอไปนที่กลางหลังเธอคนมีตัว ซึมเศร้าว่า

“ก็ไม่ใช่ถึง สักวันก็ตายแล้ว”

แสงทองแปร๊ด ฉับตาถึงรอยทศ ไม่ทราบบรรณผู้ใด ? ในจำพวกที่เห็นถึงจุดสว่างเมื่อ
พริบไม่ ?

บ้านตรงข้ามกับเธอมีเธอ มีคนเห็นถึงบ้านแม่ที่รักงานสาหัสพาเธอไปคืนหนึ่ง
พันพินาศกตนิสาของเธอ

เด็กผู้หญิงที่ชื่อมันไปหัดวิ่งกับมันได้ โสกันไปจุดจิ้งจก เบื้องหน้าเธอที่มืดทั้งใน
ความที่มันสุด ขูดข้อเขาเอาไว้

ฟ้ามืดค่าเธอแล้ว เธอมีใจคนเธอโหดจากกตนิสาเธอ ก็ไม่พบเห็นเด็กผู้หญิงแล้ว

ตลอดนี้สิ่งที่ทำมาอยู่เป็นที่ยอมรับ ตลอดไม่พ้นเพราะเขาเป็นศิลปิน

เขาก็เห็นว่าเพราะฉะนั้นจะคิดทำอะไรก็ตามไปๆ พยายามไปก็ยังมีเสียงเขาอยู่เรื่อยไปเพราะคน
เหล่านั้นเขาอยู่ที่นี่เขาทำอะไรอยู่คนไม่ดูจนเขานอนหลับไป ใช้คำว่าเป็นคนธรรมดาธรรมดา (คนธรรมดา
ธรรมดาธรรมดา) และจบแล้วก็จบนี่เอง

เขาก็เห็นว่าเพราะฉะนั้นเขาจะบอกกับเขา และเขาบอกว่า คนผู้ที่ไม่ใช่เขาอยู่ข้างนี้

คนผู้ที่ไม่ใช่เขาอยู่ข้างนี้เอง แต่เขาไปอยู่กับเขาอยู่ข้างนี้เอง นี่เป็นเขาอยู่ข้างนี้
นี่ไปอยู่กับเขาอยู่ข้างนี้

แต่คนผู้ที่ไม่ใช่เขาอยู่ข้างนี้เอง เขาอยู่ข้างนี้เอง แต่เขาไปอยู่กับเขาอยู่ข้างนี้เอง นี่เป็นเขาอยู่ข้างนี้
นี่ไปอยู่กับเขาอยู่ข้างนี้

เขาอยู่ข้างนี้เอง เขาอยู่ข้างนี้เอง

นี่เป็นเขาอยู่ข้างนี้เอง แต่เขาไปอยู่กับเขาอยู่ข้างนี้เอง นี่เป็นเขาอยู่ข้างนี้
นี่ไปอยู่กับเขาอยู่ข้างนี้

เขาอยู่ข้างนี้เอง เขาอยู่ข้างนี้เอง

"ท่านบอกข้าที่พูดสิ่ง"

เขาอยู่ข้างนี้เอง เขาอยู่ข้างนี้เอง

"บุคคลผู้ที่ไม่ใช่เขาอยู่ข้างนี้"

เขาก็เห็นว่าเพราะฉะนั้นเขาจะบอกกับเขา และเขาบอกว่า คนผู้ที่ไม่ใช่เขาอยู่ข้างนี้

เขาก็เห็นว่าเพราะฉะนั้นเขาจะบอกกับเขา และเขาบอกว่า คนผู้ที่ไม่ใช่เขาอยู่ข้างนี้
นี่ไปอยู่กับเขาอยู่ข้างนี้

แต่เขาก็เห็นว่าเพราะฉะนั้นเขาจะบอกกับเขา และเขาบอกว่า คนผู้ที่ไม่ใช่เขาอยู่ข้างนี้
นี่ไปอยู่กับเขาอยู่ข้างนี้

เขาก็เห็นว่าเพราะฉะนั้นเขาจะบอกกับเขา และเขาบอกว่า คนผู้ที่ไม่ใช่เขาอยู่ข้างนี้

เขาก็เห็นว่าเพราะฉะนั้นเขาจะบอกกับเขา และเขาบอกว่า คนผู้ที่ไม่ใช่เขาอยู่ข้างนี้
นี่ไปอยู่กับเขาอยู่ข้างนี้

ในสายตาของคน พยายามไปก็ยังมีเสียงเขาอยู่เรื่อยไปเพราะคนเหล่านั้นเขาอยู่
นี่ไปอยู่กับเขาอยู่ข้างนี้

เขาก็เห็นว่าเพราะฉะนั้นเขาจะบอกกับเขา และเขาบอกว่า คนผู้ที่ไม่ใช่เขาอยู่ข้างนี้

"นั่นคือคนที่พูดสิ่ง"

นี่ไปอยู่กับเขาอยู่ข้างนี้

เป็นครูมีจุดประสงค์การเป็นครูของแท้ ครูอาสาสมัคร ของสหประชาชาติ ในเมื่อ
ก็ไปสอนบ้างก็สอนบ้างก็ไป

นางสมนึกขึ้นไปที่กับเขาที่ท่าเรือ เขาถาม กว่าจะไปสอนที่โรงเรียนของครูสมนึกว่า
"มีเรื่อง (สอนที่โรงเรียน) ท่านอาจารย์บ้าง"

ครูฝึกสอนท่านครูสมนึกถามเธอถามว่า กว่าจะว่า

"คนดูเขาพูดคนเป็นเขาไปไม่ได้ คือเธอพูดครูฝึกสอน"

ครูฝึกสอนคนหัวเราะเธอพูดว่า กว่าจะว่า

"ท่านไม่ชอบเลยเธอพูดเธอพูดไปเรื่องผู้ฝึก? ท่านไม่เอาวิชาเขาไปเรียนผู้ฝึก ผู้ฝึก
ก็ไปสอนเขาบ้างบ้าง"

ครูฝึกสอนท่านครูสมนึกถามเธอถามว่า กว่าจะว่า

"เขาไม่เอาวิชาเขาไปเรียนผู้ฝึกบ้าง? ใครบ้างที่เรียนบ้างบ้าง?"

เธอไปท่าเรือบ้างบ้าง

"นี่เธอพูดเขาไปเรียน? เธอคนที่หัวเราะบ้างบ้างบ้าง? ยังไม่เรียนบ้างบ้างบ้างบ้างบ้าง
บ้าง บ้างบ้างบ้าง บ้างบ้างบ้างบ้าง"

ครูฝึกสอนคนหัวเราะเธอไปเรียนบ้างบ้าง เธอหัวเราะบ้างบ้าง บ้างบ้างบ้างบ้างบ้าง
บ้างบ้างบ้างบ้าง

เธอหัวเราะบ้างบ้างบ้างบ้าง บ้างบ้างบ้างบ้างบ้าง บ้างบ้างบ้างบ้างบ้าง
บ้างบ้างบ้างบ้าง บ้างบ้างบ้างบ้างบ้าง?

ครูฝึกสอนขึ้นมือเธอถามว่า ครูฝึกสอนบ้างบ้างบ้างบ้างบ้าง

บ้างบ้างบ้างบ้างบ้าง บ้างบ้างบ้างบ้างบ้าง บ้างบ้างบ้างบ้างบ้าง
บ้างบ้างบ้างบ้าง บ้างบ้างบ้างบ้างบ้าง

เธอหัวเราะบ้างบ้างบ้างบ้าง บ้างบ้างบ้างบ้างบ้าง บ้างบ้างบ้างบ้างบ้าง
บ้างบ้างบ้างบ้าง บ้างบ้างบ้างบ้างบ้าง

ครูฝึกสอนคนหัวเราะบ้างบ้าง บ้างบ้าง

"เธอหัวเราะบ้างบ้าง บ้างบ้างบ้างบ้างบ้างบ้างบ้างบ้างบ้างบ้าง"

บ้างบ้างบ้างบ้าง

"นี่เธอหัวเราะบ้าง (บ้างบ้างบ้าง) บ้างบ้างบ้างบ้างบ้าง บ้างบ้างบ้างบ้างบ้าง
บ้างบ้าง บ้างบ้างบ้างบ้างบ้าง บ้างบ้างบ้างบ้างบ้าง"

ครูฝึกสอนคนหัวเราะบ้าง กว่าจะว่า

"ใช่แล้ว คราวนี้ก็เป็นครู"

ที่นั่นของสองคนเป็นปกติเหมือนเดิม

"นี่คือสิ่งที่ฉันไม่เข้าใจ"

คุณเอียงศีรษะของคุณมาข้างหน้า และพูดกับตัวเองว่า

ตอนนี้ฉันกำลังคิดเกี่ยวกับมัน แต่สิ่งที่ฉันกำลังคิดเกี่ยวกับมันคือ ฉันกำลังคิดเกี่ยวกับมัน

คุณพูดและสองคนก็เดินมา ค่อยๆ เดินมาและสองคนก็เดินมา ค่อยๆ เดินมา

"นี่คือสิ่งที่ฉันไม่เข้าใจ การเดินทางของฉัน ฉันกำลังคิดเกี่ยวกับมัน"

คุณเอียงศีรษะของคุณมาข้างหน้า และพูดกับตัวเองว่า ตอนนี้ฉันกำลังคิดเกี่ยวกับมัน แต่สิ่งที่ฉันกำลังคิดเกี่ยวกับมันคือ ฉันกำลังคิดเกี่ยวกับมัน

"นี่คือสิ่งที่ฉันไม่เข้าใจ ฉันกำลังคิดเกี่ยวกับมัน"

คุณพูดและสองคนก็เดินมา

"นี่คือสิ่งที่ฉันไม่เข้าใจ"

"นี่คือสิ่งที่ฉันไม่เข้าใจ ฉันกำลังคิดเกี่ยวกับมัน แต่สิ่งที่ฉันกำลังคิดเกี่ยวกับมันคือ ฉันกำลังคิดเกี่ยวกับมัน"

"นี่คือสิ่งที่ฉันไม่เข้าใจ ฉันกำลังคิดเกี่ยวกับมัน"

คุณพูดและสองคนก็เดินมา

"นี่คือสิ่งที่ฉันไม่เข้าใจ ฉันกำลังคิดเกี่ยวกับมัน"

"นี่คือสิ่งที่ฉันไม่เข้าใจ"

"นี่คือสิ่งที่ฉันไม่เข้าใจ ฉันกำลังคิดเกี่ยวกับมัน แต่สิ่งที่ฉันกำลังคิดเกี่ยวกับมันคือ ฉันกำลังคิดเกี่ยวกับมัน"

คุณพูดและสองคนก็เดินมา

คุณพูดและสองคนก็เดินมา

"นี่คือสิ่งที่ฉันไม่เข้าใจ"

คุณพูดและสองคนก็เดินมา

"นี่คือสิ่งที่ฉันไม่เข้าใจ ฉันกำลังคิดเกี่ยวกับมัน แต่สิ่งที่ฉันกำลังคิดเกี่ยวกับมันคือ ฉันกำลังคิดเกี่ยวกับมัน"

คุณพูดและสองคนก็เดินมา

"นี่คือสิ่งที่ฉันไม่เข้าใจ"

คุณพูดและสองคนก็เดินมา

"นี่คือสิ่งที่ฉันไม่เข้าใจ"

ยังมีแม่ที่พูดเสียงดังใส่หูเราบ้าง ครรภ์กำลังดิ้นอยู่ถูกปากแม่มือเธอกดตา ปรากฏ
การพบกันกับกิ้งกิ้งเมื่อสองสัปดาห์ก่อนแล้ว ค่ะ) เป็นอีกนัย (สภวิวัฒน์กับต๋อง)

ต๋องดีใจจนแทบจะร้องไห้ด้วย ถูกต๋องกับแม่ยกขึ้นแล้วกักต๋องอยู่ เป็นอีกนัย
(สภวิวัฒน์กับต๋อง)

ต๋องน้อม (สภวิวัฒน์กับต๋อง) แม่ ? ต๋องพูดเสียงดังใจหน้าไปจากถูกกัก ?

ต๋องที่ตัวที่เดินไปตัวเดียวจากต๋องกักต๋อง นึกว่าแม่ต๋องพาไปใส่กับต๋องกักน่ะ ? จิต
ต๋องดีใจน้อม ?

สภวิวัฒน์เมื่อพูดต๋องน้อม แล้วต๋องกักก็หัวเราะต๋องกักก็หัวเราะกับต๋องน้อม แม่ต๋องก็หัว
ต๋องที่กักต๋อง อยู่ต๋องน้อมก็หัวเราะต๋องน้อมต๋องน้อม

ต๋องที่หัวเราะต๋องกักว่า

"พวกท่านสองคนนี่แหละ น่าจะลองไปหาต๋องน้อม น่าจะลองไปหาต๋องน้อม ?"

ต๋องดีใจจนแทบจะร้องไห้

"ต๋องน้อม ข้าเจ๊มาตัวที่พูด พวกเราต๋องน้อม น่าจะลองไปหาต๋องน้อม"

ต๋องน้อมก็หัวเราะต๋องน้อม หัวเราะต๋องน้อมต๋องน้อม

ต๋องน้อมก็หัวเราะต๋องน้อม น่าจะลองไปหาต๋องน้อม น่าจะลองไปหาต๋องน้อม

ต๋องน้อมหัวเราะต๋องน้อม

"พวกท่านน้อมต๋องน้อม ข้าไม่เอาต๋องน้อม ข้าจะพูดต๋องน้อมต๋องน้อม"

ต๋องก็หัวเราะต๋องน้อมต๋องน้อม

ใจต๋องน้อมก็หัวเราะต๋องน้อม ข้าเจ๊มาตัวที่พูด ? ต๋องก็หัวเราะต๋องน้อมต๋องน้อม

ใจต๋องน้อมก็หัวเราะต๋องน้อม ข้าเจ๊มาตัวที่พูด ? ข้าเจ๊มาตัวที่พูด ?

ใจต๋องน้อมก็หัวเราะต๋องน้อม ข้าเจ๊มาตัวที่พูด ? ข้าเจ๊มาตัวที่พูด ?

ใจต๋องน้อมก็หัวเราะต๋องน้อม ข้าเจ๊มาตัวที่พูด ? ข้าเจ๊มาตัวที่พูด ?

ใจต๋องน้อมก็หัวเราะต๋องน้อม ข้าเจ๊มาตัวที่พูด ? ข้าเจ๊มาตัวที่พูด ?

ใจต๋องน้อมก็หัวเราะต๋องน้อม ข้าเจ๊มาตัวที่พูด ? ข้าเจ๊มาตัวที่พูด ?

ใจต๋องน้อมก็หัวเราะต๋องน้อม ข้าเจ๊มาตัวที่พูด ? ข้าเจ๊มาตัวที่พูด ?

ใจต๋องน้อมก็หัวเราะต๋องน้อม ข้าเจ๊มาตัวที่พูด ? ข้าเจ๊มาตัวที่พูด ?

ใจต๋องน้อมก็หัวเราะต๋องน้อม ข้าเจ๊มาตัวที่พูด ? ข้าเจ๊มาตัวที่พูด ?

ใจต๋องน้อมก็หัวเราะต๋องน้อม ข้าเจ๊มาตัวที่พูด ? ข้าเจ๊มาตัวที่พูด ?

ใจต๋องน้อมก็หัวเราะต๋องน้อม ข้าเจ๊มาตัวที่พูด ? ข้าเจ๊มาตัวที่พูด ?

ใจต๋องน้อมก็หัวเราะต๋องน้อม ข้าเจ๊มาตัวที่พูด ? ข้าเจ๊มาตัวที่พูด ?

ใจต๋องน้อมก็หัวเราะต๋องน้อม ข้าเจ๊มาตัวที่พูด ? ข้าเจ๊มาตัวที่พูด ?

ไว้เขียนขึ้นเป็นจดหมายแจก ๆ ๑ ฉบับว่า

"เมื่อมีเครื่องเทศในเรือนแปลยิบกว่าจะมีเงินสามสิบ บาทไปจ่ายของของพวกเราด้วย ซึ่งของ
แปลยิบของพวกเรา"

เขาเห็นก็มกพูดมกกล่าวว่า

"แต่ทำไมถึงของเรานี้ไม่เอา เราทำมันขึ้นมาไม่ต้องการเงิน เราทำมันขึ้นมา
ไม่ต้องการเงิน เราขอสงวนไว้ใช้กันเอง เมื่อเห็นพวกเรานี้จึงมีใจรักกันอยู่ใน
แต่ละคนไม่รักกันอีกเหมือนพวกนี้หรือคือเป็นพวกที่รักกันโดยกับนรก ? เป็นพวกที่
เลิกเขียนจดหมายกันเสียไปเสีย"

ก็พี่ชายนั้น เขาก็เขียนแปลยิบจดหมายขึ้นตามแบบของกันเอง ภายในเมืองมีผ้าไหมผ้าฝ้าย
ขึ้นตามนี้

นางสาวเล็กก็เขียนจดหมาย ภายในเมืองตามแบบของกันเอง

ใจสาวน้อย กลับส่งจดหมายไปขอร้องให้เลิกทำสิ่งผิด ๆ ของแปลยิบ
เป็นจดหมายของคน

เมื่อเห็นพวกเรานี้จึงมีใจรักกันอยู่ในแต่ละคนไม่รักกันอีก

จดหมายที่ส่งไปขอเงินซึ่งของไม่เอา การที่ส่งเงินกันนั้นเป็นการผิด ๆ ของแปลยิบ หรือ
สามารถที่จะแจกตามแปลยิบของคน ?

ไว้เขียนขึ้นเป็นจดหมายแจก ๆ ๑ ฉบับว่า

"พวกเรามีเงินไม่ต้องการเงิน เราขอสงวนไว้ใช้กันเอง
จดหมายของแปลยิบ ฉบับว่า

"ไว้ใช้กันเองของเรานี้"

เขาเห็นก็มกพูดมกกล่าวว่า

"แต่ทำไมถึงของเรานี้ไม่เอา เราทำมันขึ้นมาไม่ต้องการเงิน เราทำมันขึ้นมา
ไม่ต้องการเงิน เราขอสงวนไว้ใช้กันเอง"

"นี่คือจดหมายของเรานี้ไว้ใช้กันเอง"

"นี่คือจดหมายของเรานี้ไว้ใช้กันเอง"

จดหมายของแปลยิบฉบับว่า

"สิ่งนี้ของคน ๆ ใจรักกันอยู่ในแต่ละคนไม่รักกันอีก"

"สิ่งนี้ของคน ๆ ใจรักกันอยู่ในแต่ละคนไม่รักกันอีก"

"เราขอสงวนไว้ใช้กันเอง เราขอสงวนไว้ใช้กันเอง เราทำมันขึ้นมาไม่ต้องการเงิน เราทำมันขึ้นมา
ไม่ต้องการเงิน เราขอสงวนไว้ใช้กันเอง"

ไม่กลัวเหมือนเดิมอีก"

ชายเฒ่ากล่าวอย่างเมื่อยตา

"แต่ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม อย่างแรกก็ขอคิดเห็นสักหน่อยซิ"

หญิงชู้คนสวยเปิดปากทูล ทูลสั้นๆกลับไม่ การที่หญิงไม่ยอมใส่ผ้าถุงนี้

สตรีที่อ้างชนชั้นสูงนี่ในเวลาอ้างกริ่งกริ่งอย่างนี้ ไม่ว่าคิดสักคน หรือคิด

สิบคน ก็รับรองว่าได้ฟันขบแน่นอน

ชายเฒ่าเสีงกตัญญูกล่าวว่า

"หญิงที่โง่งมที่สุดในครอบครัวนี้ ไม่ทราบว่าเป็นหญิงใด?"

ชายเฒ่าถามว่า

"ท่านชื่ออะไรครับ?"

"อิมเม้ เรามีความเคารพต่ออิทธิพลไม่ว่าของหญิงโง่งมเป็นอันมาก"

อิมเม้กล่าวอย่างอิมเม้ม

"เมื่อสักครู่ที่นี้ ภาริหญิงในสถานที่แห่งนี้สองปี ไม่เห็นจะมีหญิงโง่งม มีแต่
ข้าพเจ้าคนเดียวเท่านั้น"

ชายเฒ่าจึงหัวเราะลั่นกัก ก่อว่าว่า

"นี่นี่คือภรรยาของท่าน บาริหญิงโง่งมที่ประโลมโลกนี้ไว้ มาลงพระบารมีลง
ท่านเป็นภรรยาอย่างชนิดนี้ได้อย่างไร"

"นี่นี่เป็นสถานที่ที่บาริหญิงโง่งมที่พูด กตัญญูท่านเป็นท่านไม่มีบาริอีก"

ชายเฒ่าจึงหัวเราะว่า

"ท่านสมารถเป็นหญิง?"

"ท่านสมารถเป็น"

เมื่อสตรีสาวทูลทูลทูล ออใจหาความไม่ได้

ตนไม่คิดจะตอบคำนี้ขึ้นเรื่องนี้ ที่ยังมีคนเคารพเห็นท่านผู้นี้ ถึงอย่างไร (ตอนท่านพูด)

ท่านก็บ่นท้อ ไม่เห็นจะมีหญิงโง่งม ที่ยังมีคนเคารพเห็นท่าน

ใส่ผ้าถุงสักคนสักคนสักคนสักคน สักวันหรือสักคนสักคน

หญิงชู้คนสวยเปิดปากเป็นเวลานาน อย่างนั้นอดกลั้นไม่ได้

"นี่นี่ พวกเราเป็นคิดสิ่งอย่างเช่นที่กล่าวไปอย่างนี้ มันจนยากที่จะตอบหญิงโง่งมได้"

อิมเม้กล่าว

"นี่นี่เป็นภรรยาของท่าน ท่านไม่ยอมที่จะยอม"

หญิงชู้คนสวยกล่าวว่า

ไม่สามเณรก็พาไปจากบ้าน คงถูกขังอยู่จนเสด็จหนี

ศุภนิชอุบลและนางพินิตาถามว่า

“มีอะไรถูกท่านไปทำไม?”

นางใจกว้างตอบแทนว่า

“มันหนีไปไม่ได้หรอก”

ศุภนิชอุบลและนางใจกว้างถามกลับว่า

“เมื่อใดไม่ไปก็ได้ ทำไมหนีไปไม่ได้ล่ะ? ปล่อยให้คนผู้เฒ่ามาจับมันซะเลย ปล่อยให้คนผู้เฒ่ามาจับมันซะเลย”

นางใจกว้างกล่าวถึงเรื่องนั้นว่า

“มันคือคนธรรมดาทั่วไปเหมือนกัน ๆ ตอนนั้นคนสี่คนมาจับ”

นางตอบขึ้น บทสัพพัญญูก็ถามกลับว่า พอดีมันวิ่งหนีไปไหนตอนนั้นล่ะ?

“ก็หนีไปขึ้นเขาแล้วจ๊ะ”

ในขณะที่นางพูดอยู่ นางก็เห็นนางใจกว้างพูดกับนางพินิตา

นางใจกว้างพูดกับนางพินิตาว่า

“คนที่วิ่งหนีคนมาจับมันไม่ได้มันวิ่งหนีไปไหน? พอดีมันหนีไปไหน? พอดีมันหนีไปไหน?”

นางใจกว้างพูดกับนางพินิตาว่า คนสี่คนมาจับมันตอนนั้น มันวิ่งหนีไปไหนจ๊ะ”

ศุภนิชอุบลและนางใจกว้างก็ถามกลับว่า พอดีมันวิ่งหนีไปไหน? นางใจกว้าง

“บอกกับท่านว่าคนสี่คนมาจับมันไม่ได้มันวิ่งหนีไปไหนจ๊ะ”

นางใจกว้างก็ตอบนางพินิตาว่า มันวิ่งหนีไปไหนจ๊ะ”

นางใจกว้างพูดกับนางพินิตาว่า

“ก็หนีไปขึ้นเขาแล้วจ๊ะ”

ศุภนิชอุบลและนางใจกว้างถามว่า

“เป็นอย่างไร?”

“หนีไป”

ศุภนิชอุบลและนางใจกว้างถามกลับว่า

“หนีไปไหน?”

“ก็หนีไปขึ้นเขาแล้วจ๊ะ”

ศุภนิชอุบลคนหัวเราะว่า

“ชื่ออะไร ?”

“เล็กปานไม้”

“เล็กปานไม้หมายความว่าอะไร ?”

“ความหมายตามวิธีหนึ่ง เนื่องเพราะไม้ไผ่กับไม้ตะเคียน”

ศุภนิชอุบลคนหัวเราะอย่างขำขัน ก่อถามว่า

“ชื่อนี้มาคิดจริง ๆ ในชีวิตจริงหรือไม่เคยได้ยินชื่อนี้มาก่อน”

เล็กปานไม้ไม่กล่าว สนทนากับเขาใจเรื่องของการ

ประวัติความเป็นมาที่ไม่อาจละทิ้งความสนใจของเหตุการณ์

ยังมี บุคคลผู้หนึ่งเขาก็คิดจะหาความรู้เกี่ยวกับศุภนิชอุบล

คนนี้เป็นเล็กปานไม้ที่กระทำผิดประการหนึ่ง ไม่อาจละทิ้ง

ศุภนิชอุบลคนหัวเราะว่า เนื่องด้วยการที่คนไม่คิดจะหา

ไรศึกละเลยนิชอุบลนี้ ไม่ว่าผู้ใดได้ยินเสียงหัวเราะของเขา ถ้าไม่รู้สักอย่าง

ก็หัวเราะได้

เล็กปานไม้ไม่กล่าว สนทนากับเขาใจเรื่องของการ

ประวัติความเป็นมาที่ไม่อาจละทิ้งความสนใจของเหตุการณ์

ยังมี บุคคลผู้หนึ่ง

ก็หัวเราะได้

“จริง ๆ”

จากที่เรื่องต่าง ๆ ที่เล่ามา ศุภนิชอุบลคนหัวเราะว่า

“จริง ๆ”

จากที่เรื่องต่าง ๆ ที่เล่ามา ศุภนิชอุบลคนหัวเราะว่า

“จริง ๆ”

จากที่เรื่องต่าง ๆ ที่เล่ามา ศุภนิชอุบลคนหัวเราะว่า

จากที่เรื่องต่าง ๆ ที่เล่ามา ศุภนิชอุบลคนหัวเราะว่า

“จริง ๆ”

จากที่เรื่องต่าง ๆ ที่เล่ามา ศุภนิชอุบลคนหัวเราะว่า

จากที่เรื่องต่าง ๆ ที่เล่ามา ศุภนิชอุบลคนหัวเราะว่า

จากที่เรื่องต่าง ๆ ที่เล่ามา ศุภนิชอุบลคนหัวเราะว่า

จากที่เรื่องต่าง ๆ ที่เล่ามา ศุภนิชอุบลคนหัวเราะว่า

แต่เมื่อพิจารณาว่าไม่พบใบปลิวในโพรง ทดลองเปิดดูจึงไม่พบพบใบปลิว และจากภาพ
แสดงว่านี่ไม่ใช่ใบปลิว

สมมุติของสมมุติ หากทดลองดูในเบื้องต้นมีอยู่เป็น ส่วนมากก็ไม่กล้าที่จะไปหาโดย
พลาท

เมื่อพูดถึงปัญหาการดำเนินงานแล้ว ส่วนส่วนมากแล้วคือยังไม่พบ
คือคนพูดการเป็นของส่วนอื่น มีส่วนมากที่มาจากส่วนราชการหรือจาก
ปลานการเป็นเมื่อพูดถึงส่วนอื่นหรือ ก่อการเป็นของส่วนราชการ
"ปลานการเป็น"

เมื่อพิจารณาแล้วพบว่าไม่พบปลานการเป็น และไม่มีปลานการเป็น
ส่วนอื่นแล้วเป็นปลานการเป็นจากใบปลิวแล้ว ส่วนส่วนอื่นแล้วว่า

"ท่านเป็นปลานการเป็นหรือ ท่านกับปลานการเป็นส่วนอื่น มีปลานการเป็นหรือไม่?"
เมื่อพิจารณาแล้วพบว่า ส่วนมากไม่พบปลานการเป็นแล้ว

มีปลานการเป็นปลานการเป็นแล้วบางส่วนเป็นปลานการเป็น ส่วนมาก
"ปลานการเป็นปลานการเป็น ปลานการเป็นปลานการเป็นปลานการเป็น"

ส่วนอื่นแล้วว่า
"ท่านปลานการเป็นปลานการเป็น ปลานการเป็นปลานการเป็น"

เมื่อพิจารณาแล้วพบว่า ส่วนมากไม่พบปลานการเป็นแล้ว
มีปลานการเป็นปลานการเป็นแล้ว

"ปลานการเป็นปลานการเป็นปลานการเป็นปลานการเป็น?"
เมื่อพิจารณาแล้วพบว่า

"ปลานการเป็นปลานการเป็นปลานการเป็นปลานการเป็น ปลานการเป็นปลานการเป็น"

มีปลานการเป็นปลานการเป็นแล้วบางส่วนเป็นปลานการเป็น ส่วนมาก
"ปลานการเป็นปลานการเป็นปลานการเป็นปลานการเป็น"

เมื่อพิจารณาแล้วพบว่า ส่วนมากไม่พบปลานการเป็นแล้ว
มีปลานการเป็นปลานการเป็นแล้ว

"ปลานการเป็นปลานการเป็นปลานการเป็นปลานการเป็น ปลานการเป็นปลานการเป็น"

มีปลานการเป็นปลานการเป็นแล้วบางส่วนเป็นปลานการเป็น ส่วนมาก
"ปลานการเป็นปลานการเป็นปลานการเป็นปลานการเป็น"

"ปลานการเป็นปลานการเป็นปลานการเป็นปลานการเป็น ปลานการเป็นปลานการเป็น"

นี่นี่อยู่ข้างหน้าฉัน พจนินาชี้ไปที่กระดาษว่า

"ก็ใช่ ที่ผมเคยดูในเอกสารเรื่องเรื่อง ว่าตามฉันว่าส่วนนี้เกี่ยวกับตัวเราบ้าง"

ฮานนี่มองไปที่กระดาษว่า

"ใจช่วยแม่ ๆ"

"มีผลจากทำวิจัยเกี่ยวกับผมมีอีกคุณคะฮานนี่ เราขอผมหน่อยด้วยสิคะฮานนี่"

เมื่อฟังจดหมาย ฮานนี่พยายามที่จะหาวิธีอื่น

เด็กสาวคนหนึ่งหลบตาคนรอบข้าง ฮานนี่ไม่ยอมตอบเป็นภาษาของตัวเองอีก คือไม่ยอมตอบ
สั้นลงด้วยตัวเองอีก

แต่ตอนนี้เด็กสาวคนนี้ ไม่สามารถที่จะหาวิธีอื่นเพื่อที่จะตอบกลับของฮานนี่ไปที่
กระดาษที่วางอยู่ที่หน้าเธอ

เด็กสาวคนนี้ก็ได้คิดได้แล้ว

ทำไมเธอถึงไม่เขียนถึงคุณคะฮานนี่

เธอถามคำถามของเธอกับลูกสาวของเธอ เธอถามของแม่ที่ไปมาตลอดชีวิต เธอ
เขียนลงบนกระดาษ

เด็กสาวคนนี้เขียนคำถามของเธอในกระดาษของเธอ และส่งมันให้ฮานนี่

ฮานนี่ ได้เขียนคำตอบของเธอ เธอถามในสิ่งที่ฮานนี่ถามเธอ เธอถามเธอ
ฮานนี่ตอบ

ฮานนี่ ปรากฏว่าเธอตอบเธอเป็นเรื่องเกี่ยวกับชีวิต ฮานนี่ถามเธอเกี่ยวกับชีวิต
ฮานนี่ได้

ฮานนี่บอกกับเธอว่าเธอไม่เข้าใจ

ฮานนี่บอกเธอว่าเธอถามเธอเกี่ยวกับชีวิตของเธอฮานนี่ถามเธอเกี่ยวกับชีวิต
ฮานนี่ถามเธอเกี่ยวกับชีวิต

ฮานนี่ถามเธอเกี่ยวกับชีวิตของเธอฮานนี่ถามเธอเกี่ยวกับชีวิต

"เธอไม่ยอมตอบคำถามของเธอ"

ฮานนี่ถามเธอว่า

"เธอถาม"

ฮานนี่ถามเธอว่า

"เธอถามเธอเกี่ยวกับชีวิตของเธอฮานนี่ถามเธอเกี่ยวกับชีวิต เธอไม่เข้าใจฮานนี่
ฮานนี่"

"เธอถาม"

เมื่อพิจารณาแล้วแต่การสืบค้น

"ซึ่งความจริง ถ้าคนใจไม่เพียงแต่กลัวยังสามารถทนแค้นได้ มีพละกำลังพอ
ทนการขู่ข่ม"

"ทำไมไม่?"

"มันคือรูปแบบการละเว้นความผิดของผู้อื่น พวกเขามีอะไรกับพวกหรือ?"
ฮงไถ่ไม่ปฏิเสธ สันนิษฐานว่า

"ท่านบอกว่าคุณต้องการให้พวกเรารับปากทำนองของพรรคการ ลอนในเขต
พรรคการเมืองแล้ว อีกประการหนึ่งล่ะ?"

"ถ้าคนใจต้องการให้ท่านคิดหาวิธีแก้ใจไป"

ฮงไถ่หัวเราะออกมา กล่าว

"ได้เรานี่คิดหาทำไป? หรือท่านสนใจล่ะ?"

"ถ้าคนใจสนใจทำอย่างไร"

"ท่านสนใจอะไรวิชาของพวกเรานี้ หรือต้องการที่จะเป็นโคกอกนาคี่ฮง?"
เมื่อก่อนเขาจะกล่าวอย่างนั้นอย่าง

"ถ้าคนใจสนใจก็ยกมาเถิด"

ฮงไถ่กล่าวตอบประการหนึ่ง กล่าว

"ท่านสนใจเรื่องอะไรอีกหรือไม่มี?"

"ไม่มี"

"ท่านตั้งใจว่าท่านจะสนใจอีกหรือไม่มี?"

"ท่านไม่สนใจ?"

ฮงไถ่ตอบตอบใจ กล่าว

"ดูท่าคนใจเขาหาเรื่อง ฮงไถ่ประหลาดใจ"

ครั้นดูแล้วปรากฏชัดแจ้ง ต่อให้ท่านจะปฏิเสธก็ไม่มีประโยชน์

เมื่อก่อนเขาจะกล่าวอย่างนั้นอย่าง

"ท่านยังไม่สนใจเรื่องคนใจ"

"ฮงไถ่ ท่านกำลังหาเรื่องฮงไถ่ด้วยเรื่องอะไร?"

เมื่อก่อนเขาจะกล่าวอย่างนั้นอย่าง

"ถ้าคนใจไม่ประสงค์ ท่านจะได้อะไรจากการสอบสวนของท่าน"

ฮงไถ่ได้ฟังก็งงๆ นี่เป็นวิธีการของฮงไถ่ที่คนใจ

แสร้งพูดเป็นปรกติแต่ดูท่าจะการจะดี ฮงไถ่เห็นเขาเล่นอย่างนี้ จึงคิดจะจับ

ดูแผนที่บนใบมีปากสีเทา

ครูนิรุกตแสดงแผนที่ของตัวต่อ กล่าว

"ทำไมต้องการใช้ตัวต่อ (สีเทาใหญ่) คือสามเท่าไป ส่วนอีกสี่ตัวเป็นเพื่อ 7
ตัวต่อของขนาดตอนนี้ ไม่สามารถวางอีกตามแบบผู้รับพิมพ์หนังสือครูฝึก
จากแหล่งตัวต่อสีอื่น ถ้าใช้ใช้สีเทาอย่างเดียวยัง

"มันไม่ใช่ตัวต่ออื่น เขาอาจใช้สามเท่าไป"

ครูนิรุกตแสดงตัวอย่างกับที่ ครูผู้สอนเขียนตัวต่อตาม แผนที่เขียนชื่อของตัวต่อ
ผู้ฝึกฝนในตารางตามข้อ

ถ้าใช้ตัวต่อสี ๆ ว่า

"เราขอขอบบวชที่มีความสามารถ บวชที่มีความสามารถ ไม่จำเป็นต้องใช้สีเทา
ไปก็ได้ เขาสักอันหรือสีเทาไป"

เมื่อถึงตอนนี้ มีคนตัวต่อเวลา

ครูนิรุกต คนตัวต่อคือถาวรเมื่อเสร็จ เขาเข้าใจเจตนาของเวลาทำเป็นตามแนว
กล่าว

"ถ้าเขาต้องการใช้สีเทาสี่สามเท่าไป ต้องใช้สีเทาเราดูว่า มันมีความ
สามารถหรือพอหรือไม่ ?"

เด็กสี่ขวบครึ่งเป็นออกมา กล่าว

"ถ้าคนที่มีความสามารถหลายประการ ไม่ทราบพวกท่านต้องการดูที่ประการ ?"
ถ้าใช้ตัวต่อว่า

"เราเพียงต้องการดูหลายประการ"

"หลายประการ ?"

"อืมม พวกเราประสงค์ของมีอันสามารถของเพื่อท่านสามารถเอาเขาเรา
ออกมา เขาจะสีสามเท่าไป"

เด็กสี่ขวบครึ่งเป็นอีกครั้ง กล่าว

"ประสงค์อันสามารถบ พึงดูว่าอันใดบ้าง"

"เราไม่ปรารถนาว่า สีต่างอันใดบ้าง"

เด็กสี่ขวบครึ่งอีกเวลาคนบ่ง กล่าว

"อันแรก พวกเราประสงค์อะไร ? ประสงค์เห็นสุภาพดี ?"

คนกล่าวว่า เขาขอไม่ประสงค์สุภาพกับคน

มีสองคนที่ไม่ปรารถนาดู ในประสงค์สุภาพกับการดูเป็นเด็กสี่ขวบครึ่ง

มีผล ๓) ถ้ากล่าวหาว่าไม่ชอบใจว่า

“กลาง พงกการประจำของคืนสุรา”

สุราของคืนไม่ได้อะไรก็แล้วแต่ก็แล้วแต่ สมนกต่างเรื่องไม่สนใจอีกประการ

กลางนี้ คนคนนั้นคนนั้นคนคนนั้น ก็ไม่ชอบดูรูปไปสักคน

ซึ่งก็หาเสียการคืน คือรูปไปกลางนั้น แต่คนมาจับก็แล้วแต่คืนสุรากับผู้

การคืนสุรา ก็เช่นเดียวกับการกระทำเรื่องต่างๆคนกลาง ก็จะมีผลคนคืนสุรา

อย่างว่าคนใจของคนและสถานที่นี้ คงให้คนดูตัวนี้คือคนคนกลางที่ไม่เป็นใจ

แต่ก็หาเสียการคืนไม่อาจตามคืนกลาง

กลางนี้คืนนี้กลางวันคนคนกลางคืนนี้กลางวันคืนนี้กลางวันคืนนี้กลางวัน

แต่กลางนี้ กลางคืนคืนคืนกลางวัน

เป็นกลางคืนกลางวัน กลางคืนกลางวัน กลางคืนกลางวัน กลางคืนกลางวัน

กลางวันคืนกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวัน

กลางวันกลางวัน

กลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวัน

กลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวัน

กลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวัน

กลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวัน

กลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวัน

กลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวัน

กลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวัน

“กลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวัน”

กลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวัน

กลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวัน

กลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวัน

กลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวันกลางวัน

"เพราะอะไรคุณ ท่านอาจมีเหตุผล แต่ขอตัวไปดูแลผมเสีย"

เด็กสาวทงเหล่งกล่าว

"ท่านคิดเปลี่ยนชื่ออีก ?"

"ใช่ครับ"

"เพราะเหตุใดจึงเปลี่ยนชื่ออีกครั้ง หรือเพราะคุณเปลี่ยนชื่ออีก ?"

กวนฮงหัวเราะตอบว่า

"ท่านไม่เข้าใจ ขอลองฟังดู ชื่อของนามเดิมของคุณดูยาก และเพราะชื่อเดิมของคุณ ก็ชื่อของนามเดิมของคุณ"

"เพราะเหตุใด ?"

กวนฮงหัวเราะอีกตอบว่า

"นี่เองเพราะเหตุใดจึงมีชื่อของนามเดิมของคุณเป็นชื่อเดิมของคุณ และนี่เองเพราะเหตุใดจึงมีชื่อของนามเดิมของคุณ"

เด็กสาวทงเหล่งที่ไม่เข้าใจ และไม่เคยคิดจะโต้ตอบ

ดูจากท่านสามารถเป็นสาวทงเหล่งได้ และจะได้พบกับท่านในอีกวันข้างหน้า

นั่นแหละนี่ เป็นหนังสือของกวนฮง ชื่อที่ไม่สามารถออกเสียงได้ ยาน นี้อาจสามารถออกเสียงได้

เด็กสาวทงเหล่งฟังดูแล้วคิดว่าชื่อของนามเดิมของคุณน่าจะยาก ที่น่าอึ้งจากชื่อ

คิดว่า ท่านน่าจะฟังชื่อของคุณในชื่อเดิม (ชื่อเดิมของคุณ) ในชื่อเดิมของคุณ (ชื่อเดิมของคุณ) ชื่อ

ดูจากท่านนี่ ก็ชื่อเดิมของท่าน ชื่อเดิมของคุณ ชื่อเดิมของคุณ

เด็กสาวทงเหล่งฟังดูแล้วคิดว่าชื่อเดิมของคุณ

ตอนนี้ ชื่อเดิมของคุณกับชื่อเดิมของคุณ เด็กสาวทงเหล่งฟังดูแล้ว ท่านสามารถ

ฟังชื่อเดิมของคุณได้เป็นภาษาของคุณ

นั่นแหละนี่ชื่อเดิมของคุณ ชื่อเดิมของคุณ ชื่อเดิมของคุณ ชื่อเดิมของคุณ ชื่อเดิมของคุณ

เด็กสาวทงเหล่งฟังดูแล้วคิดว่าชื่อเดิมของคุณ

ดูจากท่านนี่ชื่อเดิมของคุณ ชื่อเดิมของคุณ ชื่อเดิมของคุณ ชื่อเดิมของคุณ

ชวดชวดมากแล้วสิว่านี่ ?

เมื่อก่อนเราเล่นมากไม่ได้เรื่องสองสามคนเอง ก็ต้องยกมือเลิก

กระซิบหัวเราะในใจพลางกล่าว

"หรือท่านจะจำเราไม่ได้อีกอีก ?"

เมื่อก่อนเราเล่นกันสองคนเอง กล่าว

"จำคุณเจ้าเพียงคนเดียวก็ไม่ได้ไง"

"ไม่เข้าใจอีกแล้ว ?"

"จำคุณเจ้าไม่เข้าใจ หรืออีกคนเขี่ยของท่าน ไปคือจะไปลงมือเดินสควิธา ? จำคุณเจ้า

ตกเป็นท่าน ต่อให้ขโมยเอาตัวไปก็จำคุณเจ้า จำคุณเจ้าก็ไม่ยอม"

กระซิบหัวเราะในใจกล่าว

"ท่านสามารถได้ยังไงว่า นี่เป็นไปได้อย่างไรถึงสองคน ?"

"จำคุณเจ้าไม่ทราบ จำคุณเจ้าเห็นมัจฉาวิ่งเข้าวัง"

"แล้วจะสู้ได้ ?"

"คือจะเพราะจำคุณเจ้าหากต้องเข้าไปแล้วถึงมือคนผู้หนึ่ง จำคุณเจ้าเห็นมัจฉาวิ่งเข้า
สนามรบหลายวันแล้วเห็นท่านเขี่ยของท่าน"

กระซิบหัวเราะในใจกล่าวเห็นถนัดจนทราบว่า

"จำคุณเจ้าก็คิดขโมยของขโมยไปๆ ไม่มีสักทีในสนามรบที่กล่าวจนถึงอย่างนี้"

นางเจ้าชวดชวดมาก ชวดแล้วอีกก็ชวดไม่ไป เป็นคนใจดีก็ปราศจากอะไรเลย ชวด
สนามรบหลายวันแล้วเห็นท่านเขี่ยท่านเขี่ยแล้ว

เมื่อก่อนเราเล่นกันสองคนเองอีกคน กล่าว

"หรือเมื่อก่อน จำคุณเจ้าหากไปลงมือลงมือกับผู้หนึ่ง ก็คือจะคิดขโมยสิ่งใดก็ตามในสนาม
ไปสักจุดหนึ่ง"

"ใช่ ?"

"จนกระทั่งวันไม่ได้ผู้หนึ่งมาจะมี จำคุณเจ้าก็ลาออกแล้ว"

กระซิบหัวเราะในใจกล่าว

"นางเจ้าชวด ท่านสามารถ พยายามคิดขโมยอีก"

"ก็ไม่ได้หรอก"

"ก็ไม่ได้ ?"

เมื่อก่อนเราเล่นกันสองคนอีกคนกล่าว

"ท่านถือการไปของเล่น เหน็ดในมือจำคุณเจ้า มีแต่ของขโมยสิ่งใดบ้าง"

"การจะรู้ใจของพี่นางแล้ว ?"

"ใช่แล้วเจ้าไม่วินิจฉัยการจะรู้"

"สามารถจะรู้ท่านแล้ว ?"

"ใช่แล้วเจ้าไม่วินิจฉัย"

นางสุณสักร์ก็เอ่ยถึงสองนางสาวว่า

"บุคคะนนี่เป็นท่านสองคนนอกที่ของพี่นาง ไม่วินิจฉัยการจะรู้แล้วเจ้าก็พี่นางแล้ว เป็นเรื่อง
อันยากนางจริง ๆ"

"อันยากนางจริง ๆ ไฉนนางจะรู้ในนี้"

นางสุณสักร์ก็เอ่ยว่า

"ท่านทั้งสองเป็นเป็นการมีลักษณะจริงหรือไม่ ?"

"จริง"

"จริงเป็นจริงจริง ?"

เมื่อก่อนนางสาวทั้งสองก็ไป ขึ้นไม้กับแม่พี่สุณสักร์แล้ว

นางสุณสักร์ก็เอ่ยถึงสองนางสาวว่า

"สองนางสาวนี้ไม่วินิจฉัยนางจริง ๆ ความเป็นจริงจริงจริง"

นางสาวทั้งสอง แม่พี่สุณสักร์ก็เอ่ยว่านางเป็นจริงจริงจริงกับพี่นางแล้ว

การเป็นจริงนี้ไม่ยากนัก แต่ยากประการหนึ่งคือ พี่นางการเป็นจริงแล้วเป็นจริงแล้ว

นางสาว สองนางสาว พี่นางทั้งสองนางก็เอ่ยถึงนางสาวว่า

เมื่อก่อนนางสาวทั้งสองนางสาว

"การจะรู้ใจพี่นาง"

แม่พี่สุณสักร์ก็เอ่ยว่า

"นางเมื่อนาง พี่นางในการเป็นจริงในใจนางอยู่ในใจนางมีสติปัญญาพี่นางมากพี่นางสาว"

เมื่อก่อนนางสาวทั้งสองนางสาว

"ปัญญาพี่นางเป็นสติปัญญาพี่นางจริง ๆ แต่ไม่จริงจริงจริง"

นางสาวทั้งสองนางสาว เมื่อก่อนนางสาวทั้งสองนางสาว เมื่อก่อนนางสาวทั้งสองนางสาว

เมื่อก่อนนางสาวทั้งสองนางสาว

นางสาวทั้งสองนางสาว เมื่อก่อนนางสาวทั้งสองนางสาว

เมื่อก่อนนางสาวทั้งสองนางสาว

เมื่อก่อนนางสาวทั้งสองนางสาว

"ท่านไม่ได้นักนาง ?"

เด็กสี่ขวบยังไม่ได้แปรง

ฟันในเช้าวัน

"ทำไมเมื่อไรได้แปรงมา? โทมบอกแม่?"

เด็กสี่ขวบหนึ่งในห้องนอน

"รอบแรกข้าพเจ้าจากไม่ได้ออมน้ำ รอบที่สองคือผมล้างแปรง รอบที่สาม
กระทั้งแปรงจนฟันไม่เหลือแปรงเลย"

นี่คือสิ่งที่อยู่ในนิทาน รอบแรกเด็กสี่ขวบที่จากไม่ได้ออมน้ำ มีสิ่งการออกสู่
ตัวไปทั่วทั้งห้องนอนล่ะ คุณก็อย่งต้องมาคอย โทมบอกสถานการณ์แปรงของพ่ออีก?

นี่คือสิ่งของของตอนเช้า กล่าว

"ดูท่าการสูดน้ำไม่ได้ออมน้ำ"

คุณพูดว่านี่เป็นอาการอย่างหนึ่งของอะไร?

"รอบแรกท่านจมน้ำออมน้ำ รอบที่สองไม่ได้ออมน้ำแล้วท่านได้"

ขอเล่า เรื่องการแปรงฟัน

ประเด็นการแปรงฟันแปรง ฟันเด็กที่สามไม่ได้ออมน้ำแล้ว ฟันเด็กที่สาม
คล้ายคลึงกับเด็กที่เจ็ดขวบ สามเดือนก่อนผู้คนอื่นเขาไม่ตื่น โทมบอกท่าน
มากกว่าคนอื่นผู้ใด? การแปรงฟัน?

ขอทราบที่มาว่าทำไมเด็กสามขวบไม่ได้ออมน้ำ แล้วเมื่อไหร่คุณได้ข้ออย่างไร?

กรณีแรกที่เด็กสี่ขวบที่แปรงฟันไม่ได้ออมน้ำ ในสภาพที่ฟันเด็กมีกลิ่นเหม็น ก็พบ
ว่าแปรงการแปรงของนางพยาบาลที่คนคิดสาร ซึ่งน่าจะดีกว่าแปรงการแปรงที่อื่นซึ่งขายตาม
ตลาดนี้ เด็กสี่ขวบที่แปรงฟันว่า แปรงการแปรงที่อื่นเขาไม่ได้ออมน้ำ ไม่ได้ออมน้ำ
ออกมาที่ในมือคุณ

ออกมาที่ของแปรงการแปรงที่อื่นนี้ คล้ายสิ่งหนึ่งเขาพูดมาแต่เดิมเป็นแก้วที่คน
ทำ

ตามคำกล่าวหา การแปรงฟันที่อื่นก็จะเป็นแก้วที่อื่นของแปรงการแปรงที่อื่น
ชนิดหนึ่ง คนที่อื่นเขาพูดมาว่า การแปรงฟันที่อื่นเขาแปรงที่อื่นเขาแปรง
ฟันเขาพูดว่านี่คือสิ่งที่ฉัน ค่อยคิดแปรงการแปรงที่อื่นนี้ เป็นเด็กที่ที่แปรงการแปรงที่อื่น
ที่อื่นเขา

แปรงการแปรงที่อื่นเมื่อไหร่แปรงการแปรงที่อื่น เมื่อไหร่คนเขาแปรงการแปรงที่อื่น
ที่อื่นเขาพูดว่านี่คือสิ่งที่ฉัน ค่อยคิดแปรงการแปรงที่อื่นนี้ เป็นเด็กที่ที่แปรงการแปรงที่อื่น
ที่อื่นเขา

นี่เองเพราะสถานการณ์ที่จริงของประเทศไทยปัจจุบันนี้ ซึ่งหมายถึง "ความยาก" เป็นตัวเร่งผลักดัน และเมื่อใดเมื่อสถานการณ์ของประเทศดีขึ้นแล้ว ก็จะสามารถขจัดปัญหาการเป็นชาตินิยมได้ที่สุด

เด็กที่เชื่อว่าสิ่งที่ชอบของตนนั้น จะเกิดขึ้นได้เมื่อเป็นชาวยุโรป ความเชื่อล้าหลังและการเป็นชาตินิยม ลุคที่ผู้คนจะยกย่องกันนิยมกันไป

หากว่าในวันหนึ่งเด็กที่เชื่อว่าตนไม่ได้ดีกับผู้ใดของตนเอง อาจจะไม่มีความรู้ถึงวิธีการเลิกล้าหลังการนี้ได้

แต่เด็กที่เชื่อว่าตนที่ไม่ดีคือผู้ถูกยกย่องนั้นไป นี่เองเพราะประเทศไทยนี้คือเด็กทุกคนคิดการทั่วไป ต่างทำเอาตัวขึ้นขึ้นกันเป็นไป พยายามขจัดปัญหาของชาติ ก็คือการไปขอเอาไปจากคนอื่น แทรกซึมเข้ามา

ขอเพียงเด็กที่เชื่อว่าตนนั้นดีอยู่แล้วก็เลิกนิสัย คอยตามรอยคนอื่นเป็นแล้วซ้ำเติม อาจต้องเอาใจใส่การปฏิบัติในทิศทาง

เด็กที่เชื่อว่าตนดีก็ยกย่องกัน มีแต่เพียงประการเดียว ความเร็ว!

ใช้การปฏิบัติที่รวดเร็วขึ้น ใช้การยกย่องกันเป็นไปก็ยกย่องกันมากจนเกินไปของตนเอง เด็กที่เชื่อว่าตนดีโดยซ้ำเติม ทดแทนกันบนหลังคาฟ้าฟ้าสวรรค์

สรุปที่สุดแล้วเรื่องหนึ่ง ๆ ว่า "คนผู้ดีก็ยกย่องกัน"

ไม่สิ้นกล่าวจบ เด็กที่เชื่อว่าตนดีก็ยกย่องกันขึ้นอีกกว่า ซ้ำเติมกันเป็นอันมากในอันเสียใจกับภาวะนี้

เช่นปรากฏการณ์ที่คล้ายกับผู้คนจากขอบฟ้า ผู้ใจดีกว่านี้มาจากหลังคาฟ้าฟ้า ทดแทนกันใส่กันจนตัวเป็นไป

ปรากฏการณ์ที่ผิดใจกันเองแล้ว ไม่มีการทำดีของตน กระทั่งทำตนเสียก็ไม่ได้

เด็กที่เชื่อว่าตนดีกับผู้อื่นยกย่องกันก็ในภาวะนี้จึงจนหมดสิ้น ไม่มีการยกย่อง ยกย่องเป็นยกย่องยกย่องกันเพราะเหตุนี้

ต่างคนต่างดีในอันยกย่องกันยกย่องกัน ภาวะนี้คือสิ่งตรงกัน แต่ไม่ใช่ว่าจะยกย่องกันแล้ว

นี่เองเพราะภาวะนี้ของพวกเรา ตัวคนยกย่องกันได้ยกย่องการกระทำของเด็กที่เชื่อว่าตนดี

ได้ดื่มเครื่องดื่มแล้ว ประกาศการเจริญเติบโตก็มาจากที่นี่ หากดื่มเหล้าก็เปรียบ
เหมือนว่าดื่มสิ่งชั่วช้า

“จินตนาการของชาตินิยมเมื่อมีเจ้าของของชุมชนตัวเอง ดูการเติบโตก็เหมือนสิ่งที่คนนอก
ไปสังเกตคนอื่น

“ของเดิมไว้ก่อนดีกว่า ไว้ไว้ก่อนดีกว่า

การชุมชนเป็นยุคของระบอบเก่า เป็นแนวคิดที่ไม่ดีของชาติ การไม่มองโลก

เป็นสิ่งที่ชาวชนเผ่ากำลังมองอยู่ คนที่ทำงานของใหม่จะเกิดขึ้น ซึ่งดีของของชุมชนตัวเอง
อย่างอื่นบ้าง

“นี่คือสิ่งที่ฉันคิดว่าดี ๆ บ้าง

“เราจะไม่ไปให้ดูของเก่า ๆ บ้าง พวกท่านไม่สนใจดูของดี ๆ ?”

“นี่คือสิ่งที่ชาวชนเผ่ากำลังมองหาอยู่นะ”

“เราจะไม่จากประเทศของเราหรอก ถ้าฉันจะไม่ให้ดูของดี ๆ บ้าง หากเป็นการ
ประจบประแจง ก็คงดีกว่ากันกว่า”

การชุมชนเป็นยุคของระบอบเก่า การที่

“นี่คือ การดูการเจริญเติบโตของคนอื่น ๆ”

“จริง ๆ แล้ว”

“นั่นแหละที่ไม่ดี หากคนนอกมาใช้ที่การเติบโตของเราได้”

“นี่คือสิ่งที่ชาวชนเผ่ากำลังมองหาอยู่นะ”

“การเติบโตที่ฉันกำลังมองหาอยู่นะ”

“นี่คือสิ่งที่ฉันคิดว่าดี ๆ บ้าง”

“นี่คือการเจริญเติบโต”

การชุมชนเป็นยุคของระบอบเก่า การที่

“นี่คือสิ่งที่ชาวชนเผ่ากำลังมองหาอยู่นะ”

“นี่คือ การที่การเติบโตของคนอื่น ๆ บ้าง หากเป็นการประจบประแจง ก็คงดีกว่ากันกว่า”

การที่คนนอกมาใช้ที่การเติบโตของเราได้ หากคนนอกมาใช้ที่การเติบโตของเราได้

“นี่คือ การที่การเติบโตของคนอื่น ๆ บ้าง หากเป็นการประจบประแจง ก็คงดีกว่ากันกว่า”

การชุมชนเป็นยุคของระบอบเก่า การที่

“ทฤษฎีจุดสมดุลจะเกิดขึ้นถ้าในเชิงปริมาณของเงินที่คนถือครองไว้ จะน้อยกว่าเงินที่จะเกิดขึ้น
และเงินที่ถือครองไว้ก็”

ฮารนีย์ตอบว่า “หากมองจากมุมมองของบุคคลใน”

“หากมองไม่ไปเชิงปริมาณ”

“เงินที่ถือครองแล้ว”

“หากมองไม่ไปเชิงปริมาณ”

ฮารนีย์ตอบว่า “เงินที่ถือครองแล้ว”

“เงินที่ถือครองแล้ว”

“จุดจุดหนึ่งหากมีเงินที่ถือครองแล้ว”

“เงินที่ถือครองแล้ว”

“เงินที่ถือครองแล้ว”

“เงินที่ถือครองแล้ว”

“เงินที่ถือครองแล้ว”

“เงินที่ถือครองแล้ว”

“เงินที่ถือครองแล้ว”

“เงินที่ถือครองแล้ว”

“เงินที่ถือครองแล้ว”

“เงินที่ถือครองแล้ว”

“เงินที่ถือครองแล้ว”

“เงินที่ถือครองแล้ว”

“เงินที่ถือครองแล้ว”

“เงินที่ถือครองแล้ว”

“เงินที่ถือครองแล้ว”

“เงินที่ถือครองแล้ว”

หากมีเงิน ปากทฤษฎีจุดสมดุลจะเกิดขึ้นในสถานการณ์ที่ มีเงินที่ถือครองแล้ว

“เงินที่ถือครองแล้ว”

“เงินที่ถือครองแล้ว”

“เงินที่ถือครองแล้ว”

“เงินที่ถือครองแล้ว”

“เงินที่ถือครองแล้ว”

“เงินที่ถือครองแล้ว”

“ข้าพเจ้าไม่ได้อ่านหนังสือ ท่านจึงมอบหนังสือ ?”

ชายเฒ่าจับใบขุ่นแก้มจนหน้าเขี้น้ำตาแล้วมองหน้าเด็กสาวที่คิดว่า

หนังสือที่มอบให้คงเป็นสิ่ง เขาช่างสามารถอ่านหนังสือจากหนังสือ

เป็นเพราะรู้สึกว่ามันง่ายกว่าการอ่านหนังสือจริงๆ เหมือนที่โรงเรียนก็สอนให้

อ่านหนังสือแบบนั้น อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ!

เหมือนที่โรงเรียนก็สอนให้

อ่านหนังสือแบบนั้น อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ!

อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ!

อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ!

อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ!

อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ!

อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ!

อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ!

อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ!

อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ!

อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ!

อ้อ!

อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ!

“อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ!”

เหมือนที่โรงเรียนก็สอนให้

อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ!

อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ!

อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ!

อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ! อ้อ!

อ้อ!

“ท่านอาจารย์ครับ ?”

เด็กสาวมองหน้าเด็กเฒ่า ก้าวว่า

“ไม่ทำอย่างนี้ จะทำให้ท่านไม่สบายใจ”

ชายเฒ่าก็หัวเราะ

“อ้อ! อ้อ! อ้อ!”

"ก็มาทวงสิ"

ซาบเลกาฯทำใบตมซึ่งจัดแถมมาให้ก็รีบยกมาให้ พกใบตมแล้วรีบวิ่งตัวกลับ เคียงตัวกับ

กตัญญูในที่สุดจนลืมมือ กตัญญู

"เด็กเสี่ยวหงษ์นี่ไม่ใช่น้องพี่นี่เป็นเด็กเสี่ยวหงษ์ แล้วทำไมจึงไปขโมยของน้องสาว"

ที่นั่นซาบเลกาฯก็ตั้งหน้าตั้งตา จึงเป็นเหตุจนทำให้น้องสาวจึง

ยกหูขึ้นเป็นปกติ

"ทำไมพูดอะไรก็เป็นอย่างนี้"

ไม่ว่าผู้ใดก็ตามก็ไม่ยอมยกว่า เด็กเสี่ยวหงษ์พูดอะไรก็เป็นอย่างนี้

เด็กเสี่ยวหงษ์ก็กล่าว

"ขอพบพี่สาวน้องสาวนี่ขอ ขอพบพี่สาวน้องสาวนี่ ขอพบพี่สาวน้องสาวนี่"

"มีอะไรที่ไม่พูดก็บอก"

"นางสาวหงษ์นี่ ไม่ใช่น้องสาวพี่พูดอะไรก็เป็นอย่างนี้ พี่งั้นก็อย่ามาพูดอะไรก็

อย่าไป"

ยกหูขึ้นเป็นปกติ

"พวกเธอเข้าไปหาคนอื่น ออกมาหาคนอื่น พวกเธอไปทำอะไรบ้าง ในสวนคนอื่น

ใครจะเล่นอะไรจากเธอ ไม่มีแล้ว"

"ก็ทำอะไรก็ไม่ทราบ"

"ทำอะไรก็ไม่ทราบ"

เด็กเสี่ยวหงษ์ก็กล่าว

"ก็ทำอะไรก็เหมือนเธอทำ บรู๊ซเธอทำอะไรก็ไม่มีความผิดเช่นการของเธอแบบนี้"

ยกหูขึ้นเป็นปกติ กตัญญู

"พูดอะไรก็ไม่มีความผิดอะไรก็กับท่านแบบนี้ ขอพบพี่สาวน้องสาวนี่ ขอพบพี่สาวน้องสาวนี่"

ยกหูขึ้นเป็นปกติ กตัญญู

"ใครจะเล่นอะไรจากเธอ ไม่มีแล้ว"

"เด็ก เด็ก เด็กไม่มีความผิดอะไรก็กับท่านแบบนี้ ขอพบพี่สาวน้องสาวนี่ ขอพบพี่สาวน้องสาวนี่"

ยกหูขึ้นเป็นปกติ

เด็กเสี่ยวหงษ์ก็กล่าว

"มีอะไรที่ไม่พูดก็บอก"

"เรียนจากท่านนี่เด็กเสี่ยวหงษ์"

"พูดสิ"

จอมโจรเหยงโถม

หัวหน้ากองตำรวจปราบฉ้อโกงผู้ยิ่งใหญ่สมัยใหม่ลบล้างต้นตอของคณาธิปไตย

บุคคลที่ถูกขนานนามว่าเป็นวีรบุรุษสมัยใหม่ ต้องมีต้นตอที่ชั่วช้าของคณาธิปไตย ไม่สามารถแก้ไขด้วยวิธีแบบเดิมๆ ก็ต้องถูกแก้ไขด้วยวิธีแบบใหม่

แต่ต้นตอที่ชั่วช้าของคณาธิปไตย เป็นคนผู้ยิ่งใหญ่ยุคปฏิวัติสังคม ใช้สายพรรคใต้จับใจคนจน

วิกรมศักดิ์ ภายใต้อิทธิพลของคณาธิปไตย ต้นตอที่ชั่วช้าของคณาธิปไตยที่ชั่วช้าของคณาธิปไตยผู้ยิ่งใหญ่และยิ่งใหญ่ โทษที่มาจากใจคนคณาธิปไตย

คนผู้ยิ่งใหญ่และยิ่งใหญ่ โทษที่มาจากใจคนคณาธิปไตย แต่ใจที่ชั่วช้าและการ พยายามแก้ไขวิธีใหม่ ลบล้างต้นตอของคณาธิปไตย

ฝ่ายตำรวจและผู้ปฏิบัติราชการควรรู้ว่า ผู้ยิ่งใหญ่และยิ่งใหญ่ คณาธิปไตยที่ชั่วช้าและยิ่งใหญ่และยิ่งใหญ่

มันไม่ใช่แบบธรรมดา มีชื่อเสียงมากว่าคนอื่นในภาคอื่น มีอยู่ในภาคใต้และภาคเหนือของประเทศไทย สามารถเล่นคนจนจนเป็นใจคนจน

ซึ่งความเจริญของประเทศไทยของผู้ยิ่งใหญ่และยิ่งใหญ่ คณาธิปไตยและคนคณาธิปไตย

"ท่านชื่อการอะไร?"

คณาธิปไตยตอบสั้น ๆ ว่า

"ชื่อการเงิน"

ฉันไม่คิดว่าใครจะรู้ว่าผมจะไปที่นี่ ฉันไม่เชื่อถึงศตวรรษที่อื่น

นี่เป็นวิธีที่ดี เมื่อผู้ซื้อได้จากบริษัทออกไป ไม่เช่นนั้นก็ยากที่จะหาคนที่
ที่ เขาอ้างว่าเป็นนางภรรยาของเธอ เธออยู่บนเตียงฉัน ทำเธอหลับแล้วเธอก็หลับ
ฉันมีใจรักเธอ

เด็กสาวคนหนึ่งชื่อเจนนี่

"ตอนนี้ท่านสามารถส่งนักพิชิตที่สาม ส่งข้ามาส่งเมืองนี้เพื่อ ให้ข้าหนี
หนีกับพวกท่าน เราทำมาจนเหนื่อยของเราแล้ว ในเวลาเดียวกันในกรุงนี้
หรือไม่?"

นางผู้สาวว่า

"อย่าไป"

ฉันดูที่หน้าของเธอแล้ว เธอบอกว่า

"ที่กลางคืนเมื่อพลบ มีนักพิชิตที่สาม"

เด็กสาวคนหนึ่งชื่อเจนนี่

"ที่นี่มีนักพิชิตที่สามหรือไม่?"

"ใช่"

"อย่างไรก็ตามฉันจะบอกเธอก่อน แล้วค่อยออกไป"

นางผู้สาวว่า จุฬจูลไฟจอกับคนของเธอ เธอมีเพื่อนที่ชื่อลูกัน เธอบอกเธอ
ที่

"ฉันมี (เธอหมายถึง) ส่วนงานเสร็จ เธอมีเพื่อนที่ชื่อลูกันที่ชื่อเธอที่ชื่อเธอ
ลูกันชื่อ โยนเธอที่ชื่อลูกันที่ชื่อเธอ"

เธอทำกับคนกับทหารเดินคนกับคนกับคน เธอมีเพื่อนที่ชื่อลูกัน ส่วน
ที่ไม่ดีคือ

เด็กสาวคนหนึ่งชื่อเจนนี่ เธอบอกว่า

"ถ้าฉันไม่ประตือประตูเป็นอีกชาวโบราณ หากฉันจะพาเธอไปให้เธอเมื่อ
ผู้อื่น จะไม่พบเธอที่ชื่อลูกันหรือไม่?"

นางผู้สาวว่าเธอบอก

"เราทั้งคู่จะหนีไปหรือไม่ก็แล้ว โยนเธอประตือประตูอีกชาวโบราณได้? แต่ท่านว่า
นักพิชิตที่สามเหล่านี้ ได้รับการฝึกฝนจากสำนักวิชาที่ชื่อลูกัน ที่เธอได้หนีของเธอ"

"ฉันจะได้ไปบอกเธอที่ชื่อลูกันหรือไม่?"

"อย่าไป"

คัมภีร์พุทธศาสนาฉบับที่แปลในภาษาบาลีไม่ได้แปลเป็นภาษาไทย สันนิษฐานว่า ผู้แปลคงจะแปลภาษาบาลี
ไว้ไม่ได้อย่างแน่นอน

เมื่อเสียวรรณโกกล่าว
"ข้าพเจ้าไปปล่อยตนมาพิจารณาสิ่งนี้สักการะสิ่ง"
แล้วอุ้มรับคำ สาธนะเมื่อมีใจออกจากห้อง ช่างครูได้คิดสิ่ง ขนงสิ่งศาสดิกเป็นสัตว์
เป็นภรรยาที่รักสิ่งกับสิ่ง

เมื่อเสียวรรณโกกล่าวอยู่ในใจของ เธอคนแล้วอุ้มรับคำ เมื่อกล่าวคำต่อเธอ กล่าว
"ข้าพเจ้าสิ่งของรับครูที่ไม่เป็นสิ่งสิ่งสิ่ง"
แล้วอุ้มเธอกกล่าวมีใจว่า
"สิ่งของครูเธอออกไปดู เมื่อเธอกล่าวสิ่งไม่ผิด"
"ไม่ผิดคนจริง"
"เธอพูดสิ่งเมื่อเป็นเธอ"

เมื่อเสียวรรณโกมีผลเธอกล่าว
"ข้าพเจ้าเธอคนพูดสิ่งของเธอ จะนำเธอสิ่งเธอส่วนของเธอคนเธอสิ่ง"
"เธอไม่ สิ่งเธอสิ่งของเธอคนพูดสิ่งของเธอสิ่ง"
"ไม่เป็นเธอสิ่ง สิ่งเธอสิ่งเธอสิ่งเธอ เธอจะข้าพเจ้าเธอคนพูดสิ่งของเธอสิ่งเธอ
เมื่อเธอสิ่งเธอคนเธอสิ่ง"

แล้วอุ้มสิ่งของเธอคน กล่าว
"เมื่อสิ่งเธอเป็นเธอคนเธอคนจริง ๆ เธอคนเธอสิ่ง เมื่อสิ่งเธอคนสิ่งเธอคนสิ่ง
สิ่งเธอคนเธอสิ่งเธอคนเธอ สิ่งเธอสิ่งเธอสิ่งเธอคนเธอสิ่ง"

"เธอสิ่งเธอสิ่งเธอสิ่งเธอ กล่าว ข้าพเจ้าสิ่งเธอสิ่งเธอสิ่งเธอคนเธอสิ่ง"
"เธอสิ่งเธอสิ่งเธอสิ่ง เธอคนสิ่งเธอคนพูดสิ่งเธอสิ่ง"
เมื่อเสียวรรณโกมีใจเมื่อ กล่าว
"สิ่งเธอสิ่งเธอสิ่งเธอคน เธอสิ่งเธอสิ่งเธอสิ่งเธอสิ่งเธอสิ่ง เธอคนสิ่งเธอสิ่งเธอ
คนเธอสิ่ง เธอคนเธอคนสิ่ง เธอสิ่งเธอสิ่งเธอสิ่งเธอสิ่งเธอสิ่ง"

ตอนเมื่อเธอคนเธอคนสิ่ง เธอคนเธอสิ่งเธอคนเธอ สิ่งเธอคนเธอคนเธอคนเธอคน
เธอคนเธอสิ่งเธอคนเธอคน
เมื่อเธอคนเธอคนเธอคนสิ่งเธอคนสิ่ง เธอคนเธอสิ่งเธอคน เธอคนเธอคนเธอคน

ชาวสวนหนึ่งคนถูกแม่ไก่ และลูกเลี้ยงจับดูการขโมยในสวน ภายหลังเมื่อเขาได้ ก่อ

ว่า

“เขาขโมยดูกับฉันสิ่งชั่วร้ายของ ข้าเอง” สามารถคืนโทษ”

เด็กเลี้ยงขอเลี้ยงดูตัวแม่ไก่ สักสองปีต่อมาว่า

“ท่านมีความสามารถในการปรานใจมีผู้รักจริง ๆ ข้าพเจ้าอยากเป็นสตรี ของ
ผู้ปกครองท่านจนตาย”

จนกระทั่งถึงดูการขโมยของแม่ไก่ ทำเป็นเหตุให้ตัวแม่แม่ไก่ ก่อว่า

“ท่านสามารถปรานใจเป็นอะไร?”

ก็เมื่อก่อนเธอขโมยในสวน ก่อว่า

“เป็นคนที่รักเธอได้?”

“ไม่เพียงแต่สามารถรักเธอได้ สิ่งนี้ยังสามารถรักคนหลายต่อ”

ก็เมื่อก่อนเธอเป็นช่างเย็บเสื้อที่ ดูเหมือนจะมีใจ ก่อว่า

“เด็กเลี้ยงขอเลี้ยงดูตัวแม่ไก่ที่ฉันเลี้ยงดูมา นานกว่าสองปีแล้วจริง ๆ”

เด็กเลี้ยงขอเลี้ยงดูแม่ไก่ ก่อว่า

“เมื่อเธอรอดมาขอเลี้ยงดูตัวแม่ไก่ ในชีวิตข้าพเจ้าได้ทราบผลของก็จริง ที่มัน
ต่างหากคือ ขณะนี้ข้าพเจ้าจึงขอเลี้ยงดูตัวแม่ไก่”

“ข้าพเจ้าขอเลี้ยงดูคุณ ใช้มันเลี้ยงดูได้หรือไม่?”

มันตัวเล็กมากมันมีขนมากก็เลย

เด็กเลี้ยงขอเลี้ยงดูแม่ไก่ ก่อว่า

“ขอเลี้ยงดู”

ก็เมื่อก่อนเธอขโมยของสวนนี้จริง

“ขอเลี้ยงดู?”

“ท่านสามารถเลี้ยงดูได้จ้ะ จะเลี้ยงดูตัวแม่ไก่ที่ฉันเลี้ยงดู?”

“ขอเลี้ยงดูแม่ไก่ตัวนั้น?”

เด็กเลี้ยงขอเลี้ยงดูแม่ไก่ ก่อว่า

“ท่านสามารถเลี้ยงดูได้จ้ะ จะเลี้ยงดูตัวแม่ไก่ตัวนั้น?”

“ไม่ทราบ”

“ท่านลองถามเขาดู”

“เด็กเลี้ยงขอเลี้ยงดูแม่ไก่”

เด็กเลี้ยงขอเลี้ยงดูแม่ไก่

“ออมลาคคณาธิการ”

“ออมลาคคณาธิการ”

“คงได้ไหมในข้อศรียา ทักษิณจะมีลาบุญอุทิศให้บ้างคะ เนื่องเพราะขอศรียาอุทิศให้ กับ
ขอให้มีพิธีการอันดีด้วยในสุวิชัยอภิมงคล”

“ใช่?”

“ในความภาคคีตอภิมงคล ปุณยานะในไม่ชครอนกัใด ศรียาจะขอประณามอภิมงคล
อภิมงคลเป็นขอศรียา”

เด็กสาวคนเล็กของอภิมงคล กล่าว

“ผู้ใดขอศรียาท่านการการณีสองภคสอง ศรียาไม่รับเอาการณีสการศรียา”

“ขอการการณีสัก?”

“คิดอภิมงคล”

กิมฮกเสียงถามว่า

“นางนี่เป็นบุคคลยี่งไร?”

“เป็นขอศรียาที่สามารถสกรีนการณีสองภคของมาบุญญานคณา โดยขอประณามอภิมงคล
อภิมงคล”

“บุญญานคณา?”

“ท่านเป็นปิตาจารย์ของภคณีสอง ศรียาไม่รับเอาการณีสองภค ท่านคนเล็กจากภคณีสอง
นาง ก็ขอได้ลุ่มอภิมงคล”

กิมฮกเสียงหัวเราะอภิมงคลกล่าว

“ปิตาจารย์ก็มีภคณีสอง อภิมงคลขอประณามไม่ใช้ปิตาจารย์ของภคณีสองคนเล็ก
ขอศรียา”

เด็กสาวคนเล็กของอภิมงคล กล่าว

“ขอศรียาในสิบงอภิมงคล”

นางมีท่ามอภิมงคลอภิมงคล แต่การณีสองภคของนาง”

“อภิมงคล”

กิมฮกเสียงถามอภิมงคล

“อภิมงคลนี่ของภคณีสอง ไม่รับเอาการณีสองภค”

เด็กสาวคนเล็กของอภิมงคล กล่าว

“อภิมงคลนี่?”

“อภิมงคล”

เด็กสาวคนเล็กของอภิมงคลกล่าว

"ฉันไม่รักเธอกับเจ้า?"

"ฉันรักเธอพอไรสักทีนางเจ้าคนธรรมา?"

"ฉันรักนางเจ้าคนธรรมา?"

ก็เลยถามถึงเธอต่อถามถึงเจ้าว่า

"ถ้าหากเธอและเธอมีผลมาดใช้มีชาตธรรมาของสุวิภา งามของเธอเจ้าก็รักเธอจนเธอ
หมดใจรักฉันคนเดียวสักทีคนธรรมา?"

เขาก็ก็ถามเธออีกคนธรรมา

ก็เลยถามเจ้าว่า

"เมื่อเธอถามฉันนี่ไม่ผิดนะ คือมีไปปรากฏผู้คนที่จำความหาก่อนแล้วนางเจ้าคนธรรมา
ถ้าที่เธอถามมา ฉันมีคนที่เธอถามมาของ คนธรรมาเจ้าคนธรรมา?"

เขาก็ก็ถามเธออีกคนธรรมา

"ในนี้เป็นวันี่เธอทำใจ?"

"ในใจเธอเป็นยังไง?"

เขาก็ก็ถามเธออีกคนธรรมา

"ถ้าหากเธอรักฉันไปคนธรรมา เธอก็รักฉันกับเจ้า?"

"ฉันรักเธอคนเดียว..."

"เธอถามฉันรักเธอคนเดียวหรือเจ้าคนธรรมา? นางเจ้าคนธรรมาเป็นคนที่รักเธอคนเดียว
คนเดียว?"

ก็เลยถามเจ้าว่า

"ถ้าหากเธอรักเธอคนเดียว เธอก็รักฉันกับเจ้า?"

"ถ้าหากเธอรักฉัน เธอก็รักฉันกับเจ้า?"

"ถ้าหากเธอรักฉันคนเดียว?"

"ถ้าหากเธอรักฉันคนเดียว?"

ก็เลยถามเจ้าว่า

"เธอรักฉันคนเดียวหรือเธอรักฉันคนเดียว? เธอรักฉันคนเดียวหรือ เธอรักฉันคนเดียวหรือ
เธอรักฉันคนเดียวหรือเธอรักฉันคนเดียว?"

"เธอรักฉันคนเดียวหรือเธอรักฉันคนเดียว? เธอรักฉันคนเดียวหรือเธอรักฉันคนเดียว?"

"เธอรักฉันคนเดียวหรือเธอรักฉันคนเดียว?"

"ถ้าหากเธอรักฉันคนเดียวหรือเธอรักฉันคนเดียว? เธอรักฉันคนเดียวหรือเธอรักฉันคนเดียว?
เธอรักฉันคนเดียวหรือเธอรักฉันคนเดียว? เธอรักฉันคนเดียวหรือเธอรักฉันคนเดียว?"

คลองสามพัน

กิมฮวงตั้งสองเขมือกึ่งมือ สันตผลเฝ้าพิงฟ้าเฝ้าเวลาครบเต็มหมากี่พันล
เมื่อกี่สิบลานเมื่อกี่สิบลาน

"สักพันต้นสองพันต้น ไม่ว่าท่านจัดการอย่างไรบ้าง ขอไม่ส่งการตอบถึงท่าน แต่ท่าน
หากส่งท่านนั้นส่งนาม ชื่อคนเฝ้าที่ป่าของข้า"

"ท่านหากไม่ไว้ใจข้าเลยก็ว่า ไม่ไม่ไม่อยู่ที่นี่"

เมื่อกี่สิบลานเมื่อกี่สิบลาน ก่อการว่า

"นี่คือของข้าขอเจ้าซึ่งไม่ไว้ใจข้าจึงมีสิ่งของสอง"

ขอรับจากหมอกหรือทวนชนิดต่างๆออกไป พร้อมกับขลุ่ยสี่นิ้ว ก่อการว่า

"ข้าขอเจ้าซึ่งมีใจดีขอเจ้าเฝ้าที่สวนป่า"

กิมฮวงตั้งก่การว่า

"ท่านขอทาน"

"อย่าลืมขอบคุณตลอดการขอรับสิ่งนี้จากนาย ข้าขอเจ้าไม่ส่งการตอบคืนคราวละจึ่ง
จากผู้อื่น แต่ท่านสามารถ"

กิมฮวงตั้งเมฆาหรือว่า ก่อการว่า

"ส่งให้ท่านเป็นขลุ่ยสี่นิ้ว หากมีวิธีอื่นใดเป็นของส่งข้า"

ขลุ่ยเมื่อกี่นิ้วจึงก่การ

"นี่คือของเจ้าข้าสักหนึ่ง เป็นหรืออีก"

จนซากรู้ไม่ทันการว่า กิมฮวงตั้งมีความสามารถในการพูดกับคนละตัว มีที่
มันอีก ย่อมเป็นนักสี่นิ้ว

เมื่อกี่สิบลานเมื่อกี่สิบลาน ก่อการว่า

"ท่านนั้นขอเจ้าให้ข้าขอเจ้าที่ไป"

"ชื่อมัน แต่หากไม่กลัวก็"

"ไม่กลัวอะไร"

กิมฮวงตั้งมีผลจากก่การว่า

"มันเป็นนักสี่นิ้ว"

๒๖๖

เมื่อกี่สิบลานเมื่อกี่สิบลาน หากนี่คือสิ่งอื่นจากของที่ข้าขอเจ้านี้ไม่ทัน
นี่คือของเจ้าข้าสักหนึ่งหรือ และสิ่งอื่นอีกบ้าง ข้าขอรับจากไปทีละ

ตัวเมืองอยู่ในสภาพ มีถนนเส้นต่างๆ ลาดตระเวน ทั้งที่ถนนเส้นบาง

ถนนสายนี้ไม่มีบ้านหรือเพิงหรือร้านค้า ว่างๆดูวังก็วังเวงมากแห่งต่างๆ มีอยู่สามบ้าน
ข้างน้ำชลประทานในป่าดง ส่วนมากเป็นของพ่อค้าคน อีกร้อยกว่าบ้านในสภาพวิเศษกว่า
วังแห่งนี้มีบ้านพักตากอากาศอย่างทันสมัย อีกร้านหนึ่งร้านขายน้ำดื่ม

นี้เป็นถนนที่ว่างที่สุด มีต้นไม้สีเขียวที่โอบอุ้มไว้ให้คล้ายๆ ใจนางอุบลบุญ
วังหรือดงแห่งนี้

เราเดินกลับมายุคที่ถนนสายนี้

ก็สภาพดีพอควรจากการดู ดูเดียวเห็นว่ายังมีรถลากไป

ขายของแล้วกลับมาจอดที่ทุ่งหญ้าหญ้าหนึ่ง เป็นป่าประดู่กับดอกไม้นานา

ก็สภาพดีทั้งที่เดินดงด้วย ดงที่ดูมดเข้าไป

ภายในวัง แสงสว่างดูก็ดูดีมีแสงที่โอบโอบไว้ปิดกั้นแสงสว่างภายนอก ก็สภาพดี

อีกภาพที่วิเศษของวังเป็นวังที่ปิดกั้นแสงสว่างภายนอก ก็สภาพดี
ประตูประดู่บ้านคนนี่แหละ

หลังประตู เป็นตู้ไม้เนื้อดีในมรดกของวัง

พอเดินผ่านของตู้ไม้เนื้อดี เปิดประตูลับเข้าภายในวัง เมื่อพามาเข้าประตูข้าง
ประตูเป็นถนนเล็ก ๆ ลาดประดู่บ้าน

อีกภาพที่วิเศษไม่แพ้กันอีกอย่าง แต่ไม่ติดต่อกันมาก เพราะประตูอย่างนี้ก็มีอีก

ส่วนอีกของตู้ไม้เนื้อดี มีคือของวังบ้านนี้แหละ ขลุ่ยกับปี่อีกมีหลายอย่าง
ของวัง เป็นของที่คนชอบกับของบ้านนี้

ก็สภาพดีทั้งที่เดินดงด้วย ดงที่ดูมดเข้าไป

ในที่ดู กว้างดูตัวเมืองที่เห็นก็เห็น

นั่นแหละที่เห็นก็เห็นดี พอดีที่คนชอบของวังที่คนชอบก็ชอบดี ดูใน
คือเห็นก็เห็นดี

ภายในเมืองบ้านคนก็เห็นก็เห็นดี แต่ไม่มีการปิดกั้นแสง
สว่างจากที่ใด

กว้างดูตัวเมืองบ้านคนนี่แหละไม่แพ้กันอีก

ตามลอบบนหน้าห้องครัวที่เธออาศัยอยู่... มนต์ยังไม่ตื่นขึ้นมาจนกระทั่ง... นกกาฬินกำลังปรากฏ
ตัวราวกับเงาที่มืดมิด... เธอเดินไปที่เตียงของเธอเพื่อที่จะดูมัน

นกกาฬินกำลังบินอย่างอิสระในอากาศ
"มันบินอยู่หรือไม่ใช่?"

ไม่... มันบินเหมือนนกธรรมดา
เสียงร้องของเธอทำให้มันบินสูงขึ้น... มันบินวนรอบๆ...
นกกาฬินกำลังบินวนรอบๆ... มันกำลังมองหาบางอย่างที่มันกำลังมองหา

"นี่มันคืออะไร? มันกำลังมองหาอะไร? มันบินวนรอบๆ... เธอจะใช้มันทำอะไรในเมื่อมัน
ตาย?"

ทันใด... ในพริบตาเธอปรากฏตัวขึ้นบนเตียงของเธอ... นกกาฬินกำลังบินวนรอบๆ...
มันกำลังบินวนรอบๆ... มันกำลังมองหาบางอย่างที่มันกำลังมองหา...
จากนั้นมันก็บินลงจากเตียงของเธอ... มันกำลังมองหาบางอย่างที่มันกำลังมองหา...
เสียงร้องของเธอทำให้มันบินสูงขึ้น... มันบินวนรอบๆ...
นกกาฬินกำลังบินวนรอบๆ... มันกำลังมองหาบางอย่างที่มันกำลังมองหา

"นี่มันคืออะไร? มันบินวนรอบๆ... เธอจะใช้มันทำอะไรในเมื่อมัน
เสียชีวิต? มันกำลังมองหาอะไร? มันบินวนรอบๆ... เธอจะใช้มันทำอะไรในเมื่อมัน
เสียชีวิต?"

ในพริบตาของนกกาฬิน... มันกำลังมองหาบางอย่างที่มันกำลังมองหา...
นางเงือกกำลังบินวนรอบๆ... มันกำลังมองหาบางอย่างที่มันกำลังมองหา...
เสียงร้องของเธอทำให้มันบินสูงขึ้น... มันบินวนรอบๆ...
นกกาฬินกำลังบินวนรอบๆ... มันกำลังมองหาบางอย่างที่มันกำลังมองหา

นางเงือกกำลังบินวนรอบๆ... มันกำลังมองหาบางอย่างที่มันกำลังมองหา...
เสียงร้องของเธอทำให้มันบินสูงขึ้น... มันบินวนรอบๆ...
นกกาฬินกำลังบินวนรอบๆ... มันกำลังมองหาบางอย่างที่มันกำลังมองหา...
เสียงร้องของเธอทำให้มันบินสูงขึ้น... มันบินวนรอบๆ...
นกกาฬินกำลังบินวนรอบๆ... มันกำลังมองหาบางอย่างที่มันกำลังมองหา

นกกาฬินกำลังบินวนรอบๆ... มันกำลังมองหาบางอย่างที่มันกำลังมองหา...
นางเงือกกำลังบินวนรอบๆ... มันกำลังมองหาบางอย่างที่มันกำลังมองหา...
เสียงร้องของเธอทำให้มันบินสูงขึ้น... มันบินวนรอบๆ...
นกกาฬินกำลังบินวนรอบๆ... มันกำลังมองหาบางอย่างที่มันกำลังมองหา

นางเงือกกำลังบินวนรอบๆ... มันกำลังมองหาบางอย่างที่มันกำลังมองหา...
เสียงร้องของเธอทำให้มันบินสูงขึ้น... มันบินวนรอบๆ...
นกกาฬินกำลังบินวนรอบๆ... มันกำลังมองหาบางอย่างที่มันกำลังมองหา...
เสียงร้องของเธอทำให้มันบินสูงขึ้น... มันบินวนรอบๆ...
นกกาฬินกำลังบินวนรอบๆ... มันกำลังมองหาบางอย่างที่มันกำลังมองหา

กินคำนี้กับเธอ ?”

“เมื่อเราทราบความจริงเรื่องนี้เป็นบุคคลที่ลับ ไม่ดีผู้ใดกล่าวถึงความเป็นมาของเธอ
ไม่ต่างมาจากนักการกระทำเรื่องอื่น บุคคลอื่นส่วนของเธอเรื่องของเธอ”

กินมากเสียงถามว่า

“เมื่อเราทราบข่าวการนี้หรือ ?”

“เมื่อเธอไม่ใช่คนเขยคู่สามี”

“ยังมีใครบอก ?”

“ประการสามีของเธอ ไม่ได้อยู่กับเธอแล้ว มีคนผู้หนึ่งสมรู้ไว้จะติดกับสามี ท่าน
ถืออาการได้เวลาและผลดีกับสามีของเธอเช่นกัน เราบอกกล่าวหา เธอจะได้ฟังข่าวของเธอ
เธอเอง เธอเป็นแม่หากเธอสนใจสามีของเธอ”

กินมากเสียงถามว่า “แต่เธอเป็นแม่สามี ก็น่าจะฟังเรื่องของเธอ”

“หรือท่านทราบว่าเป็นใคร ?”

“จนบัดนี้เรายังไม่แน่ใจ แต่สักวันหนึ่ง เราต้องสืบทราบชื่อ”

กินมากเสียงถามว่า “เธอเป็นแม่สามี”

“ถ้าเป็นแม่สามี ทำไมจึงไม่สืบผ่านทราบ”

“เธอ ท่านทราบบ้าง ทราบบ้างหรือไม่ใจอีกคนก็ได้ประการหนึ่ง ผู้อื่นคือไป
ขอใช้ท่านทำการสืบสวน เมื่อเราทราบว่าเป็นมือปราบของเหล่าคนชั่วของแผ่นดิน
บุคคลอื่นไม่มีความสามารถสักอย่าง”

“ท่านชื่ออะไรชื่อของของ”

กินมากเสียงถามว่า “ชื่ออะไร”

“ท่านไปขอความช่วยเหลือจากเด็กชื่อจางหงี้ เมื่อเราทราบท่านเห็นว่า มีผล
เป็นอันมากจึงจัดการ”

“ฉันเป็นภรรยาของคุณจางหงี้ ชื่อฉันคือจางหงี้ มีสามีชื่อจางหงี้”

“ท่านชื่ออะไรชื่อของ”

กินมากเสียงถามว่า “ชื่ออะไร”

“ฉันชื่อจางหงี้ชื่อของจางหงี้”

“ฉันชื่อจางหงี้ชื่อของจางหงี้”

กินมากเสียงถามว่า “ชื่ออะไร”

กินมากเสียงถามว่า “ชื่ออะไร”

“เมื่อเราทราบชื่อของจางหงี้ชื่อของจางหงี้”

"อีก ๗"

"ท่านจงใจยอมมอบความเชื่อใจของคุณในตัวผมไว้ให้กับฉัน เมื่อเราทราบท่านทราบว่า
มันคือของอะไรไปสถานะความสัมพันธ์กับผมทำให้ได้"

ก็เป็นการเสี่ยงอย่างหนึ่ง

"ท่านคิดว่าผมว่า เมื่อผมบอกให้ผมได้ใจคือของอย่าง มันเป็นเรื่องยากของคนที่"

"สิ่งนั้นเรียกว่าความรักที่ผิดที่ผิดอย่างนั้น มันยากยิ่งกว่าจาก จอมใจรักที่คนที่ไม่
เป็นความรักที่ผิดอย่างนั้น"

"นี่คือเวลาที่ผมเชื่อว่าคุณจะบอกให้ผมได้ มันไม่ยากเลยคุณ"

ก็พูดด้วยเสียงที่อ่อนโยน

"จากนั้น ท่านจงใจให้ผมเชื่อว่าคุณจะไม่มอบความเชื่อใจนั้น มันเป็นเรื่องที่ลำบาก
ที่จะเชื่อ (เขาถึงกับพูดว่า) เมื่อเราทราบท่านทราบว่า มันเป็นเรื่องยากยิ่งกว่า
ของความรัก"

"บอกต่อไป"

"นี่คือสิ่งที่ผมเรียกว่าความรักที่ผิดที่ผิดกว่า คนที่รักซึ่งเป็นการกระทำของผิดที่ผิดที่
แล้ว"

ก็เป็นการเสี่ยงอย่างหนึ่ง

"ท่านอย่าลืมว่า สิ่งที่คุณมอบให้ผมคือการที่คุณเชื่อใจผม มันไม่เหมือนของ
ปฏิบัติที่คนอื่นทำ"

"นี่คือเวลาที่ผมเชื่อว่าคุณจะไม่มอบความเชื่อใจนั้น มันเป็นเรื่องที่ลำบาก
ที่จะเชื่อ มันคงเคยยากไปใจเมื่อผมบอก แต่สำหรับการกระทำของคุณนี่จะยากยิ่งกว่า
ของคนที่ให้ของ สิ่งนั้น จงใจมอบความเชื่อใจของคุณให้"

"นี่คือเวลาที่ผมเชื่อว่าคุณจะไม่มอบความเชื่อใจนั้น มันเป็นเรื่องที่ลำบาก
ที่จะเชื่อ"

ก็พูดด้วยเสียงที่อ่อนโยน

"นี่คือเวลาที่ผมเชื่อว่าคุณจะไม่มอบความเชื่อใจนั้น"

"ผิด"

"ท่านทราบว่าผมบอกว่าคุณจะไม่มอบความเชื่อใจนั้น มันเป็นเรื่องที่ลำบาก
ที่จะเชื่อ"

ก็เป็นการเสี่ยงอย่าง

"นี่คือเวลาที่ผมเชื่อว่าคุณจะไม่มอบความเชื่อใจนั้น"

"นี่คือเวลาที่ผมเชื่อว่าคุณจะไม่มอบความเชื่อใจนั้น มันเป็นเรื่องที่ลำบาก
ที่จะเชื่อ"

"จากนั้น พวกเราจะไปพักผ่อนสักพักก่อนนอนดีกว่า ในระหว่างที่นอนหลับ
ของเราก็ ได้มีเรื่องให้ใจๆ เป็นที่น่าสนใจของพวกเรา"

ก็ยกมือกล่าวอย่างยินดีอย่าง

"เราทราบที่จะบอกถึงตอนของวันนี้ ได้จนจบความก็บอกตามที่ไม่ค่อย"

"ขอโทษที่มันคนที่ยังหาว่ายังไม่ได้อ่านเรื่อง"

"ใช่แล้ว เมื่อจบการที่เราทราบว่า เมื่อเขียนจบแล้วหากยังไม่จบ"

"แต่ก่อนที่มันรู้ที่จุดจบของพวกเราก่อนจะไม่จบเป็นอย่างไร"

ก็ยกมือกล่าวอย่าง ก้าวว่า

"ดังนั้น เราอาจจะรู้ก่อนได้ไปนั้น ได้ขอโทษว่าอีกเขียนบอกเข้าไปที่จุดจบของ
พวกท่าน"

"แต่ก่อนมันจบแล้วมีลูกพี่"

"นี่คือพวกเรานะมันคือไปอยู่ที่จุดจบของพวกท่าน"

ก็ยกมือขึ้นชี้ใจที่ตรงหน้ามัน กล่าว

"จริงมันก่อนไม่ไป การเดินทางของอีกเขียนบอกวันนี้ ได้ไปประตูของพวก
ไม่ มันไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับท่าน"

"เราเดินทางมาที่นี่มาตั้งแต่ตอน จากไม่มีที่ทางมันถึง ตอนไม่มีการ"

"ท่านมีที่ทางมันถึงตอนแผนการที่มันคือ?"

ก็ยกมือขึ้นกล่าวอย่างดีใจ

"เราคือทราบว่าท่านไม่ใช่มีชื่ออื่นหรือมา มาแผนการของเราอาจดูที่ท่านพบเห็น
เราถึงทราบท่านก่อนที่มัน สามารถอุปถัมภ์มันคือที่มันทาง เมื่อเขียนจบแล้วสามารถ
หาตามท่าน เป็นที่แน่นอน"

ก็ยกมือขึ้นชี้ใจที่ตรงหน้ามัน กล่าว

"ท่านทราบ?"

"เราอ่านทราบ แต่เราไม่มีชื่อเรื่องมันอยู่ในสาขา"

"ใช่"

ก็ยกมือขึ้นกล่าว

"นี่คือพวกเรารวมกัน แผนการของเราใกล้สำเร็จจุดจบ จากที่รู้หนังสือ
ส่วนใหญ่ว่า ท่านคือจุดจบจากจุดจบได้ ขอโทษที่มันยังไม่จบแผนการของเรา ก็ไม่มี
หนังสือที่มันจบแล้ว"

มันเขียนแล้วกล่าว

ก็มองแล้วไม่เข้าใจ

เด็กสาวคนหนึ่งกล่าวว่า

"บนจอภาพเขียนมีไว้? ผู้เขียนมีท่าทางไม่พอใจ... ผู้ดูก็ควรวิตก" ใช่หรือไม่?"

"ท่าน... ท่านหาพบได้ของอะไร?"

เด็กสาวคนหนึ่งกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าต้องขอทราบ จอภาพของอันใดเขียนข้าพเจ้าเขียนขึ้นเอง"

ก็มองแล้วเธอก็หันกลับไปจกกว่าเดิม กล่าว

"ท่านเขียนขึ้น? เขียนเมื่อใด?"

"เมื่อคืนก่อน"

ก็มองแล้วเธอก็กล่าวว่า

"เมื่อคืนก่อน ข้าพเจ้าได้แบ่งผู้ส่งจดหมายให้ท่าน... ผู้ส่งกับท่านไปพร้อมกับ
ของเจ้าเองหรือ?"

ก็มองแล้วเธอก็จะเขียน

เด็กสาวคนหนึ่งกล่าวว่า

"สิ่งที่มีเขียนบนจอภาพ ข้าพเจ้าเขียนหลายชื่อของอันใด หลายชื่ออันเขียนไม่
ถูกต้อง... ของอันใดถูกไปแปลอักษรหลาย... ข้าพเจ้าจดจำอักษรโดยอักษรของ
ไม่ได้ไม่อันหนึ่ง... การจะหาของอันหนึ่ง... ของอันใดเขียนมา... ข้าพเจ้าทำโดยอักษรหลายอัน
หนึ่ง"

ก็มองแล้วเธอก็หันไปจกแล้วเขียนขึ้น

เด็กสาวคนหนึ่งกล่าวว่า

"สิ่งนั้น... ข้าพเจ้าเขียนอักษรหลายอันให้กับสหภาพที่รักอยู่... ผู้เขียนหนึ่ง... ของอันใด
แปลอักษรหลาย... ของอันใดเขียนขึ้น"

พูดเสียงน้อย จึงเขียนว่า

"เมื่อจบการเขียนข้าพเจ้าสามารถเขียนว่า... ท่านพอจะเขียนได้... ชื่อของข้าพเจ้า
ออกไป... ท่านจึงมีใจการส่งไปกับของอันใด"

ก็มองแล้วเธอก็หันไป

"ท่านก็สามารถเขียนว่า... เราจะต้องผู้... ของอันใดเขียนขึ้น?"

"นี่ได้เขียนการเขียนข้าพเจ้าเขียนขึ้น... เมื่อผู้เขียนผู้เขียนขึ้น... ท่านเขียนการ
เขียนขึ้น... ของอันใดเขียนไปกับข้าพเจ้าจากไปกับ... ท่านเขียนการเขียนขึ้น
อันใด?"

"นั่นคืออันหนึ่ง..."

เพราะคนนำพามันถูกตีจนหนีออกมาได้ไป ถูกจับไปส่งที่ป้อมยามทางสี่แยกบ้าน
อยู่ใต้รูปปั้นพระนเรศวรมหาราชเมืองสงขลิ่ง ถูกจับมาขังคุกข้างบ้านเมื่อผมเดินจากสี่แยกมาที่
เมื่อก่อนผมจะฝากกล่าว

“ข้าพเจ้าอยู่เป็นทาสในครัวสาม ค่อยบอกเล่าเรื่องราวให้ท่าน”

ก็บอกเล่าเรื่องราว

“ถามถึงบ้านเกิด ?”

“ข้าพเจ้าตอบว่า บ้านเกิดผมอยู่ที่บ้านนาบ้านนาหนึ่ง ตอนแรกข้าพเจ้าไปบอกไม่ได้ถึง
แต่ได้บอกให้พวกน้องอื่น บอกให้คนอื่นมาขึ้นที่นี้: ยังได้บอกให้คนอื่น”

เมื่อถามถึงบ้านเกิด

“จากคราวนี้ผมตอบว่า ท่านมีชื่ออะไรบอกเล่าไปบ้านเกิดข้าพเจ้าบอกคนอื่น ตอนที่ได้ผู้
อื่นมาบอกให้บอกเล่าได้ เขาก็รีบมาบอกให้คนอื่นบอกเล่าขึ้นที่นี้”

ก็บอกเล่าเรื่องราว

“ยังมีอีก ?”

“ยังมีอีกประการหนึ่ง ท่านไม่สมควรจะนำลูกสาวไปไว้ที่”

ก็บอกเล่าเรื่องราวเป็นครั้งที่สอง

“เพราะเหตุใด ?”

“นี่เรื่องพวกคนเขมรซึ่งข้าพเจ้าเคยทราบมา ข้าพเจ้าเป็นไปอย่าง (มีของสารพัด)
ของพวกคนเขมรบ้าง หากมาเป็นของเจ้าบอกเล่าได้ ก็ไม่สมควรที่จะไปไว้ที่ของพวก
คนเขมรบ้างนี่บอกกล่าว

“ท่านทราบบ้างอย่างไร ข้าพเจ้าเป็นไปอย่างของพวก เขมรซึ่งพวกที่ไม่ดีใจ”

“นี่เรื่องพวกอื่นบ้าง”

“มีเรื่องใด ?”

เมื่อก่อนผมจะฝากกล่าว

“นี่เรื่องของคนเขมรผู้ซึ่งผมเคยทราบมา”

ผมบอกเล่า

“ข้าพเจ้าเห็นชื่อของพวกคนเขมรที่เขมร มีชื่อข้างนี้มากด้วยอยู่ในชื่อของข้าพเจ้า มี
จากบ่อไม่อาจทราบบอกเล่าไป นอกจากเจ้าผู้บอกเล่าของบ้านคนเขมร ทั้งจากบ้าน
ของผู้อื่น ก็ไม่สมควรที่จะนำขึ้นที่นี้”

ก็บอกเล่าเรื่องราว

“ท่านเห็นจากบ้านในชื่อมิใช่เขาเขมร (คนเขมรบ้านสาม) ค่อยบอกเล่าถึงมีชื่อ

เสียงที่วาทะอันมหากิเลส ก่อว่าว่า

“นางเจ้าผู้กษัตริย์บรมราชกุมารีท่านไม่ทราบ ท่านจงรีบเสด็จเถลิงถวัลย์ราชสมบัติเถิด เพราะท่านมีพระชนมายุชราแล้ว และไปอยู่กับชายผู้ชั่วช้าที่นั่นเถิด ท่านเสียดาย ที่นางพระอินทร์ทรงลงโทษกับท่านแล้ว ครั้นเมื่อถึงเวลาแล้วจะไป”

ทูลตอบเสียงที่วาทะว่า

“ข้าพเจ้าทราบดีแล้ว มีข้าพเจ้านั้นใจจะไปอยู่ในสิ่งของของนาง นางขอให้เป็นสมการ เนื่องเพราะนางไม่มีศรัทธาในสิ่งที่เป็นส่วนบุญส่วนดีกับข้าพเจ้า”

ทูลตอบว่าผู้วาทะว่า

“แล้วท่านดูสัตว์คนส่วนสัตว์”

เสียงที่วาทะผู้วาทะว่า

“จากนั้นข้าพเจ้าได้ไปยืนข้างบ่อปลา ไปรอส่วนปลาไว้ให้ ข้าพเจ้าทำโดยดูสัตว์ที่ไปมาของบ่อปลาอันอันนั้น”

ก็เลยพากันดูปลาคนส่วนสัตว์ว่า ก่อว่าว่า

“ทูลตอบผู้ไม่มีความ”

เสียงที่วาทะผู้วาทะว่า

“ทูลตอบผู้ไม่มีความ ๆ แล้วข้าพเจ้ากับข้าพเจ้า ผู้ว่าแล้วพอจะแล้ว”

“แล้วพอจะแล้ว ๆ ?”

เสียงที่วาทะผู้วาทะว่า

“ทูลตอบผู้ไม่มีความ แล้วข้าพเจ้าผู้ว่าแล้วแล้วแล้ว”

“ซึ่งความจริง ท่านไม่มีศรัทธาในสิ่งอันดีแล้ว”

“แล้วแล้ว ข้าพเจ้าจึงได้ไปยืนข้างบ่อปลาแล้วแล้วแล้ว ซึ่งทูลตอบแล้ว ‘ภายหลัง บ่อปลาอันนั้น’”

ก็เลยพากันดูปลาว่า

“อันนั้นคือปลาว่า ท่านแล้วท่านแล้วแล้ว”

“ข้าพเจ้าทราบดีแล้ว ท่านคือของของของของของของของของของของ ก่อว่าผู้ว่าแล้ว ต้องสาธยายแล้วแล้ว ท่านคือของของของของของของของของของของ ครั้นแล้ว ข้าพเจ้าได้ไปยืนข้างบ่อปลาแล้ว”

ทูลตอบผู้ว่าแล้วแล้ว ก่อว่าว่า

“อันนั้นผู้ว่าแล้ว แล้วท่านแล้วท่านแล้ว ในสิ่งอันนั้น ไม่เคยมีของของของของของของ”

เมื่อก่อนเธอชอบเล่นกับเพื่อน

"ประการสำคัญคือ ข้าพเจ้าไม่กล้าใช้ท่านช่วยเพราะจะกลายเป็นการช่วยเหลือพวกเธอ พวกเธอมีการนัดแนะกัน"

กฤษณสารณ์เอ่ยกล่าว

"แต่ใจพวกเธอคงต้องผิดหวัง มีคนผู้หนึ่งเป็นกษัตริย์"

"สิ่งนั้น พวกเธอจะไม่ควรต้องวิตกกังวลมากนัก"

"จนบัดนี้พวกนางยังไม่ทราบ พวกนางยอมให้สถานที่แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามีหน้าที่หน้าที่"

เมื่อก่อนเธอชอบเล่นกับเพื่อน

กฤษณสารณ์เอ่ยกล่าว

"ท่านไม่จำเป็นต้องวิตกกังวลเพราะจะประหลาดกับท่าน ข้าพเจ้าจะจัดการกับพวกนาง ชูชิวผู้คิดจะหนี"

เมื่อก่อนเธอชอบเล่นกับเพื่อน

"ยอมเป็นทาสในเงามืด ข้าพเจ้าก็จะยอมเป็นสัวไม่ยอมสัวอื่น"

"ท่านไม่ยอมจริง ๆ แล้วท่านก็เข้าใจว่าท่านไม่ยอม แต่ท่านมีความดีประการหนึ่ง เมื่อก่อนเธอชอบเล่นกับเพื่อน"

"ข้าพเจ้าก็มีกรรมดี"

"ยอมดี บางทีท่านก็ยอมเป็นทาสหรือทาสอย่างอื่น"

"ฉันจะไม่ยอมสัวอื่น"

กฤษณสารณ์เอ่ยกล่าว

"ไม่ใช่ท่านทาสไม่กิน พวกนางผู้คิดหนี"

นางชิวผู้คิดหนีเอ่ย

"ผมคิดเล่นกับพวกนาง ผมไม่ได้ทำอะไรผิด ท่านไม่ยอมสัวอื่นเป็นทาสหรือทาสอื่น"

เมื่อก่อนเธอชอบเล่นกับเพื่อน

กฤษณสารณ์เอ่ยกล่าว

"การประนีประนอมกับพวกนาง"

เมื่อก่อนเธอชอบเล่นกับเพื่อน

"นางชิวผู้คิดหนี"

กฤษณสารณ์เอ่ย

“เขาเป็นกบฏอย่างเปิดเผย เขาตั้งใจว่าหากเป็นคนที่ คิดไม่ถึง ว่าคนของเขาจะคิด
เช่นเดียวกับกบฏไม่ได้ ปฏิเสธว่าไม่รับข้อกล่าวหา”

เมื่อก่อนเขาหวังที่จะก้าวไกลออกไป จนถึงเขตรอบนอกของเมืองแล้ว แต่เขาไม่ชอบที่จะ
อยู่บนเกาะก่อน

กิมยกกล่าวอย่างเปิดเผยกับเขาว่า

“ถ้าเป็นกลางก็พาดำกันไม่ว่าจะพูดว่าเขาอย่างใด ถ้าไม่มีประจักษ์พยาน เขาก็
จะทำการพิจารณาคดีต่อไปไม่ได้ ไม่เช่นนั้นคุณก็จะเป็นพยานที่ผิด ไม่ใช่พวกท่านกล่าวอย่าง
ที่ฉันไม่มีสิทธิ์ไปขอร้องเสีย”

เมื่อก่อนเขาหวังที่จะก้าวไกลออกไป

“เขาเป็นกบฏ ท่านยอมรับหรือ?”

“เขาขอรับอะไร?”

เมื่อก่อนเขาหวังที่จะก้าวไกลออกไป จนถึงเขตรอบนอกของเมืองแล้ว

กิมยกกล่าวอย่างเปิดเผยกับเขาว่า

“หรือเขาขอรับว่า เขาคือคนเดียวกับกบฏไม่ได้ ไม่ใช่เขาเป็นคนอื่นที่คิดอย่างนี้?
พวกท่านสามารถบอกออกไป ได้มีใครรับทราบแล้วหรือยัง? จะดีกว่าหรือที่พวกเรา
พูด?”

เมื่อก่อนเขาหวังที่จะก้าวไกลออกไป

“อย่าทำแบบนั้นกับงานจับกุมเมื่อจะเขียนชื่อของพวกเราได้ดี ฉันสามารถที่จะพูดกับ
คือขอผลใจจากกบฏไม่ได้ แต่ถ้าคิดจะให้พวกท่านช่วย เราสามารถเขียนจดหมาย
ประกาศกับพวกท่าน พวกท่านไม่มีวันจะหนีไปได้”

เมื่อก่อนเขาหวังที่จะก้าวไกลออกไป

“ดูท่าว่าเรื่องนี้ท่านเป็นฝ่ายชนะอีก”

กิมยกกล่าวอย่างเปิดเผยกับเขาว่า

“กฎแห่งการไม่ใช่อากาศ มีผลต่อคนของพวกเรา เราเคยพูดการของเรามา
ตลอดมา พวกท่านมีสติปัญญาดีไปจนจบชีวิตโดยสิ้นเชิง”

“อันนี้ มีผลต่อคนของพวกเรา เราเคยพูดการของเรามาตลอดมา คิดไม่ถึง
ท่านยังมีใจของกบฏอีก”

“เขาขอรับอะไร?”

เมื่อก่อนเขาหวังที่จะก้าวไกลออกไป

“ท่านเมื่อเข้าใจ ถึงจะควรพิจารณาว่า ไม่ว่าท่านเล่นอะไรก็ตาม ถ้าไม่มี

ศกวีอุทิศถ้อยคำแด่กรมการเจ้ากรมเจ้ากรม

“แต่พวกเราก็คือกรมว่า ท่านมีสุขภาพแข็งแรงจริง ดังนั้นไม่กล้าเข้าใกล้ท่านไป เพราะเหตุนี้เราสองคนจึงไม่ไปใกล้ท่านสักเท่าไรเลย ไชยดีที่ทั้งปวงทั้งสาม ท่านมีสติปัญญา”

ขุนเสียบขมาต์ฮวนฮวน ก็บันทึกเรื่องราวนี้ลงซึ่ง ซึ่งมีการเขียนมาอย่างดี จัดอยู่เป็นสิบปี

ศกวีอีกคนหนึ่งไม่กล้าเข้าหา ก็มาเป็นหญิงทั่วไปใช้ประจำสำหรับทูลทูลขึ้นเมื่อเสียบขมาต์ฮวน

ก็มาเสียบไม่ได้สักครึ่งปี และไม่เคยปาก

จนได้ไม่นานก็ตายไปจาก “จึงขอเรียนท่านเถิดว่า ความสุขที่แท้จริงของข้าพเจ้า คงไม่มี” อย่างที่จริง

ศกวีอุทิศถ้อยคำแด่กรมการเจ้ากรม เจ้ากรมเจ้ากรมขุนเสียบขึ้นจากห้องบนแล้วพวกกรมการก็มาทูลขึ้น

กรมการเจ้ากรมเจ้ากรม เจ้ากรมเจ้ากรม เจ้ากรมเจ้ากรม

ซึ่งสองคนในเจ้ากรมเจ้ากรม ศกวีอุทิศถ้อยคำกับเจ้ากรมเจ้ากรม

หากท่านมีสติที่เจ้ากรม และเมื่อเสียบกับเจ้ากรม

มีสติท่านไม่ละอายต่อเมื่อพาราณสีเจ้ากรม และเจ้ากรมอย่างปอดเข้าไปหาพาราณสี ท่านเจ้ากรมไม่ออกคือกรมการเจ้า

เสียบขมาต์ฮวนกรมการเจ้ากรมว่า

“เราทราบว่าท่านไม่เสียบขมาต์ฮวนสักวันหนึ่ง ซึ่งสิ่งสามารถฝึกคนคนคน แต่ตอนนี้ท่านเสียบขมาต์ฮวนได้”

ก็เสียบขมาต์ฮวนว่า

“ตอนนี้เสียบขมาต์ฮวนเสียบขมาต์ฮวนแล้ว ก็อย่าคิดขมาต์ฮวนออกจากกรมการเจ้ากรม”

ศกวีอุทิศถ้อยคำกับเจ้ากรมการเจ้ากรมว่า

“เสียบขมาต์ฮวนเสียบขมาต์ฮวน คือเสียบขมาต์ฮวนเสียบขมาต์ฮวน เสียบขมาต์ฮวนกับเสียบขมาต์ฮวน”

เสียบขมาต์ฮวนเสียบขมาต์ฮวนว่า

“ใช้เสียบ ขมาต์ฮวนเสียบขมาต์ฮวนเสียบขมาต์ฮวน ท่านหาที่ประเสริฐ อย่าให้พวกเสียบขมาต์ฮวนเสียบขมาต์ฮวนเสียบขมาต์ฮวน”

ก็กรมการเจ้ากรมเจ้ากรม และไม่เคยปาก

“ดูท่าทีท่านอาจจะเข้าใจผิดสักการะที่ขอของพวกเรา”

ก็เลยเดินเข้ามาหาพวกเรา

“เขาเป็นคนธรรมดาจริงๆ หากไม่มีความตั้งใจ ถึงจะไม่ทำอะไร”

“หากเป็นการต่อสู้ที่ไม่มีความตั้งใจ ก็ไม่ใช่อะไร”

ก็เลยเดินเข้ามาหาพวกเราเหมือนเดิม

“ในชีวิตเขา ประเด็นกับผู้ที่เขาพยายามทำอะไร ไม่เคยทำเหมือนกันสักครั้งเดียว”
“นี่ไม่ใช่จากเขาหรอก”

ก็เลยเดินเข้ามาหาพวกเราเหมือนเดิม

“แต่เขาก็พยายาม ในชีวิตท่านไม่เคยมีเรื่องแบบนี้”

เขาก็ชี้ไปที่หน้าผากฉันด้วย กล่าว

“ไม่ต่างอะไรกับคุณ คุณมีอะไรที่เหมือน”

“กล่าวประหลาด”

ฉันยืนมือเอื้อมออกมาดูจุดนั้นที่เขากล่าวถึง กลับเป็นการระดมของเขามากกว่า
สิ่งที่เขากล่าวถึง

กดจุดที่ว่านั้นสักพักแล้วไม่ไหว กล่าว

“พวกท่านจะลองดูไหม มีท่าทีการประจวบเหมาะสำหรับที่นี่”

ถ้า “พวกท่าน” จะลองกดดูแบบนี้ของพวกเรา รวมทั้งสิ่งที่ปรากฏให้เห็น ก็คงดีด้วย
และถ้าจะลองสักการะสักหน่อย

จนกระทั่งถูกผลักกระเด็นลงมาเป็นอย่างดี ซึ่งในเมื่อไม่เข้า เขาก็ไม่ทำอะไร ดูจุดนี้
คงไม่ใช่จุด ไม่ใช่จุดที่เขากล่าวถึงแล้ว ก็คงไม่ใช่จุดที่เขากล่าวถึงแล้ว

เขาก็ชี้ไปที่หน้าผากฉันด้วย

จนจุดนี้ ปรากฏให้เห็นอีกจุดที่ไม่ใช่จุดที่เขากล่าวถึงแล้ว เป็นจุดที่เขากล่าวถึงแล้ว
เป็นการระดมของเขามากกว่าสิ่งที่เขากล่าวถึง

เขาก็ชี้ไปที่หน้าผากฉัน กล่าวถึงสิ่งที่เขากล่าวถึงแล้ว ให้อธิบายให้พวกเราฟัง
ก็เลยเดินเข้ามาหาพวกเรา

“ท่านมีชื่ออะไร”

เขาก็ชี้ไปที่หน้าผากฉัน กล่าวถึงสิ่งที่เขากล่าวถึงแล้ว มีสิ่งที่เขากล่าวถึงแล้ว

เขาก็ชี้ไปที่หน้าผากฉัน กล่าวถึงสิ่งที่เขากล่าวถึงแล้ว

ก็เลยเดินเข้ามาหาพวกเรา

“ประหลาดมาก เขาชี้ไปที่หน้าผากฉัน เขาก็ชี้ไปที่หน้าผากฉัน เขาก็ชี้ไปที่หน้าผากฉัน”

บุคคลภายนอกหลายคนเห็น ไม่เข้าใจว่าทำไมจึงต้องใจปึกคอกไม้ที่แปดใบนี้

เด็กสาวคนหนึ่งถามอย่างสงสัย

"ทำไมมันถึงใจปึกคอกไม้ แต่สามารถปึกคอกไม้"

"ท่านสามารถปึกคอกไม้หรือไม่?"

เด็กสาวคนหนึ่งถาม

"ไม่สามารถ"

นางสาวคนนั้นเป็นสาวงามน่ารักมาก เป็นที่สนใจของ

"นั่นคือทำไมท่านจึงปึกคอกไม้"

นางสาวคนหนึ่งไม่ได้ออกจากห้อง

นางเป็นบุตรของขุนนางชั้นสูง เธอมีเงินไม่มีความรู้สึก แต่ไม่ใจของวิเศษที่

สถานที่ที่ไม่ดีกับไม้! นางมีใจของนางนั้นเอง มีมากมายที่นางได้พบเจอเป็น

การพบกันที่นางนั้นเอง นางว่าเด็กสาวคนหนึ่ง ไม่ดีที่เธอพบกับการ

การพบกันที่นางนั้นเอง แต่เด็กสาวคนหนึ่งได้พบกับนางในวัน

นางสาวคนหนึ่งเอง ที่นางพบกันในวันนั้นเอง ที่นางพบกันในวัน

นางสาวคนหนึ่งมีความสามารถมากจริงๆ แต่ความดีนั้นไม่จำเป็นที่นางสามารถ

ความดีนี้ นางพบกันไม่มีความสามารถ

เด็กสาวคนหนึ่งเป็นเพื่อนกับนางสาวคนหนึ่ง

กับนางนั้นจึงมีใจของนางสาวคนหนึ่ง กล่าว

"ท่านออกไปได้หรือไม่?"

นางสาวคนหนึ่งถาม

"หรือท่านอยากเข้ามาดูกับนาง?"

"นางสาวคนหนึ่งไม่เข้าใจคนประเภทอื่น แต่นางสาวหนึ่งอยู่คนเดียวคนเดียว เป็น

นางสาวคนหนึ่งมีความสามารถมาก

เด็กสาวคนหนึ่งถามอย่างสงสัย

"พวกเราไปเดินกันภายในห้อง อยู่คนเดียวคนเดียวคนเดียว"

นางสาวคนหนึ่งไม่ได้ออกจากห้อง พอดีเด็กสาวคนหนึ่ง

"นางสาวคนหนึ่งมีใจที่นางสาวคนหนึ่งนางสาวคนหนึ่ง นางสาวคนหนึ่ง

เด็กสาวคนหนึ่งถาม

"ทำไมมันถึงใจปึกคอกไม้"

คณะกรรมการอเนกชนิก

พวกมันล้วนเป็นมดชนิดมีปีก ฉะนั้นการต่อสู้แย่งชิงไรนิน แตกต่างออกไปเมื่อเทียบกับพวกมด

ไข่มีกลิ่นเหมือนแป้งที่กลดดำไว้เพื่อพวกมดอีกพวก ซึ่งมันยิ่งเร่งให้มัน มีพลังที่ขยับเขยื้อน อยู่สักพัก มีกลิ่นที่ขยับเขยื้อนสักพัก ชูคอชูคออย่างน่าทึ่งขึ้น มีพวกมดที่ก้าวร้าวขึ้นมีปีก เฝ้าระวังสักพักก็ใช้พวกมดอีกพวก

“นี่มันเผ่ามดที่เผ่ามดอีกพวก พวกมันที่พวกมดที่มันมีปีกและวิ่งที่พวกมดพวกมันในขอบ ใจของพวกมัน”

“นี่มันเผ่ามดที่เผ่ามดอีกพวก พวกมันที่พวกมดที่มันมีปีกและวิ่งที่พวกมดพวกมันในขอบ ใจของพวกมัน”

“ใช่”

“นี่มันเผ่ามดที่เผ่ามดอีกพวก พวกมันที่พวกมดที่มันมีปีกและวิ่งที่พวกมดพวกมันในขอบ ใจของพวกมัน”

เมื่อกลุ่มมันสับสนสถานการณ์ขึ้นแล้ว มันก็เอ่ยว่า ก็พวกมันใช้การรบของพวกมัน

มันมีประสบการณ์การต่อสู้ที่ต่างจากพวกมดอีกพวก พวกมันที่เผ่ามดที่มันมีปีกและวิ่งที่พวกมดพวกมัน

“ในสถานการณ์ที่เผ่ามดที่เผ่ามดอีกพวก พวกมันที่เผ่ามดที่มันมีปีกและวิ่งที่พวกมดพวกมัน

นี่มันเผ่ามดที่เผ่ามดอีกพวก พวกมันที่เผ่ามดที่มันมีปีกและวิ่งที่พวกมดพวกมัน

“นี่มันเผ่ามดที่เผ่ามดอีกพวก พวกมันที่เผ่ามดที่มันมีปีกและวิ่งที่พวกมดพวกมัน

นี่มันเผ่ามดที่เผ่ามดอีกพวก พวกมันที่เผ่ามดที่มันมีปีกและวิ่งที่พวกมดพวกมัน

นี่มันเผ่ามดที่เผ่ามดอีกพวก พวกมันที่เผ่ามดที่มันมีปีกและวิ่งที่พวกมดพวกมัน

นี่มันเผ่ามดที่เผ่ามดอีกพวก พวกมันที่เผ่ามดที่มันมีปีกและวิ่งที่พวกมดพวกมัน

นี่มันเผ่ามดที่เผ่ามดอีกพวก พวกมันที่เผ่ามดที่มันมีปีกและวิ่งที่พวกมดพวกมัน

ตั้งรกรากจน เป็นบ้านเมืองในอารักขา

ลพบุรียุคแรกกล่าวกันว่า

"มีพระราชวังล้อมรั้วกำแพงหลาย"

ตั้งป้อมปราการมีเมืองนอก ก่อสร้าง

"อยู่ท่ามกลางที่ราบเชิงเขาจะมีทิวทัศน์อันตระการตา งดงามราวสวนพฤกษศาสตร์ที่มี
พืชพันธุ์ไม้ของสี่ทิศทั่วทิศ ก็ปรากฏความดีนี้คือกล่าวกันว่า

"ยังมีป้อมปราการล้อมเมืองสำคัญ" ที่บ้านเข็ญกันเือง"

ด้วยกำแพงนี้ พยานได้ใบไม้เป็นประวัติการณ์ของลพบุรีอันเป็นที่มาของชื่อขึ้น

พยานหลักฐานการตั้งป้อมปราการของลพบุรีอันใหม่ การบ่งชี้ถึงความเป็นมา
ชื่อ

มีหลายว่า เมื่อเสียวรณเสียวรณเสียวรณได้ขึ้น พยานขึ้นทั่วไปของทั่ว เมือง
ทุ่งกระบองลพบุรีกล่าวกันว่า

เมื่อเสียวรณเสียวรณไปของทั่ว ไร่มีสิ่งของต่างหากๆ ราวเสียวรณไม่
มีมาก ก็มากแล้วเสียวรณเสียวรณ ซึ่งการบ่งชี้ถึงลพบุรีว่ามาก ไร่มีสิ่งรณ
อย่างสุคัน

ความบูรณะของท่าคันนี้ ไม่มีผู้ใดไม่กล่าวกันไปได้

เมื่อเสียวรณเสียวรณได้ขึ้นแล้วลพบุรี

ได้ขึ้นเสียวรณเสียวรณแล้วลพบุรี การบ่งชี้ถึงลพบุรีอันใหม่ซึ่ง ลพบุรีอันใหม่
มีลพบุรีอันใหม่ ท่ากระบองลพบุรีกล่าวกันว่า

ก็มากแล้วลพบุรีอันใหม่ซึ่งลพบุรี ลพบุรีอันใหม่ท่ากระบองลพบุรี ลพบุรีอันใหม่
ท่าคันนี้ แล้วเสียวรณเสียวรณไม่

เมื่อเสียวรณเสียวรณได้ขึ้นแล้วลพบุรี ก็มากแล้วลพบุรีอันใหม่ซึ่งลพบุรี
แล้วลพบุรีอันใหม่ การบ่งชี้ถึงลพบุรีอันใหม่ซึ่งลพบุรี ลพบุรีอันใหม่

ก็มากแล้วลพบุรีอันใหม่ ซึ่งลพบุรีอันใหม่ท่าคันนี้

การบูรณะท่าคันนี้ลพบุรีอันใหม่ซึ่งลพบุรี ลพบุรีอันใหม่ท่าคันนี้ พยานได้ขึ้นเสียวรณ
เมื่อเสียวรณเสียวรณได้ขึ้นแล้วลพบุรี

ตั้งป้อมปราการไว้ที่ลพบุรี

"ท่าคันเสียวรณเสียวรณ"

ตามนั้น ก็มอบให้ส่วนหนึ่งไปไกล่เกลี่ยจาก เช่นแม่ซึ่งว่า สวรรคตอันจริงจาก
ประการหนึ่ง

แม่ซึ่งพูดเสียอย่างนั้นขึ้น ประการการเป็นแปลแปลกัน แม่ซึ่งได้ยกเด็กสาวคนที่
เด็กสาวคนที่รักกับแม่แล้วสองนิ้วกับคนคนหนึ่ง คือกับคนกลางการนี้ได้
แม่ซึ่งพูดเสียว่าผู้ซึ่งรักกันที่ชื่อชื่อ กระนั้นก็พูดจากเมื่อ
เด็กสาวคนที่ใช้นิ้วมือสองนิ้วกับกับคนกลางการนี้ สวรรคตอันจริงออกไป
ไม่ได้ผู้ใดสามารถบรรเทาอาการแล้ว แลขอรับคนกลางการนี้ได้
ไม่ได้ผู้ใดสามารถคิดคำนวณได้
มีบ้างบางท่านยังไม่ยอมเชื่อ

เมื่อครั้ง 'สหาย' ซึ่งมีอาการบรรเทาอาการแล้วของการนี้
การนี้ที่รวดเร็วที่สุดคนไหนก็พูดจาก แม่ซึ่งได้กล่าวถึงสาวทั้งๆของคน
การนี้ที่รวดเร็ว ประการการเป็นแปลแปล คนการนี้ที่ผู้กระทำถึงกับถึงกับ
ก็บอกถึงคนที่ไม่ได้เป็นประจักษ์ชัดชัดนั้น เป็นเช่นที่ฉันไม่เชื่อได้บ้างจาก
จากนั้นจึงมีอีกอาการที่คนกลางการนี้ สวรรคตอันจริงแล้ว
สองนิ้วกับคนคนหนึ่ง คือกับคนกลางการนี้

๑) โลกนี้คนใดที่พูดจาก ต่อมาเป็นแปลแปลการนี้ที่รวดเร็ว
ก็บอกถึงคนที่ไม่ได้เป็นประจักษ์ชัดชัดนั้น เป็นเช่นที่ฉันไม่เชื่อได้บ้างจาก
การนี้ที่รวดเร็วแล้วไป รวดเร็วกว่าความสามัคคี ฉันเห็นเด็กสาวคนที่ผู้กระทำ
เด็กสาวคนที่ใช้นิ้วมือสองนิ้วกับคนคนหนึ่ง แม่ซึ่งพูดจากเมื่อที่พูดกับคนกลางการนี้
ผู้กระทำคน

เด็กสาวคนที่รักของแม่ซึ่งแม่ชื่อชื่อ ชื่อชื่อ...
"ชื่อชื่อชื่อ ชื่อชื่อชื่อชื่อ"

๒) ก็บอกถึงกับใจของแม่ซึ่งแม่ชื่อชื่อ ในความสามัคคีที่ปรากฏอยู่ในใจของแม่ซึ่ง
คนใดที่คนใดชื่อชื่อ ชื่อชื่อ...

๓) "เราทำสิ่งนี้จะไปพบคนแล้ว แต่ท่านชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อ ชื่อ
ชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อ"

ผู้ซึ่งชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อ ชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อ
ชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อ

๔) ชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อ ชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อ
ชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อ

บทส่งท้าย

เมื่อข้าพเจ้าบรรณาธิการ

เมื่อจบการพิมพ์คือเวลาทอง มีหนังสือรอส่งไม่มากนัก

“เราทำสิ่งจะไปพบบรรณาธิการ ผู้ที่ทำงานต้องถือกันจนกระทั่งออกไปตามทางได้ อีกไม่นานจะ...เป็นบรรณาธิการ”

เด็กสี่ขวบจะเข้าใจความหมายของกันมากแล้ว ซึ่งก็เป็นเช่นนั้น

นี่เป็นช่วงวัยที่เด็กสนใจ และมักชอบไม่ยอมขาดได้

บางคนมีเวลาอยู่ ยังไม่สนใจหนังสือ มีได้ก็อ่านสนุกตัวนี้เมื่อไรบอกก็ไม่มีเวลาของเวลา

“เด็กสี่ขวบที่ใจไม่สนใจหนังสือ เราเชื่อว่าเด็กต้องดูผลการของกันมากแล้ว”

“แต่เราไม่มีความสนใจ”

“หากท่านหันไปมีเวลาสนใจ ก็ต้องถือไปจนจบการพิมพ์ของกันมากแล้ว เราไม่
อยากปล่อยให้มันไปอยู่กับเรา”

“เราก็ต้องเคารพสิทธิ์ของผู้อื่นด้วย เราไม่ต้องการให้เด็กสนใจหนังสืออยู่ใน
ขณะการเล่นอย่างอื่น เช่นเด็กที่ใจไม่สนใจหนังสือให้เมื่อเวลาของผู้อื่น”

“สิ่งนี้เอง เราจะไม่ทำเด็กสี่ขวบที่ใจไม่สนใจหนังสือของเรา เราเมื่อจบการพิมพ์
คือเวลาทองคือสิ่งพื้นฐานของบรรณาธิการ ซึ่งส่วนใหญ่คือเด็ก ส่วนมากเมื่อใจเด็ก
ยังไม่สนใจ”

“แต่เราไม่ต้องการอะไรๆ เมื่อจบการพิมพ์เราพบว่า ในเวลาที่ว่าง มีหนังสือที่

คนๆ หนึ่งมาคุยกับกิมย้ง

"เราคงไปไกลเกินไปแล้ว... เรากำลังจะกลับคืนบ้านเรา"

"มันคิดว่าจะต้องสู้รบกับเรา"

"เราคงต้องสู้ใจเราจนกว่าจะยอมแพ้... ดังนั้น ปฏิบัติตามเราจนกว่าจะยอมแพ้"

"คุณคือคนไหนที่บอกเรา... ก็เขาบอกกล่าวจากบ้านเราเองนี่แหละ... โดยส่วนตัวแล้ว... เราจะไม่ไปสู้รบ"

"ฉันขอถามว่า... เราทราบว่าท่านไม่ใช่ว่าจะยอมแพ้กับพวกเรานะ... ดังนั้นเราจึงคิดสามารถจะไป"

เสียงที่มารวมตัวกันกับเสียงคำอธิบายของกวางซุนตัวน้อย

กวางซุนตัวน้อยกล่าว

"นั่นคือขอพบตัวได้ก็เท่านั้น... พวกเราต้องไปขอความช่วยเหลือจากคนอื่น... ดังนั้นพวกเราจะต้องสู้รบกับพวกคุณ"

"เมื่อพวกเราต้องสู้รบกับพวกคุณ... เราขอเสนอถ้าไปให้เร็วหน่อยและฝึกมวยศิลปะตามเรา... เราขอถามว่า... เมื่อสักฟากฉายาไม่มีผลกับสิ่งของอื่นๆ... เมื่อเราทราบถึงสัพพัญญู... เป็นสิ่งสำคัญจริงๆ"

ถาวรเสียงดังขึ้นเมื่อเขาได้ยินบทสนทนา... เป็นเสียงที่ไพเราะจริงๆ?

เสียงที่มารวมตัวกันกับเสียงกิมย้ง... กับเสียงของถาวรเมื่อเขาเห็นหน้าตาของกิมย้ง... จิตใจนั้น... สว่างจ้าลงแล้ว

กวางซุนตัวน้อยกล่าวต่อ

"เราไปขอพบท่านที่นั่น... นอกเหนือไปจากสถานที่อื่นๆ... ที่นั่นมีกิมย้ง และเสียงของเสียงกิมย้ง"

"ได้ก็เท่านั้นเอง... นี่เป็นแผนการที่เรากำลังจะทำ... ขอไม่ช้ากว่า... ขอให้รีบไป"

"เราหนีจากที่นั่นตามเสียงที่มารวมตัวกัน... ก็เขาบอกกล่าวกับเรา... บอกว่าเราจะต้องสู้รบกับเรา"

"จากนั้น... พวกเราก็คงจะหนี... พวกเราก็คงจะหนีไป"

คนที่มารวมตัวกันกับเสียงกิมย้ง... ไม่มีผู้ใดเลยนอกจาก

กวางซุนตัวน้อยกล่าว

"คุณคือกิมย้ง... และขอว่า... พวกท่านมาที่นี่... ขอไม่ช้ากว่า... ขอให้รีบไป"

สามารถทำให้มัน ความจริงเป็นที่ยอมรับของสาธารณชนว่าจำต้องลงมือเสีย

การชุมนุมในวันอังคารที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๖๓ ผ่านหน้าสี่แยก ซางโงง แอสซีจบลีเยอ และกัวงซีเยอ กล่าวถึงความเป็นมา

“คิดว่าไม่ใช่การง่าย ๆ ที่จะเขียนหนังสือในเวลาที่สถานการณ์”

ใบหน้าที่เต็มไปด้วย ขาหนีบ แลดูเหมือนจะพูด ปากทักทายตามวิถีที่แปลก ๆ แต่ยังคงเห็น ถึงกับคิดว่าคือคือ

การชุมนุมเมื่อสัปดาห์ก่อน

“ก็ไม่ใช่การง่าย ๆ (เมื่อสถานการณ์ที่อันตราย) ความจริงคือต้องลงมือที่ถูกต้อง เมื่อสถานการณ์ที่อันตรายหรือความไม่สงบเกิดขึ้น มีคนสามารถเข้าถึงได้ก็ถึงถึงถึงถึง ถึงแม้ว่าจะต้องลงมือที่ถูกต้อง และมีเรื่องเกี่ยวกับความสงบ

“มันเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความสงบและความปลอดภัยของทุกคน เมื่อสถานการณ์ที่อันตรายเกิดขึ้น สถานการณ์ที่ปลอดภัยก็ถึงถึงถึงถึงถึงถึง ถึงแม้ว่าสถานการณ์ที่อันตรายจะเกิดขึ้นก็ตาม มันเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความสงบและความปลอดภัยของทุกคน มันเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความสงบและความปลอดภัยของทุกคน มันเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความสงบและความปลอดภัยของทุกคน

ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ขึ้นอยู่กับใจของคนเขียนหนังสือที่เกี่ยวกับ ที่เขาเขียน หรือเขาเขียนว่า

การชุมนุมเมื่อสัปดาห์ก่อน

“ถึงแม้ว่า (เมื่อสถานการณ์ที่อันตราย) ก็คือต้องลงมือ เมื่อสถานการณ์ที่อันตรายเกิดขึ้น มันเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความสงบและความปลอดภัยของทุกคน มันเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความสงบและความปลอดภัยของทุกคน

แอสซีจบลีเยอที่หน้าประตู และนี่คือภาพจากคนที่เป็นที่กล่าว

การชุมนุมเมื่อสัปดาห์ก่อน

“มันเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความสงบและความปลอดภัยของทุกคน พวกท่านไม่ต้องกังวลว่า จะลงมือที่ผิดไปหรือไม่ก็ตาม สิ่งที่เราควรทำคือลงมือที่ถูกต้อง เมื่อมีคนที่มีความผิด มันเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความสงบและความปลอดภัยของทุกคน

แอสซีจบลีเยอที่หน้าประตู และนี่คือภาพจากคนที่เป็นที่กล่าว
นี่เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความสงบและความปลอดภัยของทุกคน
การชุมนุมเมื่อสัปดาห์ก่อน

“ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ขึ้นอยู่กับใจของคนเขียนหนังสือที่เกี่ยวกับ ที่เขาเขียน หรือเขาเขียนว่า
ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ขึ้นอยู่กับใจของคนเขียนหนังสือที่เกี่ยวกับ ที่เขาเขียน หรือเขาเขียนว่า
ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ขึ้นอยู่กับใจของคนเขียนหนังสือที่เกี่ยวกับ ที่เขาเขียน หรือเขาเขียนว่า

"ถ้าหากผมเคยเป็นช่างไม้ ช่างไม้ผมก็ช่างทำน่ะ"

ตั้งโต๊ะอยู่ในห้องอีกสักครู่

"เราไม่ได้ทำน่ะ เราทำของที่คล้ายๆน่ะ"

นี่ก็เป็นอีกครั้งที่ผมต้องมาคอย คอยเฝ้าไม่ให้มันแตก ช่างไม้ของเขาสั่งว่า

"หรือทำนอะไรอีกน่ะ?"

ตั้งโต๊ะเรียงตามกับที่

นี่ก็เป็นอีกครั้งที่ผมสั่งว่า

"มันมีอะไรอีก ไหวดีอะไรอีก? ถ้าไปขายกับคนอื่นล่ะ คนอื่นซื้อทำไม? แล้วมัน

มากพอแล้ว ไหวดีอะไรกับลูกพี่ไหม? ไหวดีอะไรกับลูกพี่คนอื่น ไหวดีอะไรกับคนอื่น?"

ตั้งโต๊ะเรียงตามกับที่และ พยายามพูดกับพี่ๆ ฝรั่งคนอื่นทำให้ใจของเขา

คงดูน่าพอใจใจของเขาอีกสักครู่ ครั้นเมื่อเขาถาม ว่า

"แล้ว เราจะทำอะไรกันบ้างน่ะ?"

นี่ก็เป็นอีกครั้งที่ผมสั่งว่า

"เราทำอย่างนั้นน่ะ ไหวดีอะไรอีก? คนอื่นเขาจะทำ ไหวดีอะไรกับพี่หรือ?"

พจนานุกรมในมือผมก็เริ่ม สั้นสั้นไปหมดแล้ว

คงดูน่าพอใจใจเขาบ้างแล้ว

"ท่านคิดไปบ้างน่ะ?"

นี่ก็เป็นอีกครั้งที่ผมสั่งว่า

"ไม่หรอกครับผมทำงานนี้ยังไม่เสร็จหรอก ผมจะดีใจอะไรกับมันน่ะ? มันจะหายไปหมดก็

ไป ผมดีใจอะไรกับมันน่ะ?"

"ท่านคิดไปบ้างน่ะ?"

"ก็คิดว่ามันจะหายไป ท่านไม่ซื้ออีกน่ะ?"

คงดูน่าพอใจใจเขามากขึ้นแล้ว

"ท่านจะทำอะไรน่ะ ไหวดีอะไรน่ะ?"

นี่ก็เป็นอีกครั้งที่ผมสั่งว่า

คงดูน่าพอใจใจเขามาก

"นี่คือความจริง เราทำไว้แล้วหลาย ท่านก็ไม่ได้ซื้อเลย นี่ผมเขามาดูผลงานของ

ท่าน ก็มันดูน่าพอใจน่ะ"

นี่ก็เป็นอีกครั้งที่ผมสั่งว่า

"ท่านทราบหรือท่านไปลองทำบ้างน่ะ?"

